

มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล

3987176080

CU ThesIs 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

พ.ต.ต.อิสเรศวร์ ลักษณะมีพิเชษฐ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาอาชีววิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

5981375924_3987176080

PREVENTIVE MEASURES AGAINST VIOLENCE PROBLEMS
AMONG VOCATIONAL STUDENTS IN BANGKOK AND METROPOLITAN REGIONS

Pol.Maj. Issares Luxmeepichet

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy in Criminology and Criminal Justice

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2018

Copyright of Chulalongkorn University

3987176080

CU ThesIs 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

หัวข้อวิทยานิพนธ์	มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาใน เขตกรุงเทพฯและปริมณฑล
โดย	พ.ต.ต.อิสเรศวร์ ลักขมีพิเชษฐ์
สาขาวิชา	อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะพร ตันณีกุล

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต

..... คณะบดีคณะรัฐศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(พลตำรวจโท ดร.อดุลย์ ณรงค์ศักดิ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะพร ตันณีกุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทวิทย์ จิตสว่าง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติยา เพชรมณี)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.เดชา สังขวรรณ)

5981375924 : MAJOR CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE

KEYWORD: vocational student, violence, preventive measures against violence

Issares Luxmeepichet : PREVENTIVE MEASURES AGAINST VIOLENCE PROBLEMS AMONG VOCATIONAL STUDENTS IN BANGKOK AND METROPOLITAN REGIONS. Advisor: Asst. Prof. UNISA LERDTOMORNSAKUL, Ph.D. Co-advisor: Assoc. Prof. Piyaporn Tunneekul, Ph.D.

The objective of this study were to study the state of problems in the use of violence of the vocational students, causes of the use of violence of the vocational students, and to study measures to prevent the violent problems of the vocational students in Bangkok and its vicinity. This study is a qualitative study. The key informants are 10 vocational students in 5 provinces, government officials and 27 civil society officials by using the purposive sampling. The instrument used in this research was an interview.

The result of the study showed that

1.The state of problems in the use of violence of the vocational students in Bangkok and its vicinity. In terms of the level of the violence that occurred, it was found that the level of violence is mainly injury, serious injury, disability and death. The frequency of violence in children and youth tends to rise, respectively, due to social change. In addition, the situation that occur during Monday to Friday, which is a normal day of violent use of vocational students. Most of the time is before studying in the morning and after school, and it happens 1-2 times a week, the most 3-4 times a week. Their weapon is wood, knives, guns and other weapons that can be used. All of the above problems affect the vocational students, institutions / schools, families, communities and society.

2. The causes of the use of violence of the vocational students in Bangkok and its vicinity, the main cause is the condition of the family, for example, the family does not have time to take care of them, their parents separated, including other people in the family that affect violence, senior and friends are cultivated by friends and seniors. They helped to cultivate the wrong things. The social conditions in vocational colleges, social conditions in colleges are what preach children's behavior. The students, seniors and juniors transmit wrong behavior to society from generation to generation. The media and technology, the advancement of technology results in the older generation being able to provide information and transmit to the younger generation. The educational institutions have long-standing conflicts with each other. Pressure in schools and laws and regulations, and laws are imposed too lightly.

3. Measures to prevent the violent problems of the vocational students in Bangkok and its vicinity consist of 3.1 Family protection measures 3.2 Friend and senior protection measures 3.3 Social protection measures in vocational colleges 3.4 Pressure prevention measures 3.5 Legal protection measures 3.6 Preventive measures for educational institutions 3.7 Media and technology protection measures 3.8 Religious protection measures

Field of Study:	Criminology and Criminal Justice	Student's Signature
Academic Year:	2018	Advisor's Signature
		Co-advisor's Signature

3987176080

 CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv : 06082562 10:26:05 / seq : 26

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยที่ผู้วิจัยมีความภาคภูมิใจในการสร้างสรรค์งานชิ้นนี้ขึ้นมาด้วยความเพียรพยายามอดทน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดาที่เป็นแรงใจสนับสนุนการเรียนและทำให้งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จขึ้นมาได้และที่ขาดไม่ได้ก็คือ ความกรุณาเมตตาอย่างสูงจากทุก ๆ ท่านที่มีส่วนช่วยผลักดันความสำเร็จในครั้งนี้ โดยเฉพาะท่านอาจารย์ที่ปรึกษาผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล ที่ให้ออกาสศิษย์คนนี้ได้สร้างสรรค์งานอย่างเต็มที่และให้กำลังใจในยามท้อแท้และรองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะพร ตันณีกุล ที่ปรึกษาว่ามหาวิทยาลัยที่คอยให้คำปรึกษาผู้วิจัยในทุก ๆ ด้าน

ให้ความรู้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและอภิปรายผลอย่างดีมากที่สุด ตลอดจนการทำวิจัยให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีขอขอบพระคุณพลตำรวจโท ดร.อดุลย์ ณรงค์ศักดิ์ ประธานกรรมการสอบที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเป็นประธานในการสอบและให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยอีกทั้งแนะนำแนวความคิดที่ช่วยให้ผู้วิจัยมีมุมมองในการวิจัยที่กว้างขึ้น อีกทั้งขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนนทิพย์ จิตสว่างและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติยา เพชรมณี กรรมการ ในการสอบที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเป็นกรรมการและมอบแนวคิดที่ดีอย่างมากมาเพื่อนำมาขยายผลงานให้มีประสิทธิภาพอย่างดีที่สุดขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.เดชา สังขวรรณ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่มอบความรู้และเสียสละเวลาที่มีค่ามาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้ผู้วิจัยมาตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและเป็นเกียรติอย่างมากที่มีท่านอาจารย์ที่เคารพรักคอยสนับสนุนมาเสมอมา ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ พูลสวัสดิ์ ที่ให้ความรู้ด้านการปฏิบัติธรรมแนวจิตตปัญญาศึกษาทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้อย่างถูกต้องในการแก้ไขปัญหานักเรียนอาชีวได้ถูกต้องและถูกทางและที่ขาดไม่ได้คือพี่ ๆ น้อง ๆ เจ้าหน้าที่ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยาคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทุกท่านที่คอยช่วยเหลือและบริการทางวิชาอย่างดีมากตลอดหลักสูตร

ความสำเร็จในงานวิจัยชิ้นนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้หากไม่ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากนักเรียนอาชีวศึกษา คณาจารย์ภายในวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี เจ้าหน้าที่กรมอาชีวศึกษา เจ้าหน้าที่ตำรวจด้านป้องกันปราบปรามจากสถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน สถานีตำรวจนครบาลมีนบุรี สถานีตำรวจภูธรเมืองนครปฐม สถานีตำรวจภูธรระพุ่มเบน สถานีตำรวจภูธรบางใหญ่ ประธานผู้พิพากษาสมทบและอัยการสำนักงานคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเลย อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกาญจนาภิเษก เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากการสัมภาษณ์และกรุณาเสียสละเวลาให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลอย่างเต็มที่

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน ตลอดจนพี่สาวของผู้วิจัยทั้งสองคนที่สนับสนุนการเรียนของผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มเรียนจนถึงตอนนี้สำเร็จการศึกษา ถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคอย่างมากมาทั้งเวลาเรียน ระยะเวลาที่เดินทางมาไกล ก็ทำให้ผู้วิจัยผ่านอุปสรรคมาได้ในทุก ๆ เรื่อง รวมถึงเพื่อน ๆ ของผู้วิจัยที่คอยได้ถามให้กำลังใจในการทำวิจัยมาตลอดเสมอมา

อิสเรศวร์ ลักขมีพิเชษฐ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....ค	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....ง	
กิตติกรรมประกาศ.....จ	
สารบัญ.....ฉ	
สารบัญตาราง.....ช	
สารบัญรูปภาพ.....ณ	
บทที่ 1 บทนำ..... 1	
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา..... 1	
1.2 วัตถุประสงค์..... 8	
1.3 คำถามวิจัย..... 8	
1.4 ขอบเขตการศึกษา..... 8	
1.5 นิยามศัพท์..... 9	
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ..... 10	
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 11	
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง..... 11	
2.2 แนวคิดและทฤษฎีทางอาชญาวิทยา..... 18	
2.3 มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันการศึกษาของไทยและต่างประเทศ..... 29	
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับจิตตปัญญาศึกษา..... 40	
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพฯ และปริมณฑล..... 49	
2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย..... 59	

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย 60

 3.1 รูปแบบการวิจัย 60

 3.2 ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญและวิธีการคัดเลือก 61

 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย 63

 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล 63

 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล 64

 3.6 จริยธรรมการวิจัย..... 65

บทที่ 4 ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา 66

 4.1 ผลการศึกษา 66

 4.2 อภิปรายผล..... 126

บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ 152

 5.1 สรุปผลการศึกษา 152

 5.2 ข้อเสนอแนะ..... 168

 5.3 ปัญหาที่พบในการวิจัย 170

 5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป 171

ภาคผนวก..... 172

 ภาคผนวก ก 173

บรรณานุกรม..... 180

ประวัติผู้เขียน..... 188

3987176080

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1.1 สถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน กระทรวงยุติธรรม จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ.2556-2558.....	2
ตารางที่ 3.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ	61
ตารางที่ 3.2 จำนวนผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ	62
ตารางที่ 4.1 สถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน กระทรวงยุติธรรม จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ.2556-2558.....	83
ตารางที่ 4.2 อาวุธที่ใช้ออกให้เกิดความรุนแรง.....	85
ตารางที่ 5.1 อาวุธที่ใช้ออกให้เกิดความรุนแรง.....	153
ตารางที่ 5.2 มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และ ปริมณฑลสำคัญ 8 มาตรการ	164

3987176080

สารบัญรูปภาพ

รูปที่ 1.1 สถิติที่นักเรียนทะเลาะวิวาทในกรุงเทพมหานคร	5
รูปที่ 2.1 แผนภูมิอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีของแมทซาร์ท	20
รูปที่ 2.2 แผนภูมิอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีของเฮอริชี	23
รูปที่ 2.3 กรอบแนวคิดการวิจัย	59
รูปที่ 4.1 ระดับความรุนแรง	87
รูปที่ 5.1 ระดับความรุนแรง	154
รูปที่ 5.2 มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา	167

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคม “โลกาภิวัตน์” (Globalization) เป็นสังคมซึ่งมีฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นพลังขับเคลื่อนสังคมทำให้เกิดการไหลของข้อมูลข่าวสารจากพื้นที่หนึ่งไปยังพื้นที่หนึ่งได้ด้วยความรวดเร็ว (อารีย์ นัยพินิจ, ภัทรพงษ์ เกริกสกุลและธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร, 2557) เทคโนโลยีการสื่อสารในปัจจุบันจึงมีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเกิดภาวะสื่อหลอมรวมหลากหลาย เทคโนโลยีสมัยใหม่ยังเอื้อให้เกิดสื่อที่ผู้ใช้สื่อเป็นผู้ผลิตและสร้างสรรค์ขึ้นเอง เผยแพร่ต่อสาธารณะผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ การใช้สื่อออนไลน์เพื่อเผยแพร่ข้อมูล ภาพ คลิปเสียงต่อสาธารณชน เป็นปรากฏการณ์ใหม่ของวิถีชีวิตสังคมไทยซึ่งเปลี่ยนจากสภาพสังคมปิดไปเป็นสภาพการกล้าเปิดเผยแบบสังคมตะวันตกและยึดถือสื่อออนไลน์ในการดำเนินชีวิตอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ที่สำคัญเด็กและเยาวชนไทยได้ใช้สื่อออนไลน์ติดตามกระแสอย่างเอาใจจริงเอาใจมาก ขึ้นและใช้เวลาในการใช้สื่อออนไลน์มากกว่าในการทำกิจกรรมอื่น จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและถูกหล่อหลอมทั้งในทางที่ถูกต้องและผิดอย่างต่อเนื่อง โดยครอบครัวไม่อาจดูแลได้อย่างทั่วถึง จึงทำให้สื่อโซเชียลมีเดียและสื่อออนไลน์มีอิทธิพลที่ทำให้พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมาก สิ่งที่น่าวิตกอย่างยิ่งคือ คนในวัยดังกล่าวมีโลกส่วนตัวอยู่บนสื่อออนไลน์อย่างแนบแน่นและถือเป็นพื้นที่การระบายความรู้สึกนึกคิด โดยเฉพาะในทางที่ไม่เหมาะสม รุนแรงและไม่สนใจบุคคลอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะขาดความตระหนักรู้ ขาดความเข้าใจ ทั้งจากเนื้อหาสาระและข้อกฎหมาย ทั้งที่เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมหรือเป็นข้อมูลเท็จ ส่งผลให้เกิดกระแสความหลงเชื่อในทางที่ผิดแพร่กระจายอย่างกว้างขวาง (สำนักกรรมการ 1 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560) จากการใช้สื่อเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมรุนแรงได้ พบว่า ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของสื่อที่มีต่อเยาวชนคือ ทฤษฎีแรงเสริม (Reinforcement Theory) ที่นำเสนอโดย Klapper (2010) ที่กล่าวว่าความรุนแรงในสื่อต่าง ๆ แม้จะไม่ได้มีส่วนเพิ่มหรือลดความเป็นไปได้ในการแสดงพฤติกรรมรุนแรงของผู้รับสารอย่างเด่นชัด แต่มีผลในการเสริมความก้าวร้าวรุนแรงหรือเป็นแรงเสริมการต่อต้านความก้าวร้าวรุนแรงที่มีอยู่แล้วของบุคคลผู้รับสาร ทฤษฎีแรงเสริมของความก้าวร้าวรุนแรงในสื่อชี้ให้เห็นว่าเนื้อหาในสื่อเป็นแรงเสริมต่อทัศนคติ ค่านิยม บรรทัดฐานและความเชื่อของบุคคลที่รับสาร หากบุคคลนั้นเชื่อใน

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

การใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว ความรุนแรงในสื่อก็จะช่วยเสริมความเชื่อนั้นให้หนักแน่นขึ้น (สิริภิญญ์ อินทรประเสริฐ, 2557)

สถานการณ์ปัจจุบันปัญหาเด็กและเยาวชนก็ยังทวีความรุนแรงขึ้นทุกวัน ไม่ว่าจะป็นนักเรียนอาชีวศึกษาที่เกิดเหตุรุนแรงทะเลาะวิวาทกันจนถึงขั้นชนฆา ซึ่งทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อประชาชนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องด้วยจนเสียชีวิตหรือพิการ ตลอดจนปัญหาทางด้านความเชื่อ ค่านิยมของวัยรุ่นที่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่น่าเป็นห่วง อันจะทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของสังคมและวัฒนธรรมตามมาในภายหลัง (กมลพร กัลยาณมิตร, 2562) จากการศึกษาสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558) จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ.2556-2558 ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 1.1 สถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ.2556-2558

ฐานความผิด	พ.ศ.		
	2556	2557	2558
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	7,260	7,208	7,027
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	4,263	3,759	4,296
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,636	1,383	1,473
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง	1,241	866	850
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	15,530	16,508	13,125
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	2,613	3,252	2,864
ความผิดอื่น ๆ	4,220	3,561	3,486
รวม	36,763	36,537	33,121

ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558)

จากตารางที่ 1.1 จะเห็นได้ว่าฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกใน พ.ศ.2556 ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายตามลำดับ สำหรับใน พ.ศ.2557 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และความผิด

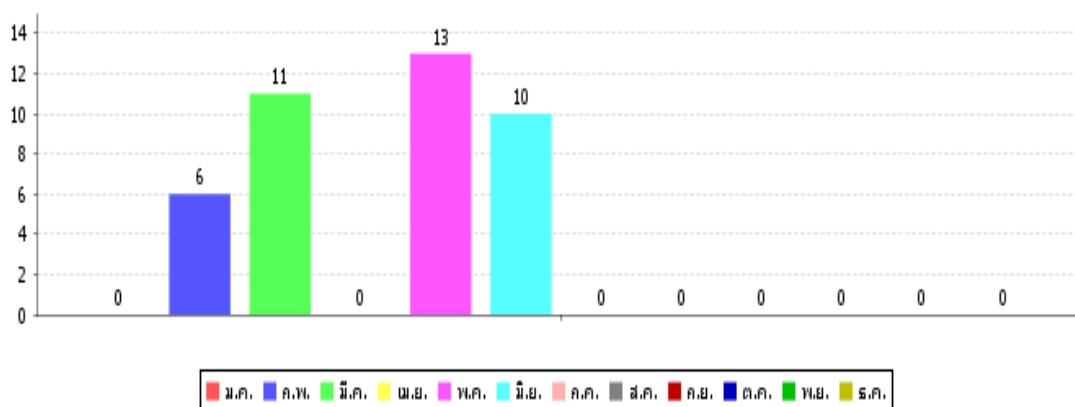
3987176080

เกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและใน พ.ศ.2558 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดเกี่ยวกับชีวิต และร่างกายเช่นเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดที่หลากหลายรูปแบบ และมีความรุนแรงที่แตกต่างกันออกไป หลายปีที่ผ่านมามีปัญหาจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นมากมาย หลากหลายรูปแบบโดยการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น ปรากฏขึ้นในสังคมไทยมาอย่างยาวนานซึ่งปัญหาการใช้ความรุนแรงนั้นในอดีตนั้นยังพบสาเหตุ การใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาซึ่งได้แก่ การบาดหมางระหว่างโรงเรียนในเรื่องของผู้หญิง การไม่พอใจในเรื่องของเครื่องหมายสถาบัน เป็นต้น แต่ในปัจจุบันการกระทำผิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษานั้นสามารถใช้ความรุนแรงต่อกันได้แม้จะไม่มีปัญหาโกรธแค้นกันเป็นการส่วนตัวและสร้างความเสียหายให้แก่ประชาชนที่ไม่เกี่ยวข้องแต่ต้องตกเป็นเหยื่อจากการใช้ความรุนแรงนี้ ปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษานั้นทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นและส่งผลกระทบต่อสังคมอย่างกว้างขวาง โดยพบว่าการใช้ความรุนแรงในแต่ละครั้งของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้งที่มีการเผยแพร่และไม่ได้เผยแพร่ทางสื่อมวลชน ซึ่งในเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษานั้นปรากฏว่ามีผู้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตด้วยกันทั้ง 2 ฝ่ายสร้างความเดือนร้อนให้กับผู้ก่อเหตุเอง ผู้ปกครองและผู้บริสุทธิ์ที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำนั้นด้วยส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอื่นอีกทั้งความสงบเรียบร้อยในสังคม เช่น “สลด ! เด็กอาชีวะ ยกพวกตีกันหน้าเมเจอร์รังสิต2 รายสาหัสเลือดท่วม” (มติชนออนไลน์, 2559)

นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์การทำร้ายกันตามหัวเมืองใหญ่ๆ เช่น จังหวัดเชียงใหม่ที่ปรากฏตามข่าวคือ “เชียงใหม่ “แก๊งซามูไร” เข็มหนักไล่ฟันกลางเมือง เด็ก ปวช.ดับ 2 ศพ กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.เมืองเชียงใหม่ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุนครเชียงใหม่ว่า มีเหตุกลุ่มวัยรุ่น 2 กลุ่มทะเลาะวิวาทกันส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต เหตุเกิดบริเวณหน้าวัดป่าเป้า ถนนมณีนพรัตน์ จึงแจ้งให้กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ จสภ.เมืองเชียงใหม่ ไประงับเหตุและดำเนินการ พร้อมด้วยหน่วยกู้ภัย ที่เกิดเหตุพบรถจักรยานยนต์ฮอนด้ารุ่น MSX สีเหลือง แฉลบล้มจอดพังยับเยิมถนนพบศพเด็กและเยาวชน อายุ 16 ปี นอนเสียชีวิตจมกองเลือดอยู่กลางถนนห่างไปอีกเล็กน้อยพบร่างเด็กและเยาวชน อายุ 16 ปี นอนหมดสติจมกองเลือดมีบาดแผลถูกแทงด้วยมีดดาบซามูไรเข้าที่สะโพกขวา 1 แผล มีเลือดไหลออกปากจมูกเช่นเดียวกันมีอาการสาหัสและเสียชีวิตในเวลาต่อมา นอกจากนี้ยังพบหัวเข็มขัดของวิทยาลัยเทคนิคแห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ ตกอยู่ในที่เกิดเหตุ 1 อัน เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงเก็บไว้เป็นหลักฐาน จากการสอบสวนเพื่อนของผู้เสียชีวิตให้การว่าตนและผู้ตายทั้ง 2 รายเป็นเพื่อนกันแต่ไม่สนิทกันมาก ทราบว่าทั้ง 2 มาเรียนต่อชั้น ปวช.ที่วิทยาลัยเทคนิค

แห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนเกิดเหตุได้ชวนกันออกมาจากหอพักไปเที่ยวที่ช่วงประตูท่าแพซึ่งเป็นแลนด์มาร์คของกลุ่มวัยรุ่นในช่วงเวลาหลังเที่ยงคืน โดยขี่รถจักรยานยนต์มา 2 คัน กระทั่งไปเจอวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ 4 คนขี่รถจักรยานยนต์มา 2 คัน สวมหมวกกันน็อกพอคูรณ์เห็นพวกตนก็ขี่รถไล่พร้อมกับชักเอามีดดาบซามูไรลากไปตามถนนไล่ฟันใส่พวกตนทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักหรือเคยเป็นศัตรูกันมาก่อนทำให้ตนและเพื่อนอีกคนได้เร่งเครื่องหนีตายนำหน้ารถจักรยานยนต์ของผู้ตายทั้ง 2 ที่หนีตามติดกันมา โดยมีกลุ่มวัยรุ่นใหญ่ไล่ตามมาติด ๆ จากประตูท่าแพซึ่งมากลับรถที่หน้าวัดโลกโมฬีและเร่งเครื่องหนีมาทางถนนมณีนพรัตน์ เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุตนหันไปเห็นรถเพื่อนเสียหลักล้มลง ไม่ทราบว่าคุณก็รอดล้มหรือไม่ ก่อนที่กลุ่มวัยรุ่นใหญ่จะถือมีดดาบซามูไรเข้าไปรุมฟันตนและเพื่อนที่หนีเข้าซอยไปตั้งหลัก ก่อนที่จะกลับออกมากลุ่มวัยรุ่นใหญ่ก็หลบหนีไปแล้ว” (ไทยรัฐออนไลน์, 2562)

อย่างไรก็ตามการใช้ความรุนแรงและก่อเหตุทะเลาะวิวาทนั้นส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลซึ่งในกรุงเทพมหานครนั้นมีจุดเสี่ยงที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งนั้นมักเกิดขึ้นบริเวณรอบนอกเขตกรุงเทพมหานครที่นักเรียนอาชีวศึกษาต้องเดินทางเข้าไปศึกษาและต้องเดินทางกลับบ้าน (ปิยะ อุทาโย, 2556) โดยกล่าวถึงจุดเสี่ยงที่มักเกิดเหตุนักเรียนนักศึกษาชกพวกตีกันมากที่สุดคือ 1. พื้นที่ทิศเหนือคั่นนายาว ดอนเมือง เชื่อมต่อลำลูกกา ปทุมธานี 2. พื้นที่ทิศใต้มีนบุรี บางนาเชื่อมต่อบางพลี สมุทรปราการ 3. พื้นที่บางแค ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร ซึ่งแนวโน้มการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษามีสถิติที่เพิ่มมากขึ้นและตัวอย่างเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นได้แก่เวลาประมาณ 16.00 น. ของวันที่ 26 พฤศจิกายน 2561 นักเรียนอาชีวศึกษาใช้ความรุนแรงขับขี่รถจักรยานยนต์ไล่กัน โดยฝ่ายหนึ่งใช้อาวุธมีดและอีกฝ่ายหนึ่งใช้อาวุธปืนได้ทำการต่อสู้ทำร้ายกันจนมีฝ่ายหนึ่งใช้อาวุธมีดต้องวิ่งหนีตายเข้าไปหลบหนีเข้าไปในบ้านของชาวบ้านในละแวกใกล้เคียง เหตุการณ์ดังกล่าวนักเรียนอาชีวศึกษาที่ร่วมก่อเหตุทะเลาะวิวาทนั้นมีอาการบาดเจ็บเล็กน้อย แต่สร้างความเสียหายแก่ชาวบ้านที่ประกอบอาชีพค้าขายอยู่ในบริเวณดังกล่าวและสร้างความแตกตื่นตกใจแก่ชาวบ้านในบริเวณใกล้เคียง (เรื่องเล่าเช้านี้, 2561) เมื่อศึกษาถึงสถิติที่นักเรียนทะเลาะวิวาทในกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2562 ถึงวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ.2562 ปรากฏดังนี้

รูปที่ 1.1 สถิติที่นักเรียนทะเลาะวิวาทในกรุงเทพมหานคร

ที่มา: กองกำกับการศูนย์รวมข่าว กองบังคับการสายตรวจและปฏิบัติการพิเศษ กองบัญชาการตำรวจนครบาล, 2562

จากการศึกษาถึงมาตรการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษานั้น พบว่าในปัจจุบันวิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกสถาบันต่างเล็งเห็นถึงความสำคัญในการนำมาตราการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงมาใช้ซึ่งมาตรการที่ได้ใช้ในแต่ละสถาบันอาจไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับสภาพปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา โดยที่ผ่านมามีพบว่า การใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษานั้นเกิดจากนักเรียนอาชีวศึกษาเกิดมาในสังคมที่ขาดการขัดเกลาทางสังคม โดยเริ่มต้นจากครอบครัวในระดับจุลภาคที่ผู้ปกครองขาดการอบรมสั่งสอน ไม่เอาใจใส่ในการเลี้ยงดูบุตรและผู้ปกครองมีการใช้ความรุนแรงในครอบครัวจนส่งผลกระทบต่อบุตร ทำให้เติบโตขึ้นมากลายเป็นเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนนำพฤติกรรมรุนแรงมาใช้กับเพื่อน และรุ่นพี่ต่างสถาบัน ความรู้สึกเสียศักดิ์ศรี สภาพเทคโนโลยีในปัจจุบันที่ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาได้รับข่าวสารโดยขาดการไตร่ตรองซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมเลียนแบบ การปลุกฝังค่านิยมจากกลุ่มรุ่นพี่และเพื่อน นโยบายรัฐที่อ่อนแอจนไม่สามารถควบคุมกลไกทางสังคมให้ขับเคลื่อนไป ทั้ง 5 ประเด็นที่กล่าวมานั้น เมื่อเกิดขึ้นแล้วส่วนใหญ่ไม่มีการแก้ไขปัญหอย่างจริงจัง สถาบันไม่สามารถหามาตรการที่มีประสิทธิภาพมาแก้ไขปัญหให้หมดสิ้นไปในสังคมได้เพราะการปลุกฝังนักเรียนอาชีวศึกษาที่รุ่นพี่มอบให้รุ่นน้องกลายเป็นสิ่งที่ฝังรากลึกลงไปจนยากที่จะหามาตราการมาแก้ไขให้หมดไปในระยะเวลาอันรวดเร็วเพราะกลไกสังคมที่ควบคุมนั้นมีความอ่อนแอกล่าวคือ สถาบันครอบครัว สถาบันชุมชน สถาบันการศึกษาต่างถูกสร้างขึ้นโดยกระบวนการที่เป็นกลไกทางสังคมสั่งสมจนกลายเป็นประเพณีปฏิบัติสืบทอดกันมาซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ความหมายหรือการตีความโดยเฉพาะการให้ความหมายและการตีความต่อโลกและสังคมของการใช้ความรุนแรง

กลายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นเมื่อดำเนินวิถีชีวิตอยู่ในสังคมของนักเรียนอาชีวศึกษาเช่นเดียวกับคำกล่าวที่ว่า “ความอ่อนแอในการป้องกันและแก้ไขปัญหาโดยสถาบันการศึกษา โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีมาตรการในการจัดการกับกลุ่มเสี่ยงอย่างเป็นระบบ เช่น ไม่มีครูที่สนใจในการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจังและจริงใจ ขาดการประสานงานกับผู้ปกครองและชุมชนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มเสี่ยง มักใช้วิธีการผลักดันหรือส่งนักเรียนออกจากโรงเรียน” (ศุภชัยวิชัย เพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี, 2562)

นอกจากนั้นยังพบว่าการใช้ความรุนแรงในวัยรุ่นในปัจจุบันนี้มีสาเหตุพฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ผ่านการเลียนแบบซึ่งเป็นการพัฒนาบุคลิกภาพทางสังคมของพวกเขาจากสิ่งแวดล้อมทั้งบุคคล เหตุการณ์ ประสบการณ์และวิจารณ์ญาณเพราะมนุษย์ทุกคนมีความรุนแรงแฝงอยู่ในสัญชาตญาณอยู่แล้ว ขึ้นกับว่าอยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบใดในขณะที่เกิดอารมณ์โกรธหรือไม่พอใจต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาก ๆ จนอาจนำไปสู่การใช้ความรุนแรง แต่ถ้าในขณะนั้นอยู่สิ่งแวดล้อมที่ผ่อนคลายทุกคนช่วยกันประนีประนอม หากทางออกก็จะทำให้อารมณ์โกรธหรือรุนแรงนั้นสลายหายไป ในทางกลับกันหากคนที่มีใจสงบแต่ถูกระตุ้นด้วยสิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ที่ใช้ความรุนแรงต่อกัน เมื่อนานวันเข้าก็จะซึมซับเป็นพฤติกรรมส่วนบุคคลได้เช่นกัน (สรยุทธ จิโรภาส, 2558)

อย่างไรก็ตามการศึกษาวิจัยในต่างประเทศ พบว่า ในต่างประเทศมีมาตรการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนได้แบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ 1. Universal Prevention เป็นมาตรการที่ใช้ในเด็กและวัยรุ่นทั่วไปที่ยังไม่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงและไม่มีปัจจัยเสี่ยงใด ๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เด็กและวัยรุ่นเติบโตพัฒนาไปได้ดี 2. Selective Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงโดยมีเป้าหมายเพื่อไม่ให้เด็กและวัยรุ่นเข้าสู่เส้นทางแห่งความรุนแรงและ 3. Indicated Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นที่ก่อความรุนแรงมาแล้ว โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้เด็กและวัยรุ่นที่เป็นอันตรายกลับไปสู่เส้นทางที่เหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง โดยการป้องกันการกระทำผิดซ้ำและฟื้นฟูให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นมาตรการระดับนี้มีความสำคัญมากเพราะวัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำมีสัดส่วนค่อนข้างสูงและการกระทำผิดซ้ำมักจะมี ความร้ายแรงขึ้นกว่าเดิม ซึ่งมาตรการดังกล่าวเมื่อเปรียบเทียบกับการแก้ไขปัญหาในประเทศไทยโดยใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาและทฤษฎีทางสังคมมาอธิบายพบว่าไม่แตกต่างกันแต่สิ่งที่แตกต่างกันคือ การให้ความสำคัญในแต่ละช่วงวัยและรายละเอียดในการมาตรการที่มุ่งแก้ไขปัญหา ซึ่งผลของการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาส่งผลให้เกิดการเสียชีวิตก่อนวัยอันควร การบาดเจ็บและทุพพลภาพ นอกจากนี้ยังทำให้วัยรุ่นเสียโอกาสหลายอย่างในชีวิต รวมทั้งทำให้

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

เกิดปัญหาทางจิตตามมาอีกมากมาย ผลดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับวัยรุ่นที่เป็นเหยื่อเท่านั้น แต่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นที่เป็นผู้กระทำเช่นกัน รวมทั้งครอบครัว ชุมชนและสังคมโดยรวมอีกด้วย ผลทางด้านเศรษฐกิจอันเกิดจากใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษานั้นมีมูลค่ามหาศาล นอกจากนี้มีการสูญเสีย ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลแล้วยังมีการสูญเสียอื่น ๆ อีก เช่น การสูญเสียโอกาสทางการศึกษาและอาชีพ การสูญเสียทรัพย์สิน สูญเสียค่าใช้จ่ายในกระบวนการศาลและการคุ้มครองป้องกันตนเอง นอกจากนี้ความสูญเสียอันเกิดจากการที่ชุมชนเสื่อมโทรม (ชุมชนที่มีอาชญากรรม) สังคมไม่ปลอดภัยและการสูญเสียความสามารถในการผลิต (Productivity) ยังเป็นสิ่งที่ประเมินค่ามิได้ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในวัยรุ่นจึงเป็นสิ่งที่สังคมจะต้องหามาตรการมาแก้ไขอย่างจริงจังและรีบด่วน โดยจะต้องมีมาตรการจัดการอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2548)

รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยพยายามหาวิธีการหรือมาตรการที่จะสามารถแก้ไขปัญหานักเรียนอาชีวศึกษาใช้ความรุนแรงต่อกัน แต่ก็ยังไม่สามารถหาวิธีการหรือมาตรการที่เหมาะสมได้ จากสถานการณ์ดังกล่าวจึงจำเป็นต้องศึกษาสภาพและสาเหตุของนักเรียนอาชีวศึกษาเพื่อนำไปสู่การได้มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาที่เหมาะสมและสามารถใช้ได้จริงกับทุกโรงเรียนไม่เพียงแต่โรงเรียนอาชีวศึกษาแต่เป็นมาตรการที่สามารถนำไปใช้ได้ทุกโรงเรียน สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่เกิดในนักเรียนอาชีวศึกษานั้นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานหลายสิบปี ซึ่งทั้งสถาบันและกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องแก้ไขปัญหามาตรการต่าง ๆ มาแก้ไขและหยุดปัญหาของเด็กกลุ่มนี้ แต่สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้สถาบัน กลุ่มผู้ร่วมแก้ไขปัญหามิว่าจะเป็นตำรวจ ผู้ปกครอง ครู ก็ไม่สามารถหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาคัดเจนที่จะช่วยลดปัญหานี้ได้อย่างเด็ดขาดให้ปัญหาเหล่านี้หมดสิ้นไป ดังนั้นเพื่อการป้องกันการเกิดความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตก็ควรที่จะต้องหามาตรการที่สามารถใช้ได้จริงมีรายละเอียดที่เป็นรูปธรรมสามารถใช้งานได้ทันทีและครอบคลุมในทุก ๆ ด้านเพื่อลดการเกิดความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา โดยจะต้องวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น สาเหตุต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการใช้ความรุนแรงรวมถึงหามาตรการในการป้องกันแก้ไขปัญหายังมีประสิทธิภาพต่อไป

3987176080

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

1.2.2 เพื่อศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

1.2.3 เพื่อศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

1.3 คำถามวิจัย

1.3.1 สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลในปัจจุบันเป็นอย่างไร

1.3.2 อะไรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

1.3.3 มาตรการอะไรที่สามารถป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลได้อย่างยั่งยืน

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตวิจัยการวิจัยได้แก่ ขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ ขอบเขตด้านการรวบรวมข้อมูลและขอบเขตด้านพื้นที่ โดยแต่ละขอบเขตมีรายละเอียดดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึงสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาอีกทั้งมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยทำการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ บทความวิชาการ บทความวิจัยและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

2. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ เนื่องจากการศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจึงกำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แก่

2.1 กลุ่มที่ 1 นักเรียนอาชีวศึกษาประจำจังหวัดที่มีประสบการณ์การใช้ความรุนแรงโดยนักเรียนอาชีวศึกษาที่ก่อเหตุความรุนแรงกลุ่มนี้ยังคงศึกษาอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา

2.1 กลุ่มที่ 2 บุคลากรภาครัฐ ได้แก่ ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา, เจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม), ผู้พิพากษาสมทบ สำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง, อัยการสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางและเจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2.2 กลุ่มที่ 3 บุคลากรภาคประชาสังคม ได้แก่ เจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็กและเจ้าหน้าที่ NGO

3. ขอบเขตด้านการรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์เชิงลึก

4. ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ในการศึกษาคือ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล รวมถึงวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐมและสมุทรสาครประกอบด้วยดังต่อไปนี้

- 4.1 กรุงเทพมหานคร ได้แก่ วิทยาลัยเทคโนโลยีปทุมวัน
- 4.2 จังหวัดนนทบุรี ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี
- 4.3 จังหวัดนครปฐม ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม
- 4.4 จังหวัดปทุมธานี ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี
- 4.5 จังหวัดสมุทรสาคร ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร

1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 นิยามศัพท์ทั่วไป

ความรุนแรง (Violence) นิยามโดย องค์การอนามัยโลก ว่าเป็น การใช้กำลังหรือพลังทางกายโดยเจตนาต่อตนเอง ผู้อื่นหรือต่อกลุ่มหรือชุมชนอื่น โดยข่มขู่หรือแท้จริงเพื่อให้เกิดหรือมีความเป็นไปได้สูงว่าจะเกิดการบาดเจ็บ การเสียชีวิต การทำร้ายจิตใจ การพัฒนาไม่เพียงพอหรือการลิดรอน นิยามนี้เกี่ยวข้องกับเจตนาของการก่อพฤติกรรมนั้นโดยไม่คำนึงถึงผลที่ตามมา (World Health Organization, 2002)

นักเรียนอาชีวศึกษา หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาประจำจังหวัดที่มีประสบการณ์การใช้ความรุนแรง โดยนักเรียนอาชีวศึกษาที่ก่อเหตุความรุนแรงกลุ่มนี้ยังคงศึกษาอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา

3987176080

การทะเลาะวิวาท หมายถึง การเข้าประทุษร้ายกับของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ระหว่าง นักศึกษา ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจหรืออันตรายสาหัสหรือเสียชีวิต

ผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ปกครองของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีประวัติการใช้ความรุนแรงก่อเหตุทะเลาะวิวาทและใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุดได้แก่ บิดา มารดา ญาติหรือผู้ดูแลอุปการะ

1.5.2. นิยามเชิงปฏิบัติการ

สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรง หมายถึง ความถี่ในการในการใช้ความรุนแรง ลักษณะ ของอาวุธที่ใช้ ระดับของความรุนแรงและผลกระทบ

สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรง หมายถึง สภาพครอบครัว การคบเพื่อน สภาพสังคม ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา สื่อและเทคโนโลยี สถาบันการศึกษา ความกดดันในสถานศึกษาและ กฎหมายและระเบียบปฏิบัติ

มาตรการ หมายถึง กฎหมาย โครงการ วิธีการ แนวปฏิบัติที่ดีต่อการลดการใช้ความรุนแรง ในนักเรียนอาชีวศึกษา

อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ที่ปฏิบัติงานภายในสถาบันอาชีวศึกษา

เจ้าหน้าที่ หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองของรัฐซึ่งมีหน้าที่ใน การรักษาความสงบเรียบร้อยและสืบสวนสอบสวนให้ได้มาซึ่งตัวผู้กระทำความผิด

กรุงเทพมหานครและปริมณฑล หมายถึง กรุงเทพฯ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาครและ นครปฐม

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.6.1 ให้รับทราบถึงสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพฯ และปริมณฑล

1.6.2 ให้รับทราบถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล

1.6.3 ให้รับทราบถึงมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล

1.6.4 สามารถนำมาตราการป้องกันปัญหาความรุนแรงไปพัฒนาเป็นโปรแกรม โครงการ หรือกิจกรรมต่าง ๆ ในการลดความรุนแรงในสถาบันอาชีวศึกษาได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาและศึกษามาตรการป้องกัน ปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ผู้วิจัยได้นำเสนอสาระที่เป็นทฤษฎี หลักการ แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรียงลำดับดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง

2.3 แนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยา

2.3 มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันการศึกษาของไทยและต่างประเทศ

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับจิตตปัญญาศึกษา

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพฯและปริมณฑล

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง

2.1.1 ความหมายของความรุนแรง

องค์การอนามัยโลก (2545) ให้ความหมายของ การใช้ความรุนแรง หมายถึง การกระทำที่มีเจตนาที่แสดงออกมาทางร่างกาย การขู่บังคับ การแสดงอำนาจ ต่อตนเองบุคคลอื่น กลุ่มบุคคล หรือชุมชนเพื่อก่อให้เกิดการบาดเจ็บ การเสียชีวิต ความสะเทือนใจ ความสูญเสียหรือการถูกทอดทิ้งและจากความหมายของการกระทำความรุนแรงนี้เมื่อพิจารณาในมิติขององค์ประกอบของความรุนแรง (Components of Violence) พบว่า การเกิดภาวะความรุนแรงมี 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. ปัจจัยนำเข้า (Input) หมายถึง ความตั้งใจที่ทำให้เกิดผลของการกระทำ เช่น การกระทำความรุนแรงทางด้านร่างกาย ด้านเพศ ด้านจิตใจ เป็นต้น

2. เหยื่อ (Victim) หมายถึง ผู้ที่ถูกกระทำซึ่งมีหลายระดับได้แก่ บุคคล กลุ่ม ชุมชน สังคม เป็นต้น

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

3. ผลลัพธ์ (Results) หมายถึง ผลจากการกระทำที่จิตใจกระทำต่อเหยื่อ เช่น การบาดเจ็บและการเสียชีวิต เป็นต้น

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเสรีแห่งชาติ (2542: อ้างใน วิยาพร กมลธรรม, 2560) ให้ความหมายของ ความรุนแรง ว่า การกระทำที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทั้งทางกายทางวาจาและทางจิตใจโดยการบังคับ ชูเชื้อน ทุบตี คุกคาม ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้ถูกรกระทำ

ขจรจิต บุณนาค (2554) ได้ให้ความหมายของ ความรุนแรง ไว้ว่า เป็นการกระทำใด ๆ ที่เป็นเหตุหรือเป็นสิ่งที่โน้มน้าวให้เกิดความทุกข์ทรมานจากที่กล่าวถึงความรุนแรงในเบื้องต้นสามารถเห็นได้ว่าความรุนแรงนั้นอยู่ไม่ไกลตัว จะทั้งความรุนแรงต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ความรุนแรงที่เป็นความตั้งใจและไม่ตั้งใจทำให้ผู้อื่นเสียหายและเมื่อองค์ประกอบความรุนแรงมีครบทั้งหมดหมายถึงว่า ต้องเกิดความรุนแรงขึ้น ซึ่งความรุนแรงที่สามารถพบเห็นได้ทุกวันคือ ความรุนแรงในสื่อต่าง ๆ ที่นำเสนอภาพและเสียงที่มีความรุนแรงให้ผู้ชมได้ชมกันจนเกิดความเฉยชา ลักษณะของการกระทำ ความรุนแรงสามารถแบ่งได้ทั้งหมด 4 รูปแบบได้แก่

1. ความรุนแรงทางร่างกาย (Physical Violence) หมายถึง การได้รับบาดเจ็บทางร่างกายจากการกระทำของผู้อื่น เช่น การทะเลาะวิวาท ต่อย กัด การกระทำที่ผู้อื่นกระดุกหัก ฟกช้ำ มีบาดแผลตามร่างกายซึ่งความรุนแรงทางร่างกายจะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดจากอุบัติเหตุ

2. ความรุนแรงทางเพศ (Sexual Violence) หมายถึง การกระทำที่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ผู้ถูกรกระทำ เป็นเครื่องมือเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำ อาจเกิดจากการมีข้อและเปลี่ยนหรือข้อตกลงร่วมกันกระทำที่ผู้กระทำต้องการใช้ฝ่ายที่ถูกกระทำเพื่อเป็นการตอบสนองทางเพศของตนเองเกิดจากการบังคับ ชูเชื้อน โดยที่ฝ่ายผู้ถูกรกระทำไม่เต็มใจหรืออาจมีข้อแลกเปลี่ยนสิ่งตอบแทน

3. ความรุนแรงทางจิตใจ (Psychological) หมายถึง การกระทำที่เป็นการทำร้ายจิตใจ เช่น ช่มชู้ให้เกิดความหวาดกลัว ทำให้รู้สึกด้อยค่า อับอาย ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

4. ความรุนแรงที่ก่อให้เกิดความสูญเสีย การละเลยและการถูกทอดทิ้ง หมายถึง การไม่ได้รับความเอาใจใส่และการคุ้มครอง เช่น คนชราที่ถูกพาไปพักพิงที่บ้านพักคนชรา ซึ่งทำให้คนชราเหล่านี้รู้สึกว่ตนถูกทอดทิ้ง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความรุนแรง คือ การกระทำที่แสดงเจตนาออกมาทางร่างกาย การชู้บังคับการแสดงอำนาจ ต่อตนเองบุคคลอื่น กลุ่มบุคคลหรือชุมชนซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาในกลุ่มที่มี

พฤติกรรมเบี่ยงเบนมักใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหากล่าวคือนักเรียนอาชีวศึกษาจะสนใจกระทำต่อเหยื่อ เช่น การบาดเจ็บ การเสียชีวิตและการกระทำใด ๆ ที่เป็นเหตุหรือเป็นสิ่งที่โน้มน้าวให้เกิดความทุกข์ทรมานซึ่งการกระทำความรุนแรงแบ่งได้ทั้งหมด 4 รูปแบบได้แก่ ความรุนแรงทางร่างกาย ความรุนแรงทางเพศ ความรุนแรงทางจิตใจและความรุนแรงที่ก่อให้เกิดความสูญเสีย การละเลยและการถูกทอดทิ้ง ซึ่งความรุนแรงที่นักเรียนอาชีวศึกษากลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักกระทำได้แก่ ความรุนแรงทางร่างกายและจิตใจซึ่งปรากฏอยู่บ่อยครั้งที่มีเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงเกิดขึ้น

2.1.2 สาเหตุของพฤติกรรมความรุนแรง

องค์การอนามัยโลก (2545) กล่าวว่า ความรุนแรง เป็นปรากฏการณ์ที่มีความซับซ้อนเป็นอย่างมากและมีรากฐานมาจากองค์ประกอบหลายอย่างรวมกัน เช่น ชีววิทยา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง ดังนั้นสาเหตุของความรุนแรงจึงเกิดจากการผสมผสานกันระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยร่วมทางสังคม โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมความรุนแรงมีทั้งหมด 4 ปัจจัยดังนี้

1. ปัจจัยส่วนตัวและปัจจัยทางชีวภาพเป็นปัจจัยที่มีผลกับพฤติกรรมส่วนบุคคลที่จะกระทำความรุนแรงหรือตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงได้แก่

1.1 ความผิดปกติทางจิตและบุคลิกภาพคือ การมีปัญหาทางจิตหรือผู้ที่มีสมองพิการจะมีอารมณ์ก้าวร้าวและควบคุมตนเองไม่ได้เมื่อโกรธ บุคลิกภาพก้าวร้าว

ก) ผู้มีบุคลิกภาพก้าวร้าวและขาดการควบคุมตนเองจะกระทำ ความรุนแรงเมื่อโกรธ ผิดหวังขั้นรุนแรงหรือสิ้นหวังสิ้นหนทาง

ข) การใช้สารเสพติด ผู้ใช้สารเสพติด รวมทั้งสุรา ความรู้สึกตัวจะลดลง สูญเสีย การตัดสินใจ การยับยั้งลดลง ควบคุมตนเองไม่ได้จึงกระทำ ความรุนแรง

ค) มีปัญหาการเบี่ยงเบนทางเพศนำไปสู่การละเมิดและกระทำผิดทางเพศ

1.2 การมีประสบการณ์ความรุนแรง พฤติกรรมความรุนแรงเป็นปรากฏการณ์ที่ถูกเรียนรู้ความรุนแรงเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาจากผู้ที่ได้เรียนรู้ประสบการณ์ โดยบุคคลได้รับประสบการณ์ความรุนแรง 2 ทางดังนี้

ก) การสังเกตคือ การที่บุคคลได้พบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงหรือรับรู้เรื่องราวข่าวสารเกี่ยวกับความรุนแรง

3987176080

ข) การมีส่วนร่วมคือ การที่บุคคลได้เข้าร่วมในเหตุการณ์ความรุนแรงในฐานะผู้กระทำความรุนแรงหรือเป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงจากประสบการณ์ทั้ง 2 อย่าง ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับความรุนแรงจึงนำมาเป็นพฤติกรรมลอกเลียนแบบ

ค) การศึกษา ขาดการเรียนรู้ทักษะชีวิต เช่น ทักษะชีวิตในการสื่อสาร และการรับฟังทำให้บุคคลไม่สามารถสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่นได้หรือขาดประสบการณ์การเรียนรู้ทักษะการปรับตัวเมื่อผิดหวัง เมื่อเผชิญภาวะวิกฤตหรือเมื่อเกิดความขัดแย้งจะทำให้บุคคลกระทำความรุนแรงได้มากกว่า

ง) รายได้ต่ำทำให้ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก เกิดความกดดันในชีวิต อาจส่งผลให้แก้ไขปัญหาในวิธีที่ผิดคือการกระทำความรุนแรง

2. ปัจจัยความสัมพันธ์ของบุคคล เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกหนึ่งปัจจัยที่จะทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมความรุนแรงมีดังนี้

2.1 ครอบครัว มีลักษณะของครอบครัวเดี่ยวหรืออาศัยอย่างโดดเดี่ยว เมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัวจะขาดบุคคลที่คอยให้ความช่วยเหลือหรือครอบครัวที่มีภาวะเศรษฐกิจยากจนขาดแคลน มีหนี้สิน ครอบครัวแก้ปัญหาด้วยการใช้ความรุนแรงรู้สึกและยอมรับว่าความรุนแรงเป็นเรื่องปกติ เช่น การลงโทษด้วยการตี การใช้วาจาหยาบคาย ชูตะคอกกันเสมอ

2.2 เพื่อนมีบทบาทเป็นอย่างมากในพฤติกรรมความรุนแรงในวัยรุ่นเพราะวัยนี้เป็นวัยที่ต้องการ การยอมรับมากในกลุ่มเพื่อนและอาจจะหลงกระทำความรุนแรงตามเพื่อนเพื่อให้ตนไม่รู้สึกแปลกแยกจากกลุ่มเพื่อน

2.3 คนใกล้ชิด บุคคลมีแนวโน้มที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของคนที่อยู่ใกล้ชิด เช่น คนใกล้ชิดมีความเคซินและนิยมการใช้ความรุนแรง การดื่มแอลกอฮอล์และสิ่งเสพติดซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมความรุนแรง

3. ปัจจัยชุมชน ความสัมพันธ์ของชุมชนเป็นปัจจัยที่จะสามารถวิเคราะห์ความเสี่ยงของการเกิดความรุนแรงได้แก่ โรงเรียน ที่ทำงาน เพื่อนบ้าน เป็นต้น สภาพของชุมชนที่จะนำไปสู่ความรุนแรง เช่น ชุมชนแออัด มีการว่างงานสูง ภาวะอาชญากรรมสูง มีแหล่งอบายมุข การระบาดของยาเสพติด สื่อลามกหรือสื่อเน้นความรุนแรง เป็นต้น

4. ปัจจัยทางสังคม เป็นปัจจัยซึ่งจะช่วยสร้างบรรยากาศที่จะกระตุ้นหรือก่อให้เกิดความรุนแรง ได้แก่ มีวัฒนธรรมที่ยอมรับการใช้ความรุนแรงเพื่อเป็นการแก้ปัญหา มีมาตรฐานทางสังคมและวัฒนธรรมที่ไม่เท่าเทียมกัน เช่น การถือระบบเพศชายเป็นใหญ่ สิทธิของพ่อแม่ที่มีต่อ

สวัสดิภาพของเด็ก มีการสนับสนุนให้ใช้กำลังเกินขอบเขตโดยรัฐ รวมทั้งกลุ่มต่อต้านทางการเมือง และความสะดวกในการใช้อาวุธ

วรางคณา ธรรมะ (2554) กล่าวว่า ปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชนประกอบขึ้นด้วยหลายเหตุปัจจัย (Multifactor) ทั้งปัจจัยในระดับบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ครอบครัวและสังคม ซึ่งสามารถแบ่งระดับการวิเคราะห์เกี่ยวกับสาเหตุความรุนแรงระหว่างบุคคลได้เป็น 3 ระดับ คือ ปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระหว่างบุคคลและปัจจัยระดับสังคมวัฒนธรรม

1. ระดับบุคคล โดยให้ความสำคัญที่เพศ อายุและบุคลิกภาพของผู้กระทำความรุนแรงหรือผู้ที่ได้รับความรุนแรง แนวคิดนี้รวมความถึงแนวคิดว่าด้วยบุคลิกภาพที่เบี่ยงเบน ความเจ็บป่วยทางจิตการใช้สารเสพติด การดื่มแอลกอฮอล์และกระบวนการในระดับบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรง

2. ปัจจัยระหว่างบุคคล เน้นความสนใจไปที่การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของคน โครงสร้างและบทบาทของครอบครัวและปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกและการเรียนรู้ (Socialization) ในครอบครัวและสังคมซึ่งส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมความรุนแรง

3. ปัจจัยระดับสังคมวัฒนธรรมจะให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ปัจจัยในระดับมหภาค โดยมีสมมติฐานที่ว่า ความรุนแรงระหว่างบุคคลก่อรูปมาจากโครงสร้างทางสังคมที่เอื้อต่อการเกิดความรุนแรง เช่น ความไม่เป็นธรรม โครงสร้างทางสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ปัญหาช่องว่างทางวัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลง แนวคิดทางวัฒนธรรม ประเพณีนิยมที่ยอมรับความรุนแรง เป็นต้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอาชีวศึกษานั้นมีรากฐานมาจาก ชีววิทยา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง ดังนั้นสาเหตุของความรุนแรงจึงเกิดจากการผสมผสานกันระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยร่วมทางสังคมซึ่งคือ ปัจจัยส่วนตัวและปัจจัยทางชีวภาพ ปัจจัยความสัมพันธ์ของบุคคล ปัจจัยชุมชนและปัจจัยทางสังคม ซึ่งทั้ง 4 ปัจจัยนี้สามารถแบ่งระดับการวิเคราะห์เกี่ยวกับสาเหตุความรุนแรงระหว่างบุคคลได้เป็น 3 ระดับคือ ปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระหว่างบุคคลและปัจจัยระดับสังคมวัฒนธรรมหากอาจารย์ประจำสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ อันเป็นสาเหตุของพฤติกรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาทางสถาบันก็จะสามารถค้นพบมาตรการในการแก้ไขปัญหาลงได้

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

2.1.3 ทฤษฎีความรุนแรงของ Galtung

Galtung (1990) ได้เสนอแนวคิดความรุนแรงในแต่ละระดับชั้นซึ่งเปรียบเทียบความรุนแรงทั้ง 3 ชนิด เป็นแนวคิดสามเหลี่ยมแห่งความรุนแรง โดยความรุนแรงออกเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. ความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) เป็นความรุนแรงในเชิงทำร้ายร่างกาย มีผู้กระทำและเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำอย่างชัดเจน ความรุนแรงชนิดนี้สามารถเห็นด้วยตาเปล่าเพราะผู้ถูกกระทำย่อมมีบาดแผลตามร่างกายปรากฏให้เห็น ผู้กระทำอาจทำร้ายร่างกายของผู้ถูกกระทำได้โดยมี 2 รูปแบบคือมีเครื่องมือหรืออาวุธ เช่น การแทง ยิง ทบหรือฟาดด้วยของแข็ง เป็นต้น และไม่มีเครื่องมือหรืออาวุธ เช่น การต่อย เตาะ ตบ จิกหนังศีรษะ เป็นต้น การกระทำความรุนแรงทางตรงนั้นอาจเกิดขึ้นตั้งแต่ขั้นทำร้ายร่างกาย ทรัพย์สินไปจนถึงขั้นเสียชีวิต อีกหนึ่งความรุนแรงทางตรงคือ การทำร้ายจิตใจ เช่น การกระทำที่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกหวาดกลัว เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิต สะเทือนใจ หวาดระแวง เป็นต้น

2. ความรุนแรงทางโครงสร้าง (Structural Violence) หมายถึง อะไรก็ตามที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างศักยภาพของมนุษย์กับสิ่งที่มนุษย์เป็นอยู่จริง โดยอะไรก็ตามนั้นไม่ใช่ตัวบุคคลแต่เป็นระบบหรือโครงสร้าง ซึ่งลักษณะของความรุนแรงนี้ไม่ใช่สิ่งที่จะเห็นได้อย่างชัดเจนและสามารถหายไปได้อย่างรวดเร็ว แต่เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างยาวนานและต่อเนื่องในรูปของกระบวนการมากกว่าที่จะเป็นเหตุการณ์เฉพาะซึ่งความรุนแรงทางโครงสร้างมี 2 ประการที่ดำรงอยู่อย่างโดดเด่นในบริบททางการเมืองและเศรษฐกิจคือ การกดขี่และการขูดรีด ความรุนแรงทางโครงสร้างอาจประกอบไปด้วยบทบาทชายหญิงในสังคมคือ การที่ผู้ชายเป็นใหญ่กว่าผู้หญิงจึงสามารถปฏิบัติตนอย่างไรก็ได้กับผู้หญิง แต่ผู้หญิงกลับต้องยอมก้มหัวให้ผู้ชาย หรือการใช้อำนาจแบบผิด ๆ ของผู้มีอำนาจในสังคมที่คอยเอาใจเอาเปรียบลูกน้องหรือคนที่มิตำแหน่งต่ำกว่า

3. ความรุนแรงทางวัฒนธรรม (Cultural Violence) เป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นในบริบทของวัฒนธรรมที่รองรับและให้ความชอบธรรมแก่การใช้ความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงทางโครงสร้างซึ่งความรุนแรงทางวัฒนธรรมนี้จะปรากฏอยู่ในรูปของสัญลักษณ์ ศาสนา อุดมการณ์ ภาษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น (วิริยาพร กมลธรรม, 2560)

ดังนั้นความรุนแรงเกิดจากแนวคิดสามเหลี่ยมแห่งความรุนแรง นั้นสามารถนำมาใช้ในการหาแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงกับนักเรียนอาชีวศึกษาได้เป็นอย่างดีเมื่อทราบถึงความรุนแรงทางตรงที่นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ปฏิบัติอันเป็นความรุนแรงในเชิงทำร้ายร่างกาย มีผู้กระทำและเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำอย่างชัดเจน ความรุนแรงทางโครงสร้างซึ่งมีลักษณะ

3987176080

CD IThesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ของความรุนแรงที่ไม่ใช่สิ่งที่จะเห็นได้อย่างชัดเจน เช่น การกดขี่และการขูดรีด การใช้อำนาจแบบผิด ๆ ของผู้มีอำนาจ เป็นต้น และความรุนแรงทางวัฒนธรรมอันเกิดจากสัญลักษณ์ ศาสนา อุดมการณ์ ภาษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

2.1.4 แนวคิดความรุนแรงเชิงโครงสร้าง (Structural Violence)

แนวคิดนี้แบ่งความรุนแรงออกเป็น 3 ระดับได้แก่ ความรุนแรงทางตรง/ชั้นบุคคล (Direct/Personal Violence) ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง (Structural Violence) และความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม (Cultural Violence) โดยชี้ให้เห็นว่า ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันนั้นมิอาจแยกส่วน โดยพิจารณาแต่ภาพเชิงปรากฏการณ์ที่เห็นและมุ่งแก้ไขปัญหาเป็นปัจเจก ทั้งนี้ความรุนแรงที่เห็นรับรู้ได้ดังกล่าวเรียกว่าเป็น “ความรุนแรงทางตรง” (Direct Violence) เป็นปรากฏการณ์ที่เห็นได้ชัดเจน ด้วยตาเปล่าและรับรู้ได้เพราะมีร่องรอยปรากฏให้เห็นบนร่างกายของมนุษย์ในรูปของบาดแผล การสูญเสียชีวิต รวมทั้งความเสียหายต่อวัตถุและทรัพย์สินของผู้คน การทำทารุณกรรมและการทำร้ายร่างกายด้วยวิธีการต่าง ๆ หรือการฆ่าฟันกันของผู้คนซึ่งเป็นความรุนแรงที่เห็นได้ง่าย ชัดเจน แต่ความรุนแรงอีกรูปแบบคือ ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง (Structural Violence) หมายถึง โครงสร้างที่ทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างคนในสถานภาพหนึ่งกับคนในอีกสถานภาพหนึ่ง ผู้ที่มีอำนาจมากกว่าเอารัดเอาเปรียบผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่าในกระบวนการปฏิสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนระหว่างกัน โครงสร้างสังคมนี้มุ่งเพื่อรักษาสถานภาพของฝ่ายที่ได้เปรียบเชิงอำนาจให้คงความได้เปรียบนั้นไว้และสุดท้ายคือ ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม (Cultural Violence) เป็นการขยายปริมาณ การพิจารณาเรื่องความรุนแรงให้ลึกซึ้งออกไปจากการมองเห็นความรุนแรงที่เป็นเพียงการมุ่งไปที่การกระทำหรือการใช้ความรุนแรงของมนุษย์ต่อมนุษย์ด้วยกันเอง โดยมีผู้กระทำที่ชัดเจนทั้งบุคคล และโครงสร้างไปสู่ความรุนแรงเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งครอบคลุมปริมาณที่ใช้ในการดำรงชีวิต เช่น ศาสนา อุดมการณ์ ภาษา ศิลปะ เป็นต้น หรือเป็นระบบความเชื่อที่ยอมรับความรุนแรงที่ทำหน้าที่ให้การสนับสนุนรองรับความรุนแรงทั้งทางตรงและเชิงโครงสร้าง โดยทำให้คนรู้สึกถึงความรุนแรงเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือยอมรับได้หรืออย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องผิดร้ายแรงอะไร (สิริภิญโญ อินทรประเสริฐ, 2556)

3987176080

CD :Thesais 5981375924 dissertation / revv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

2.2 แนวคิดและทฤษฎีทางอาชญาวิทยา

2.2.1 ทฤษฎีวิวัฒนาการ (Subcultural Theory)

อัลเบิร์ต โคเฮน (Cohen, 1955) ทฤษฎีวิวัฒนาการของโคเฮนนำทฤษฎีของเมอร์ตันมาพัฒนาปรับปรุง โดยมีหลักการพื้นฐานที่สำคัญร่วมกันว่า ความกดดันที่เกิดขึ้นกับบุคคลมีสาเหตุมาจากโครงสร้างทางสังคม แต่ทฤษฎีทั้ง 2 มีความแตกต่างกันหลายประการคือ

ประการที่ 1 ทฤษฎีของเมอร์ตันมุ่งเน้นว่าพฤติกรรม อาชญากรรมนั้นมีจุดประสงค์ อาชญากรรมเป็นการตอบโต้ต่อโครงสร้างทางสังคมที่กีดกันผู้กระทำผิด ไม่ให้บรรลุจุดมุ่งหมายของสังคม (ความร่ำรวย) ในขณะที่โคเฮนมุ่งอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย

ประการที่ 2 แม้ว่าพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีของโคเฮนจะเป็นการปรับตัว คล้ายคลึงกับการปรับตัวรูปแบบการปฏิวัติ (การปรับตัวแบบที่ 5) ของเมอร์ตัน แต่เป็นการปฏิวัติต่อวัฒนธรรมหลักของชนชั้นกลางไม่ใช่การปฏิวัติต่อโครงสร้างทางสังคม โคเฮนได้สรุปว่าค่านิยมของชนกลาง (Middle-Class Values) มีลักษณะดังต่อไปนี้คือ (Cohen, 1955)

1. ความอยากและความทะเยอทะยาน
2. ความรับผิดชอบ
3. ความประสบความสำเร็จในการศึกษาและหน้าที่การงานหรืออาชีพ
4. ความรู้จักระงับซึ่งใจในความต้องการของตนเอง
5. ความสามารถในการวางแผนระยะยาวและการงบประมาณ
6. ความมีกิริยาวาจาสุภาพ
7. ความสามารถในการควบคุมความก้าวร้าว
8. การรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมและ
9. ความเคารพในสิทธิของบุคคลอื่นและโคเฮนได้อ้างว่าสมาชิกของครอบครัวชนชั้นกลางพยายามที่จะให้ค่านิยมนี้ได้รับการยอมรับในสังคม

ในขณะที่ค่านิยมที่แตกต่างกันเนื่องจากชนชั้นยังมีอยู่ในสังคม ปรากฏว่าค่านิยมของชนชั้นกลาง ได้รับการยอมรับมากกว่าในสถานศึกษา เมื่อเยาวชนของครอบครัวชนชั้นทำงานได้เข้ามาในสถานศึกษาจะพบว่า ค่านิยมของชนชั้นกลางจะถูกใช้เป็นเครื่องวัดหรือประเมินผลนักเรียนใน สถานศึกษา เยาวชนเหล่านี้ซึ่งมีค่านิยมและความเป็นอยู่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากค่านิยมที่ใช้ประเมินผลก็จะตกอยู่ในสภาพถูกกดดัน และไม่สามารถปรับตัวได้ เนื่องจากจะไม่สามารถแข่งขันกับเยาวชนที่มาจากครอบครัวชนชั้นกลางได้ในที่สุดเยาวชนที่มาจากครอบครัวชนชั้นทำงาน

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

เหล่านี้ก็จะประสบกับความล้มเหลวในการศึกษาและจะพัฒนาความรู้สึกต่อต้านสถานศึกษาและค่านิยมของชนชั้นกลาง ซึ่งโคเฮนได้เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “กระบวนการปฏิเสธต่อสิ่งที่ต้องการแต่ไม่สามารถไขว่คว้าได้” (Reaction Formation) และเยาวชนที่ต่อต้านค่านิยมนี้จะรวมตัวกันมากขึ้นเพื่อสร้างค่านิยมใหม่ กระบวนการเช่นนี้เป็นการพัฒนาตามธรรมชาติที่เยาวชนที่มีปัญหาเดียวกันจะรวมกลุ่มกันเพื่อแก้ไข ปัญหาของตนเอง

การใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเด็กอาชีวศึกษานั้นเกิดจากการปรับตัวของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ทำไปเพื่อการยอมรับของกลุ่มตนเป็นไปตามค่านิยมของชนชั้นกลางตามที่ตนเองต้องการเพราะเป็นค่านิยมที่เป็นที่ยอมรับมากกว่าในสถานศึกษาส่วนเยาวชนที่มีปัญหาเดียวกันจะรวมกลุ่มกันเพื่อแก้ไขปัญหาของตนเองโดยนักเรียนอาชีวศึกษาจะเป็นมีทั้งกลุ่มนักเรียนชนชั้นกลางและชนชั้นทำงานจึงมีความเหลื่อมล้ำเกิดขึ้นซึ่งทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงต่อมาอันเป็นปัญหามาจากการปรับตัวของเด็กนักเรียนอาชีวศึกษา

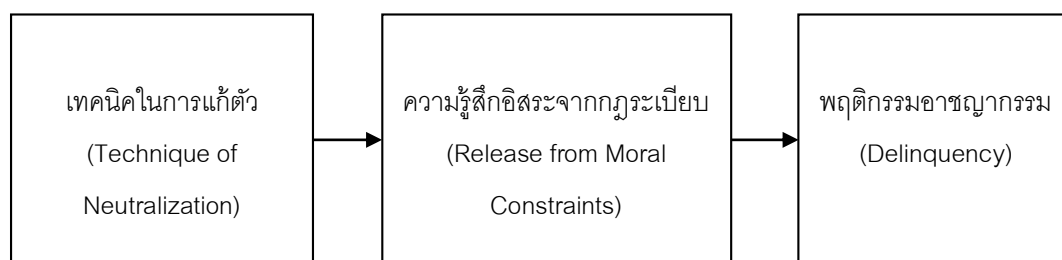
2.2.2 ทฤษฎีการกระทำผิดและการเป็นอิสระของเดวิด แมทซาร์ท (Matza's Delinquency and Drift Theory)

ทฤษฎีของแมทซาร์ทได้นำเสนอแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งเน้นถึงความมีอิสระและความคล้ายคลึงกันแทนที่การผลักดันและความแตกต่างกัน ปัจจัยสำคัญในทฤษฎีคือการเป็นอิสระ (Drift) โดยแมทซาร์ทเชื่อว่าความเป็นอิสระจะเกิดขึ้นในเขตพื้นที่ตามโครงสร้างของสังคมที่กลไกควบคุมได้อ่อนแอลง ดังนั้นจึงเป็นการปลดปล่อยให้บุคคลมีอิสระในการเลือกพฤติกรรมอาชญากรรมเพื่อตอบสนองต่อแรงกระตุ้นหรือแรงผลักดัน ทฤษฎีนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่ทำให้กลไกควบคุมทางสังคมได้อ่อนแอลง แม้ว่าแมทซาร์ทจะยอมรับว่ามีอาชญากรรมบางประเภทที่ถูกแรงนอกเหนือการควบคุมมาผลักดันหรือกระตุ้นให้กระทำผิดกฎหมาย แต่พวกอาชญากรที่มีอิสระตามทฤษฎีนี้มีอยู่เป็นจำนวนมากที่สุด

แมทซาร์ท กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายไม่ได้เห็นด้วยกับพฤติกรรมของพวกเขาว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หากแต่เยาวชนเหล่านี้ยอมรับว่าพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นเป็นการละเมิดจริยธรรม แต่ว่ามีเหตุผลหรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ มาบรรเทาโทษหรือทำให้พวกเขามีความรู้สึกว่าไม่ผิดหากมีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งก็คล้ายคลึงกับเหตุบรรเทาโทษตามกฎหมาย เช่น อุบัติเหตุ การป้องกันตนเอง หรือความวิกลจริต ดังนั้นเมื่อบุคคลกระทำผิดกฎหมายก็จะมีความรู้สึกว่าไม่ผิดและไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อการกระทำนั้นหรืออีกนัยหนึ่งบุคคลจะถูกปลดปล่อยจากข้อบังคับของระเบียบหรือกฎหมาย จะเห็นได้ว่าความคิดแนวนี้ก็ได้รับสนับสนุน

จากหลักการของกระบวนการยุติธรรมว่าด้วย การดำเนินคดีกับเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งแสดงให้เห็นชัดว่าเด็กและเยาวชนไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดที่ได้ก่อขึ้นหรือหากได้รับโทษก็จะได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ

รูปที่ 2.1 แผนภูมิอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีของแมทซาท์

ที่มา: พรชัย ชันตี, 2558

แมทซาท์ยังนำเสนอต่อไปอีกว่าความรู้สึกว่าไม่ต้องรับผิดชอบต่อกระทำของตนเองนั้นเป็นสภาพที่ทำให้บุคคลมีอิสระในการเลือกกระทำผิดเท่านั้น นอกจากนี้ผู้กระทำผิดยังได้พัฒนาความรู้สึกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรมด้วย ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากการแปลความหมายของระบบกฎหมายที่ใช้อยู่ เช่น ระบบกฎหมายทั่วไปนั้นต้องพิสูจน์ให้แน่ชัดโดยไม่มีข้อสงสัยว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดจริง จึงจะลงโทษผู้นั้นได้ เป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดมักจะกล่าวอ้างอยู่เสมอว่า โจทก์หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ได้นำสืบได้แน่ชัดว่าพวกเขากระทำผิดกฎหมายตามที่ถูกกล่าวหา

เมื่อบุคคลหรือเยาวชนได้พัฒนาความรู้สึก 2 อย่างคือ ความรู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อกระทำและความรู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี เยาวชนผู้นั้นก็จะอยู่ในสถานะที่มีอิสระ (State of Drift) และสามารถเลือกพฤติกรรมได้ตามใจชอบซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมผิดกฎหมายหรือถูกต้องตามกฎหมายก็เป็นได้และในจุดนี้เองแมทซาท์ได้อธิบายสาเหตุที่เยาวชนได้กระทำผิดกฎหมายโดยอ้างว่าเยาวชนผู้นี้มีความรู้สึกที่ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ในชีวิตของตนเองได้เลย อารมณ์แห่งความสิ้นหวังนี้เองได้กระตุ้นให้เยาวชนผู้นั้นกระทำผิดกฎหมายและเมื่อได้กระทำผิดกฎหมายเป็นครั้งแรก ก็จะมีการกระทำผิดในครั้งต่อไปอีกเนื่องจากเยาวชนผู้นั้นได้พัฒนาเหตุผลที่จะทำให้มีความรู้สึกที่ไม่มีผิดนั้นเอง (Matza, 1964) สมมติฐานหลักตามทฤษฎีการกระทำและการเป็นอิสระที่นำเสนอโดย แมทซาท์คือ อาชญากรส่วนมากจะมีความเชื่อในกฎหมายและไม่ยอมรับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย แต่เมื่ออาชญากร

เหล่านี้สามารถนำเอา “เทคนิคในการแก้ตัว” มาใช้ในสถานการณ์ใดก็ตามแล้ว อาชญากรเหล่านี้ก็จะประกอบอาชญากรรม เนื่องจากว่ามีอิสระในการเลือกพฤติกรรมนั่นเอง (Matza, 1964) หลังจากที่แมทซาท์ได้นำเสนอทฤษฎีนี้แล้วได้มีนักวิชาการจำนวนมากได้ทำการทดสอบสมมติฐานของทฤษฎีนี้และได้ผลในทางที่สนับสนุนทฤษฎีของแมทซาท์ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้พบว่าการยอมรับเทคนิคในการแก้ตัวจะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมอาชญากรรม บุคคลที่ยอมรับเทคนิคในการแก้ตัวจะมีความรู้สึกผิดหรือละอายต่อการกระทำผิดกฎหมายน้อยลงและมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมมากกว่าบุคคลทั่วไป นอกจากนี้ แอคนิว ได้สรุปว่านักวิชาการที่สนับสนุนทฤษฎีนี้เชื่อว่า “เทคนิคในการแก้ตัว” มีแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลที่มีลักษณะดังต่อไปนี้กระทำความผิดคือ

1. เป็นบุคคลที่เชื่อว่าตนเองอยู่ในสถานการณ์ที่สามารถจะนำ “เทคนิคในการแก้ตัว” ไปประยุกต์ใช้ได้
2. เป็นบุคคลที่มีความเชื่อในกฎระเบียบของสังคม
3. เป็นบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์ซึ่งสร้างโอกาสในการกระทำความผิด
4. เป็นบุคคลที่มีความต้องการหรือปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะประกอบอาชญากรรมซึ่งความต้องการนี้อาจเป็นผลมาจากการที่มีเพื่อนเป็นอาชญากร

ทฤษฎีของแมทซาท์เป็นส่วนหนึ่งของการที่กลุ่มเด็กอาชีวะถึงแม้ว่าจะมีการปลูกฝังและได้รับความรู้มาแล้วก็ตามว่าสิ่งที่ตนเองกระทำไปนั้นมีความผิดแต่ก็เลือกที่จะกระทำตามเทคนิคการแก้ตัว เพราะเห็นว่าการดำเนินคดีกับเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายนั้นเด็กและเยาวชนไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดที่ได้ก่อขึ้นหรือหากได้รับโทษก็จะได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษจึงไม่สำนึกผิดและมีการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย

2.2.3 ทฤษฎีพันธะทางสังคมของทราวิส เฮอร์ชี่ (Hirschi's Social Bonding Theory)

ทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bonding Theory) ที่พัฒนาโดย ทราวิส เฮอร์ชี่ (Braithwaite, 1989; Inciardi, 1993) เป็นทฤษฎีควบคุมที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดในช่วงการอาชญาวิทยา เฮอร์ชี่ได้โต้แย้งว่าไม่จำเป็นต้องอธิบายแรงจูงใจหรือแรงกระตุ้นของพฤติกรรมอาชญากรรม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์โลกที่มีความสามารถโดยธรรมชาติที่จะประกอบอาชญากรรมอยู่แล้วจึงควรหาคำตอบว่าเหตุใดบุคคลจึงไม่ประกอบอาชญากรรม? โดยเฮอร์ชี่ได้นำเสนอทฤษฎีควบคุมโดยมีใจความสำคัญว่าบุคคลที่มีความผูกพันกับองค์การหรือกลุ่มในสังคม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียนและเพื่อนฝูง มักจะมีแนวโน้มที่จะไม่ประกอบอาชญากรรม หลักการสำคัญของทฤษฎีนี้คือ พันธะทางสังคมหรือความผูกพันกับสังคม (Social Bond)

3987176080

ที่เฮอร์ซีได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ ความผูกพัน (Attachment) ข้อผูกมัด (Commitment) การเข้าร่วม (Involvement) และความเชื่อ (Belief) ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานว่า “บุคคลที่มีพันธะทางสังคมหรือมีความผูกพันทางสังคมน้อยจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรม”

ทฤษฎีควบคุมทางสังคมมีสมมติฐานว่าพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นผลมาจากพันธะของบุคคลที่มีต่อสถาบันทางสังคมได้อ่อนแอหรือถูกทำลาย (Hirschi, 1969) และองค์ประกอบของพันธะทางสังคมมีด้วยกัน 4 ประการคือ

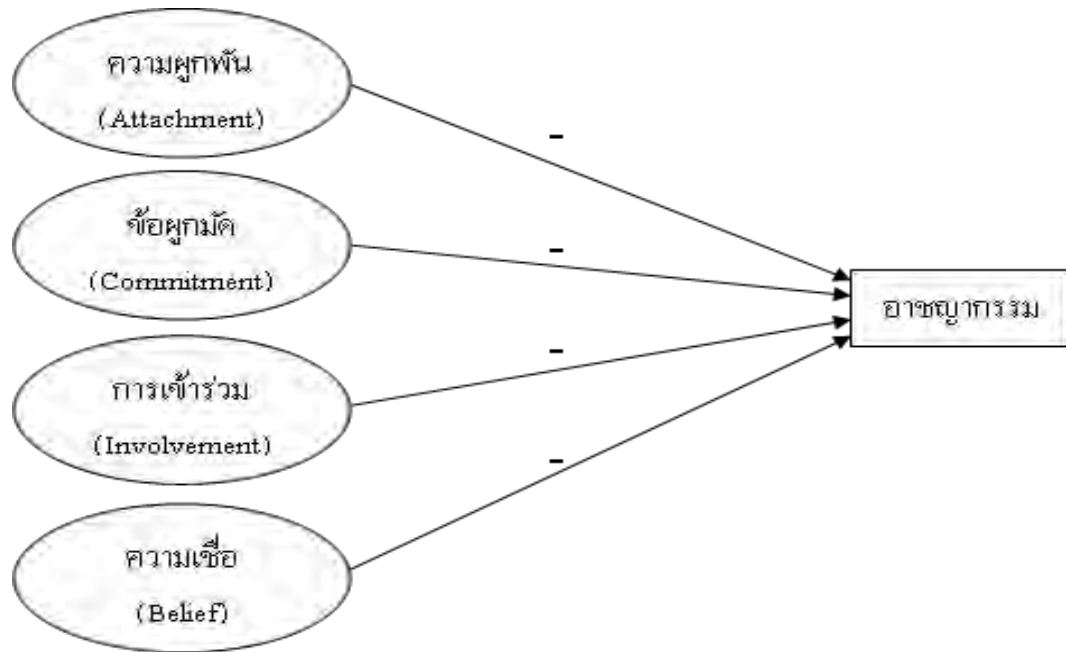
1. ความผูกพัน (Attachment) หมายความว่า การที่บุคคลมีความผูกพันหรือความรักใคร่กับบุคคลอื่น หรือมีความสนใจกับความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่นซึ่งความผูกพันนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลมีการพัฒนาการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคมส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึกรู้สึกหรือสำนึกขึ้นที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม ดังนั้นความผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์หรือด้านความรักของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

2. ข้อผูกมัด (Commitment) หมายความว่า การที่บุคคลถูกผูกมัดกับการดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรมของสังคม กล่าวคือได้ศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะประกอบอาชีพโดยสุจริต มีครอบครัวที่อบอุ่นและเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในชีวิตส่งผลให้บุคคลไม่ย่อหย่อนกระทำผิดกฎหมาย เนื่องจากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นข้อผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านความมีเหตุมีผลของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

3. การเข้าร่วม (Involvement) หมายความว่า การที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม เช่น ทำงาน มีกิจกรรมครอบครัว ร่วมกิจกรรมศาสนา ฯลฯ เป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชญากรรม เนื่องจากเวลาส่วนมากได้ถูกใช้ให้หมดไปกับกิจกรรมของสังคม ดังนั้นการเข้าร่วมถือว่าเป็นองค์ประกอบด้านกิจกรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

4. ความเชื่อ (Belief) หมายความว่า ระดับความเชื่อถือที่บุคคลมีต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานในสังคมสูงก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำผิดกฎระเบียบของสังคม ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นองค์ประกอบด้านจริยธรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

รูปที่ 2.2 แผนภูมิมืออธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีของเฮอริชี่

ที่มา: พรชัย ชันดี, 2558

จะเห็นว่าทฤษฎีควบคุมทางสังคมนั้นเป็นทฤษฎีนำมาใช้ในการสร้างแนวปฏิบัติในการลดความรุนแรงนักเรียนอาชีวศึกษาได้เป็นอย่างดีเพราะสภาพสังคมในปัจจุบันจะเห็นได้ว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวะ นั้นค่อนข้างมีความผูกพันกับสังคมโดยเฉพาะครอบครัวน้อย มีการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมน้อย จึงเป็นตัวนำพาให้ก่อเหตุรุนแรงจากการปลูกฝังค่านิยมผิด ๆ ที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนอาชีวศึกษา

2.2.4 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันของเอ็ดวิน ชัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory)

เอ็ดวิน ชัทเธอร์แลนด์ (1883-1950) ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักอาชญาวิทยาที่มีชื่อเสียงมากที่สุดท่านหนึ่งในศตวรรษที่ 20 นี้ชัทเธอร์แลนด์ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยชิคาโก หลังจากนั้นก็ได้มีผลงานทางอาชญาวิทยาเป็นจำนวนมาก แต่ผลงานทางวิชาการที่ทำให้ชัทเธอร์แลนด์ได้รับชื่อเสียงมากคือ ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Associations Theory) ขโมยมืออาชีพ (Professional Theft) และอาชญากรคอเชิ้ตขาว (White-Collar Crime) โดยเฉพาะทฤษฎีการเรียนรู้ที่ได้รับ ความสนใจและถูกนำไปใช้อธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมจากนักอาชญาวิทยาเป็นจำนวนมาก

ค.ศ.1947 ซัทเธอร์แลนด์ได้นำเสนอ “ทฤษฎีการเรียนรู้” เติมรูปแบบซึ่งประกอบด้วยหลักการสำคัญ 9 หลักการ เนื้อหาสาระเกี่ยวกับกระบวนการระหว่างบุคคลซึ่งทำให้บุคคลได้เรียนรู้ในการเข้าร่วมพฤติกรรมอาสาสมัครและหลักการสำคัญของทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากหลักการที่ปรากฏในหนังสือต้นฉบับแต่อย่างใด โดยหลักการที่สำคัญ 9 หัวข้อมีรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ (Sutherland, 1947) โดยกระบวนการที่บุคคลจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาสาสมัครมีดังต่อไปนี้คือ

1. พฤติกรรมอาสาสมัครเกิดการเรียนรู้
2. พฤติกรรมอาสาสมัครเกิดจากการเรียนรู้ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ตามกระบวนการติดต่อสื่อสาร
3. หลักการสำคัญในส่วนของการเรียนรู้พฤติกรรมอาสาสมัครนั้นเกิดขึ้นในกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมใกล้ชิดกัน
4. เมื่อพฤติกรรมอาสาสมัครได้รับการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้นี้จะรวมถึงเทคนิคในการกระทำความผิด ซึ่งบางครั้งก็สลับซับซ้อนแต่บางครั้งก็ง่ายและทิศทางเฉพาะของแรงดลใจแรงผลักดัน การใช้เหตุผล ตลอดจนทัศนคติเกี่ยวกับการกระทำความผิด
5. ทิศทางเฉพาะของแรงดลใจและแรงผลักดันจะถูกเรียนรู้จากการทำให้เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับกฎหมาย ในบางสังคมบุคคลอยู่ในกลุ่มบุคคลที่เห็นด้วยกับการปฏิบัติตามกฎหมายในขณะที่บุคคลอื่นอยู่ในกลุ่มบุคคลที่เห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมาย
6. หลักการสำคัญของการคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกันคือ บุคคลจะกลายเป็นผู้กระทำผิดเพราะว่าความเห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมายมีมากกว่าความเห็นด้วยกับการไม่ละเมิดกฎหมาย
7. การคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกันอาจจะแตกต่างกันในด้านความถี่ ระยะเวลา การให้ความสำคัญและความเข้มข้น หมายความว่า ลักษณะของความแตกต่างกันของการคบหาสมาคม ระหว่างพฤติกรรมอาสาสมัครและพฤติกรรมต่อต้านอาสาสมัคร
8. กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมอาสาสมัครโดยการคบหาสมาคมกับรูปแบบของอาสาสมัครและต่อต้านอาสาสมัครจะมีความเกี่ยวข้องกับกลไกการทำงานที่เหมือนกับการเรียนรู้ทั่วไป
9. ในขณะที่พฤติกรรมอาสาสมัครเป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมทั่วไป แต่ก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายโดยความต้องการและค่านิยมนั้น เนื่องจากพฤติกรรมและต่อต้านอาสาสมัครก็ต้องมีความต้องการและค่านิยมเดียวกัน

ทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์นำเสนอว่าพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการที่บุคคลได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมและมีความเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายนั้น ซึ่งการเรียนรู้พฤติกรรมและทัศนคติเกิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลที่ใกล้ชิดและซัทเธอร์แลนด์ก็ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับเพื่อนหรือคนใกล้ชิดที่เป็นอาชญากรการเรียนรู้ตามทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์มีองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการคือ

องค์ประกอบที่ 1 หมายถึง เนื้อหาหรือสาระสำคัญของสิ่งที่ถูกเรียนรู้ (Content of What is Learned) หมายความว่ารวมถึง เทคนิคพิเศษในการประกอบอาชญากรรม แรงดลใจที่เหมาะสม แรงกระตุ้น การอธิบายด้วยหลักเหตุผล ทัศนคติและการทำให้บุคคลคล้อยตามหรือเห็นด้วยกับการฝ่าฝืนกฎหมาย สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบในการรับรู้ซึ่งเป็นแนวความคิดหรือความรู้ที่นึกคิด แต่ไม่ใช่การกระทำ

องค์ประกอบที่ 2 หมายถึง กระบวนการที่การเรียนรู้ได้เกิดขึ้น (Process by Which the Learning Takes Place) โดยการเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการคบหาสมาคมกับกลุ่มบุคคลที่ใกล้ชิดซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากความใกล้ชิดเท่านั้น บุคคลอาจเข้าสู่หรือผ่านกระบวนการเรียนรู้ได้เช่นกัน หากว่าได้มีโอกาสคบหาสมาคมกับต้นกำเนิดของพฤติกรรมอาชญากรรม (Akers, 1994) นอกจากนี้กระบวนการเรียนรู้ยังแตกต่างกันตามความถี่ (Frequency) ระยะเวลา (Duration) การให้ความสำคัญ (Priority) และความเข้มข้น (Intensity) ซึ่งซัทเธอร์แลนด์ได้ให้ความสำคัญกับ “ความเข้มข้น” ว่าน่าจะมีอิทธิพลมากที่สุดในการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม ดังนั้นตามทฤษฎีแล้วหากบุคคลได้มีการเรียนรู้ถึงการยอมรับพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากกว่าการยอมรับพฤติกรรมที่ไม่ละเมิดกฎหมายในลักษณะที่บ่อยครั้ง เป็นเวลาค่อนข้างนาน ในระยะตอนต้นของช่วงชีวิตและมีต้นกำเนิดมาจากบุคคลที่มีความสำคัญหรือมีชื่อเสียงแล้ว บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากขึ้น (Sutherland, 1947)

นักเรียนอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มเยาวชนที่เมื่อมาอยู่รวมตัวกันก็ได้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมและทัศนคติอันเกิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลที่ใกล้ชิด มีการเรียนรู้เทคนิคพิเศษซึ่งกันและกันจนภายในกลุ่มได้เกิดทักษะจนสามารถออกมามีความรุนแรงกับผู้อื่นได้ กระทำโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายคิดว่าสิ่งที่กลุ่มกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

2.2.5 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Social Learning Theory of Bandura) ของแบนดูรา

Bandura (1977) ได้พัฒนาทฤษฎีเรียนรู้ทางสังคมขึ้นมา โดยกล่าวว่า การเรียนรู้ของคนเกิดจากการสังเกต “ตัวแบบ” ซึ่งตัวแบบนี้จะทำหน้าที่ส่งเสริมการเกิดพฤติกรรม ยับยั้งการเกิด

พฤติกรรมและช่วยให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่ โดยมีกระบวนการของการเกิดพฤติกรรมแบ่งออกเป็น 4 กระบวนการคือ

กระบวนการที่ 1 ความสนใจหรือการเอาใจใส่ (Attention) หมายถึง ความสนใจในสิ่งเร้าหรือพฤติกรรมของตัวแบบ โดยความสนใจแบ่งเป็น 2 ชนิดคือ การเลือกรับรู้และการเลือกสิ่งเร้า ดังนั้นผู้สังเกตจะต้องมีความสนใจในตัวแบบเสียก่อนจึงจะมีความคิดอยากลอกเลียนแบบ ซึ่งตัวแบบจะต้องมีลักษณะเด่น มีชื่อเสียง น่าสนใจ อีกทั้งเป็นตัวแบบที่แสดงออกแล้วได้รับการเสริมแรงตัวแบบที่ได้รับการเสริมแรงจะทำให้ผู้สังเกตอยากทำตาม แต่ในทางกลับกันตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมแล้วถูกลงโทษ ผู้สังเกตก็จะไม่ลอกเลียนแบบพฤติกรรมนั้นนอกจากตัวลักษณะของตัวแบบแล้ว สภาพวะของผู้สังเกตก็มีผลต่อการให้ความสนใจในตัวแบบด้วย ถ้าผู้สังเกตอยู่ในสภาวะตื่นตัวก็จะให้ความสนใจในตัวแบบ แต่ถ้าเพลียหรือง่วงนอนก็จะไม่สนใจตัวแบบ นอกจากนี้ผู้สังเกตจะต้องไม่ถูกสิ่งเร้าอื่น ๆ ดึงดูดความสนใจออกไปในขณะที่สังเกตตัวแบบอยู่

กระบวนการที่ 2 กระบวนการจดจำ (Retention) เมื่อสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบแล้วการที่จะเรียนรู้จากตัวแบบได้ดีจะต้องสามารถจดจำพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกได้ซึ่งการที่จะจดจำได้ดีลักษณะของตัวแบบจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้สังเกตมีความคุ้นเคยหรือไม่ก็จะต้องเห็นบ่อย ๆ และจะช่วยให้กระบวนการจดจำนั้นเป็นไปได้ด้วยดี

กระบวนการที่ 3 กระบวนการทำตาม (Reproduction) คือ หลังจากที่ผู้สังเกตจดจำพฤติกรรมของตัวแบบได้ดีแล้วก็จะเข้าสู่กระบวนการทำตามตัวแบบ

กระบวนการที่ 4 กระบวนการแรงจูงใจ (Motivation) เป็นการกระบวนการสุดท้ายที่จะทำให้ผู้สังเกตตัดสินใจจะทำตามพฤติกรรมของตัวแบบคือ ผู้สังเกตจะพิจารณาดูว่าในสภาพการณ์ใดที่แสดงพฤติกรรมตามตัวแบบแล้วได้รับการเสริมแรง การที่คาดว่าจะได้รับเสริมแรงนี้เองทำให้เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้สังเกตแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบที่ตนเองลอกแบบมา (ดวงกมลทองอยู่, 2555)

ทฤษฎีของแบนดูราจะเน้นที่การเลียนแบบพฤติกรรมทางสังคมจึงให้ความสำคัญกับตัวแบบซึ่งพฤติกรรมส่วนใหญ่ในชีวิตของบุคคลมักเกิดจากการเลียนแบบทางสังคมการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอาชีวศึกษาก็เช่นเดียวกันมีการสังเกตเลียนแบบจากรุ่นพี่ กลุ่มเพื่อนเป็น Model ในการปฏิบัติตามจนเริ่มมีนิสัยทัศนคติใกล้เคียงกันในกลุ่มและเริ่มกระทำผิดในเวลาต่อมา ก่อเหตุทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรง

2.2.6 ทฤษฎีเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interactionism)

สำหรับนักคิดในสายปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interactions) เห็นว่าอัตลักษณ์ คือ สิ่งที่เกิดขึ้นในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ชาร์ลส์ คูลีย์ (Charles Cooley) เชื่อว่าสังคมและปัจเจกบุคคลเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ สังคมเกิดจากการผสมผสานของตัวตนเชิงจิตของคนหลาย ๆ คนที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเราเองพัฒนาขึ้นมาจากปฏิกิริยาของเราต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา เขาเรียกตัวตนที่เกิดจากกระบวนการนี้ว่าตัวตนในกระจกเงาประกอบไปด้วยภาพลักษณ์ของเราที่เรามีต่อตนเองและจินตนาการเกี่ยวกับการตัดสินของผู้อื่นต่อภาพลักษณ์นั้น

สำหรับจอร์จ เฮอเบิร์ท มีด (George Herbert Mead) ได้ศึกษาพัฒนาการที่ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนค่อย ๆ ก่อกำเนิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ เขาเห็นว่า กลไกสำคัญของการสร้างตัวตนคือการเรียนรู้ที่จะสวมบทบาทของผู้อื่นและหัวใจสำคัญในการเรียนรู้คือ ภาษา ซึ่งเป็นช่องทางถ่ายทอดระบบสัญลักษณ์และกฎเกณฑ์ร่วมของสังคม มีด ได้เสนอแนวคิดที่ว่าตัวตนมีสองด้านที่ปะทะสังสรรค์กันเองตลอดเวลา ด้านหนึ่งคือ Me อันเป็นตัวตนที่เกิดจากความเห็นและปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นและเป็นส่วนที่เป็นลักษณะเฉพาะของเราเอง เออร์วิง ก๊อฟมัน (Erving Goffman) เป็นนักสังคมวิทยาในสายปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ที่จำแนกแยกแยะ ความแตกต่างระหว่างอัตลักษณ์ส่วนบุคคลและอัตลักษณ์ทางสังคมเขานิยามความคิดความรู้สึกที่ปัจเจกมีต่อตนเองว่า Ego Identity ส่วนภาพของปัจเจกผู้อื่นในสายตาคนอื่นในฐานะที่เป็นบุคคลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเขาเรียกว่า Personal Identity ซึ่งทุกสังคมมีกระบวนการแจ่มแจ้งและระบุอัตลักษณ์ส่วนบุคคลแตกต่างกันไป เช่น สังคมสมัยใหม่ใช้บัตรประชาชนหรือการพิมพ์รอยนิ้วมือ เป็นต้น ส่วน Social Identity ของบุคคลได้แก่ สถานภาพทางสังคม เช่น อาชีพ ชนชั้น เพศชาติพันธุ์หรือศาสนาที่ปัจเจกบุคคลนั้นสังกัดอยู่นั่นเอง (อภิญา เพ็ญฟูสกุล, 2546)

ในทางสังคมวิทยาจึงนิยามคำว่า อัตลักษณ์ (Identity) หมายถึง การรู้คิดเกี่ยวกับตนเองของบุคคลในเรื่องของบทบาทและตำแหน่งในระบบความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล เบอร์กและไรซ์ (Burke & Reitzes, 1991) กล่าวว่า อัตลักษณ์ คือ สิ่งที่บุคคลให้ความหมายทางสังคมที่คนซึ่งอยู่ในบทบาทเดียวกันมีร่วมกัน (Shared Social Meanings) อัตลักษณ์มีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. อัตลักษณ์ต่าง ๆ เป็นผลผลิตทางสังคม (Social Products) กล่าวคือ อัตลักษณ์ถูกก่อรูปและธำรงรักษาผ่านกระบวนการทางสังคม 3 ประการคือ

3987176080

CD IThesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

1.1 การนิยาม (Naming) หรือให้ความหมายเกี่ยวกับตัวตนตามการแบ่งประเภทต่าง ๆ ทางสังคม (Interaction with others in Terms of These Categories) เช่น เพศ อายุ อาชีพ เป็นต้น (Burke & Reitzes, 1991; Citing Foote, 1951; Stryker, 1968)

1.2 การมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ตามการแบ่งประเภทต่าง ๆ สังคม (Interaction with others in Terms of these Categories) (Burke & Reitzes, 1991; Citing McCall & Simmons, 1966; Stone, 1962) เช่น การที่นักเรียนไปปรึกษาด้านการเรียนกับครูแนะแนวทั้ง 2 ฝ่ายแสดงออกตามอัตลักษณ์ทางสังคมของตนนักเรียนอาจแสดงความรู้สึกสบายใจ ในขณะที่ครูแนะแนวแสดงความสนใจฟังตามบทบาทครูแนะแนว เป็นต้น

1.3 การแสดงตน โดยการประนีประนอมหรือยืนยันการให้ความหมายและการแสดงพฤติกรรมตาม เช่น การที่ครูแนะแนวแสดงออกตามอัตลักษณ์ของตนเมื่ออยู่ในโรงเรียนซึ่งต้องประนีประนอมบทบาทอื่น ๆ จากที่บ้านเพื่อมาแสดงบทบาทครูแนะแนวในโรงเรียน

2. อัตลักษณ์ต่าง ๆ เป็นการให้ความหมายกับตนเอง (Self-Meaning) กล่าวคือ อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่เราได้มาจากการเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งและอัตลักษณ์เกิดขึ้นบนพื้นฐานความคล้ายคลึงและความแตกต่างของบทบาทอื่น ๆ เช่น ในขณะที่ครูแนะแนวปฏิบัติงานให้การปรึกษาแก่นักเรียน ครูแนะแนวแสดงอัตลักษณ์ที่คล้ายคลึงกันได้แก่ การรับรู้ความรู้สึกคนอื่น การรักษาความลับ ฯลฯ ในขณะที่เดียวกันอัตลักษณ์ดังกล่าวก็แตกต่างกันเมื่อแต่ละคนไปแสดงบทบาทอื่น

3. อัตลักษณ์เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic) และผลสะท้อนกลับ (Reflexive) มีประเด็นสำคัญ 2 ประเด็นคือ อัตลักษณ์เป็นสัญลักษณ์ หมายความว่า คนที่มีอัตลักษณ์เดียวกันมีการแสดงออกในเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมนั้นเหมือนกัน เช่น อัตลักษณ์วิชาชีพครูแนะแนวเกี่ยวกับการช่วยเหลือนักเรียนในการวางแผนการศึกษาและอาชีพ ส่วนประเด็นหลังคือ อัตลักษณ์เป็นผลสะท้อนกลับ หมายความว่า การใช้อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่อ้างอิงในการประเมินพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น ตามกระบวนการประเมินค่าซึ่งกันและกัน (Burke & Reitzes, 1991; Citing Burke, 1980) เช่น การแสดงออกของครูแนะแนวเมื่อให้คำปรึกษานักเรียน ครูแนะแนวตระหนักในบทบาทของผู้เอื้ออำนวยให้นักเรียนได้แก้ปัญหาของตนเองการแสดงออกดังกล่าวเป็นผลการสะท้อนการมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียน

การแสดงพฤติกรรมของนักเรียนอาชีพจะถือได้ว่าเป็นการกระทำทางสัญลักษณ์ที่มีการเรียนรู้ ทักษะ การปฏิบัติให้เข้ากับธรรมเนียมกลุ่ม ค่านิยมในโรงเรียนล้วนเป็นการสื่อออกมาทาง

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ความคิด ความรู้สึกอันเป็นการสื่อสารกันทางสัญลักษณ์ทั้งสิ้นเมื่อสื่อสารกันทางสัญลักษณ์ได้ลงตัวก็เริ่มใช้ความรุนแรงอันเป็นสิ่งที่นักเรียนกลุ่มนี้สื่อถึงกันทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา

2.3 มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันการศึกษาของไทยและต่างประเทศ

2.3.1 มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันการศึกษาของไทย

1. แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.1 มาตรการเชิงรุก

1.1.1 ให้สถานศึกษาในกลุ่มเสี่ยงจัดทำทะเบียนประวัตินักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยมีรูปถ่าย ประวัติส่วนตัว ประวัติของครอบครัว ส่งให้กับสถานีตำรวจในท้องที่ และสารวัตรนักเรียนให้เรียบร้อยภายใน 7 วัน

1.1.2 ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติยกระดับปัญหานักเรียนทะเลาะวิวาทเป็นปัญหาสำคัญ โดยจัดให้มีเจ้าหน้าที่เฝ้าระวังเหตุ ทั้งนักเรียนกลุ่มเสี่ยง โรงเรียนในกลุ่มเสี่ยงและสถานที่ในบริเวณที่มีความเสี่ยงที่จะเกิดเหตุ โดยปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นจากเดิมที่เป็นเรื่องระหว่างศักดิ์ศรีสถาบันได้มีแนวโน้มจะเปลี่ยนเป็นปัญหาที่ซับซ้อนมากขึ้น ทั้งเรื่องของพฤติกรรมส่วนตัวของเด็กเอง สภาพปัญหาครอบครัว สภาพแวดล้อม

1.1.3 ให้สถานศึกษาสร้างและพัฒนาเครือข่าย เช่นเครือข่ายเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อช่วยเหลือกันเองในกลุ่มนักเรียน เครือข่ายผู้ปกครอง ให้ผู้ปกครองมีส่วนในการรับผิดชอบแก้ไขปัญหาโดยเชิญผู้ปกครองเข้ามาร่วมกิจกรรมกับนักเรียนในเวลาหลังเลิกเรียนหรือเวลาเรียนพิเศษ เครือข่ายกลุ่มสถานศึกษาใกล้เคียงกัน ให้จัดทำกิจกรรมร่วมกัน ทั้งครู ผู้ปกครองและนักเรียน เครือข่ายอาสาสมัคร เช่นโครงการครูตำรวจซึ่งจะเชิญตำรวจไปร่วมสอนนักเรียนในสถานศึกษาและติดตามสอดส่องความประพฤตินักเรียน เครือข่ายสังคมออนไลน์ ฯลฯ นอกจากนี้ ศธ. เองก็จะมี การจัดตั้งเครือข่ายร่วมกับอีก 6 หน่วยงาน คือ กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติและกรุงเทพมหานครในการร่วมกันบูรณาการแก้ไขปัญหาทะเลาะวิวาทกัน

1.1.4 ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีอย่างเด็ดขาดกับกลุ่มนักเรียนที่ก่อปัญหาทะเลาะวิวาทและให้มีการติดตามผลการบังคับใช้กฎหมายกับนักเรียนในกลุ่มเสี่ยงอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้หากเกิดการกระทำความผิดผู้ปกครองต้องร่วมรับผิดชอบด้วย

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

1.2 มาตรการระยะยาว

1.2.1 ให้สถานศึกษามีการคัดกรองนักเรียนกลุ่มเสี่ยงเพื่อสร้างระบบการดูแลเป็นพิเศษ เช่น มีการเยี่ยมบ้าน มีการจัดกิจกรรมพิเศษให้ เป็นต้น

1.2.2 บูรณาการหลักสูตรเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง ซึ่งเป็นนโยบายของ ศธ. และเป็นเป้าหมายในการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 โดยเน้นให้เริ่มต้นที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนเพราะเป็นวัยที่ก่อปัญหาหนักที่สุด

1.2.3 มีการพัฒนาคุณภาพนักเรียนอย่างต่อเนื่องโดยจัดกิจกรรมเสริม เช่น กีฬา กิจกรรมลูกเสือ ค่ายวิวัฒน์พลเมือง การเยี่ยมชมสถานพินิจให้เห็นความเป็นอยู่ของผู้กระทำผิดเพื่อให้เกิดความยำเกรงที่จะกระทำความผิด เป็นต้น

1.2.4 มีการพัฒนาทางสังคม สร้างความเข้าใจ ไม่นิยมการใช้ความรุนแรง ร่วมกันสร้างสันติในสังคม

1.2.5 ให้มีการวิจัย หาองค์ความรู้ใหม่ในการแก้ไขปัญหานักเรียนทะเลาะวิวาทกันและให้ศึกษาแบบอย่างจากต่างประเทศที่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาดังกล่าว (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

จากแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหทะเลาะวิวาทของนักเรียนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหทะเลาะวิวาทสำหรับนักเรียนอาชีวศึกษานั้น จะเกิดผลดีต่อทางสถาบันและนักเรียนอาชีวศึกษาเมื่อมีมาตรการเชิงรุกและมาตรการระยะยาว สำหรับมาตรการเชิงรุกนั้นสถานศึกษาต้องจัดให้นักเรียนอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มเสี่ยงจัดทำทะเบียนประวัตินักเรียนกลุ่มเสี่ยงหลังจากนั้นจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นเจ้าหน้าที่เฝ้าระวังเหตุโดยปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมีความซับซ้อนจึงควรมีการสร้างเครือข่ายเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อช่วยเหลือกันเองในกลุ่มนักเรียน เครือข่ายผู้ปกครอง ให้ผู้ปกครองมีส่วนในการรับผิดชอบแก้ไขปัญห เป็นต้นและสำหรับมาตรการระยะยาว สถาบันอาชีวศึกษาควรจัดให้มีการเยี่ยมบ้านนักเรียน สร้างกิจกรรมบูรณาการหลักสูตร จัดกิจกรรมเสริม เช่น กีฬา กิจกรรมลูกเสือค่ายวิวัฒน์พลเมือง สร้างความเข้าใจ ไม่นิยมการใช้ความรุนแรง ร่วมกันสร้างสันติในสังคม

2. แนวทางการลดความรุนแรงของนักเรียนในสถานศึกษาโดยใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยคนกลาง: โรงเรียนบ้านสะอาดหนองเรือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4

แนวทางการลดความรุนแรงของนักเรียนในสถานศึกษา พบว่า ทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มครู กลุ่มผู้ปกครองและกลุ่มนักเรียนต้องการให้โรงเรียนมีนโยบายในการลงโทษที่เป็นรูปธรรมและมีการจัด

อบรม หรือการให้ความรู้เรื่องสิทธิเด็กและการเข้าค่ายในโรงเรียนแก่ครู ผู้ปกครอง นักเรียน โดยตามรูปแบบการเจรจาไกล่เกลี่ยคนกลาง 5 ขั้นตอนดังนี้

1. การคัดเลือกนักเรียนและตัวแทนห้องเรียน โดยเป็นนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 จำนวน 15 คน ทำหน้าที่คือ ทีมสารวัตรนักเรียน ทีมเจรจาไกล่เกลี่ยและคณะทำงานคุมประพฤติ

2. การจัดการอบรมและให้ความรู้เบื้องต้นคือ การอบรมตามโครงการเสริมสร้างความสมานฉันท์ในสถานศึกษาและการอบรมตามโครงการ การเจรจาไกล่เกลี่ยคนกลาง นักเรียนและครูเข้าอบรมทั้งหมด 8 คน

3. การศึกษาดูงานการเจรจาไกล่เกลี่ยที่สำนักงานยุติธรรมจังหวัดขอนแก่น ครูและนักเรียน จำนวน 6 คน

4. ฝึกปฏิบัติการเจรจาไกล่เกลี่ยคนตามสถานการณ์จริงที่โรงเรียน

5. การประเมินผลและการสรุปผลการศึกษาแนวทางในการลดความรุนแรงในสถานศึกษา โดยการจัดสนทนากลุ่มมีครูและนักเรียน จำนวน 8 คน มีการเสนอแนวคิดว่าจะบางขั้นตอนในการดำเนินงาน เช่นการรับสมัครนักเรียนที่มีจิตอาสาโดยให้กรอบใบสมัครนั้นไม่เหมาะสม เนื่องจากโรงเรียนมีจำนวนนักเรียนน้อย ควรจะให้นักเรียนที่เป็นคณะกรรมการนักเรียนซึ่งนักเรียนส่วนนี้ก็ได้มาจากการเลือกตั้งและมีจิตอาสาในการทำงานให้กับโรงเรียนอยู่ก่อนแล้ว และควรมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและจริงจังจึงมีการรายงานผลเป็นระยะอย่างน้อยเดือนละครั้ง เผยแพร่ให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้บริหารสถานศึกษาทราบ (จิตพิสุทธิ์ แทนวันและชัยญา อภิบาลกุล, 2553)

จากแนวทางการลดความรุนแรงของนักเรียนในสถานศึกษาโดยใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยคนกลางของโรงเรียนบ้านสะอาดหนองเรือ สถานศึกษาที่มีนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีพฤติกรรมใช้ความรุนแรงนั้นกลุ่มครู กลุ่มผู้ปกครองและกลุ่มนักเรียนต้องการให้โรงเรียนมีนโยบายในการลงโทษที่เป็นรูปธรรมโดยเริ่มต้นจากมีทีมสารวัตรนักเรียน ทีมเจรจาไกล่เกลี่ยคุมความประพฤติและต่อมามีการจัดการฝึกอบรมและพาไปศึกษาดูงานการเจรจาไกล่เกลี่ยที่สำนักงานยุติธรรม ฝึกปฏิบัติการเจรจาไกล่เกลี่ยคนตามสถานการณ์จริงที่โรงเรียนและสุดท้ายทำการประเมินผลเพื่อให้ได้แนวทางการแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องที่สุด

3987176080

3. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) กำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไข ปัญหาความรุนแรง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) กำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไข ปัญหาความรุนแรง ทั้งนี้เพราะได้รับนโยบายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการให้เร่งแก้ไข ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาทั้งที่สังกัด สอศ. และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน (สช.) ทั้งนี้ สอศ. นำนโยบายสู่การปฏิบัติโดยวางแนวทางไว้ 4 แนวทางดังนี้

แนวทางที่ 1 เป็นมาตรการให้วิทยาลัยปฏิบัติตามโดยกำหนดให้วิทยาลัยกลุ่ม เสี่ยงทำแผนการดูแลนักเรียนนักศึกษาตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนก่อเหตุ ทะเลาะวิวาทของ สอศ. ให้เสร็จ โดยวางเป้าหมายไว้ว่า ภายใน 3 เดือนจากนี้จะต้องไม่มีเหตุ ทะเลาะวิวาทและเหตุรุนแรงใด ๆ เกิดขึ้น ขณะเดียวกัน สอศ. จะส่งหนังสือเวียนให้อำนาจการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกแห่งทั้งที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงและทั่วประเทศอยู่ประจำในวิทยาลัยหรืออยู่ใน พื้นที่ หากเกิดเหตุการณ์ใด ๆ ขึ้น จะได้เข้าไปดูแลระงับเหตุได้ทันกาล ทั้งนี้ให้แต่ละวิทยาลัย กำหนดแผนเผชิญเหตุเพื่อสนองตอบทันทีเมื่อเกิดเหตุรุนแรงและให้ใช้มาตรการคุ้มครองจากรัฐ อย่างต่อเนื่อง ทั้งติดต่อประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เครือข่ายผู้ปกครอง เครือข่ายนักศึกษาอย่าง ไกล่ชิดตลอดเวลา

แนวทางที่ 2 แนวทางดูแลเด็กกลุ่มเสี่ยงซึ่งที่ประชุมกำหนดให้ทุกวิทยาลัยจัดทำ บัญชีและประวัตินักศึกษากลุ่มเสี่ยงและเชิญผู้ปกครองเด็กมาหารือถึงมาตรการดูแลเด็ก โดยใน ส่วนของเด็กที่เป็นแกนนำและเด็กที่เป็นแนวร่วมจะต้องมีวิธีการดูแลที่แตกต่างกัน

แนวทางที่ 3 นั้นจะเป็นแนวปฏิบัติภาพรวมสำหรับนักศึกษาอาชีวศึกษาทุกคน โดยกำหนดนักศึกษาทุกคนฝึกปฏิบัติธรรมในแต่ละศาสนาของตนเองและขอความร่วมมือจาก ทหารช่วยฝึกระเบียบวินัยและแนวทางสุดท้ายเป็นแนวปฏิบัติสำหรับ สอศ. ซึ่งจะทำหน้าที่ประสาน หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทหาร ตำรวจ กรมสุขภาพจิตและให้การสนับสนุนวิทยาลัยต่าง ๆ ใน การควบคุมป้องปรามพฤติกรรมนักศึกษา รวมทั้งรับหน้าที่วางแนวทางการกำหนดมาตรการ ลงโทษนักศึกษาของทุกวิทยาลัยไปในแนวทางเดียวกัน (MGR Online, 2555)

4. มาตรการในการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในสถาบันอาชีวศึกษา

มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันศึกษาของไทยนั้นแต่ละโรงเรียนก็มี มาตรการแตกต่างกันขึ้นอยู่กับจำนวนเด็กนักเรียน สภาพปัญหา ธรรมเนียมค่านิยมเดิมของโรงเรียน นั้น ๆ โดยมาตรการในการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษานั้นคือ ใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวายและสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน

3987176080

CD :Thesiss 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ได้มีการประชุมหามาตรการมาตรการคุ้มครองดูแลความปลอดภัย-ปฐมวัยเพื่อป้องกันปัญหาและยุติปัญหาการทะเลาะวิวาท โดยสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันเพิ่มมาตรการป้องกันปฐมนิเทศนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาคณะใดพบมีเหตุจะถูกภาคทัณฑ์แต่ถ้าหากพบนักเรียนจะถูกไล่ออกจากพื้นที่และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพิ่มรวมถึงจะหามาตรการป้องกันที่เข้มข้นแนวทางดำเนินการเพิ่ม 4 มาตรการดังนี้

1. ห้ามไม่ให้มีอาวุธในสถานศึกษาโดยเด็ดขาด
2. หากพบว่าผู้กระทำผิดให้ลงโทษอย่างจริงจังและเด็ดขาด
3. ฝึกวินัยให้กับนักศึกษาทั้ง 2 สถาบันจัดกิจกรรมปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ร่วมกันเพื่อฝึกวินัยฝึกความสามัคคีกลมเกลียวซึ่งทั้ง 2 สถาบันโดยจะมีการประสานขอให้ทหารเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกวินัยครั้งนี้เพื่อเป็นความสร้างความสัมพันธ์ที่ดีของเด็กทั้ง 2 สถาบันเพื่อที่หากจะก่อเหตุวิวาทจะได้รู้จักยั้งคิด
4. ทั้ง 2 สถาบันสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการและร่วมมือกันการสร้างงานวิชาการในอนาคตให้มากขึ้นรวมทั้งประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองและนักเรียนได้รู้ถึงจุดเด่นทางวิชาการของแต่ละสถาบันเพื่อให้รู้ว่าหากเรียนจบที่สถาบันนี้จะในอนาคตอย่างไร (โพสท์ทูเดย์, 2557)

จากมาตรการป้องกันที่เข้มข้นในการลดการใช้ความรุนแรงในสถานศึกษาของไทย หากต้องการให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมีมาตรการคือ ห้ามไม่ให้มีอาวุธในสถานศึกษาโดยเด็ดขาดหากพบว่าผู้กระทำผิดให้ลงโทษอย่างจริงจังและเด็ดขาด โดยมาตรการดังกล่าวมีมาตรการให้มีการฝึกวินัยให้กับนักศึกษาเพื่อเป็นความสร้างความสัมพันธ์ที่ดีของเด็กทั้ง 2 สถาบันเพื่อที่หากจะก่อเหตุวิวาทจะได้รู้จักยั้งคิดและทั้ง 2 สถาบันควรสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการและร่วมมือกันการสร้างงานวิชาการในอนาคต

5. มาตรการป้องกันปัญหานักเรียนอาชีวศึกษาตีกัน

มาตรการป้องกันปัญหานักเรียนอาชีวศึกษาตีกัน โดยวิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกโรงเรียนจะต้องปฏิบัติตามมาตรการ 16 ข้อดังต่อไปนี้

1. สถาบันการศึกษาต้องรับผิดชอบนักเรียน นักศึกษาสังกัดที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท โดยให้ที่ประชุมพิจารณาตามกรณีไป
2. การแต่งเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษาให้เหมือนกันทุกสถาบันทั่วประเทศหรือยกเลิกเครื่องแบบ โดยที่ประชุมให้ยึดตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
3. ส่งเสริมการจัดโครงการเตรียมอาชีวศึกษาเพื่อปลูกฝังด้านต่าง ๆ

4. จัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความรักความสามัคคีในชาติและความตระหนักและความภาคภูมิใจในใจอาชีวศึกษาสร้างชาติ
5. จัดหลักสูตรนักศึกษาวิชาทหารให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา 100%
6. การจัดเวลาเรียนของแต่ละสถาบันในพื้นที่ให้เหลื่อม
7. ส่งเสริมให้เข้าเรียนระบบทวิภาคีเพื่อปลูกฝังความรับผิดชอบในหน้าที่
8. ส่งเสริมการจัดกิจกรรมเชิงบวก ด้านจิตอาสา ด้านกีฬาและด้านดนตรี
9. การดูแลความปลอดภัยให้กับนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารและสถาบันการศึกษาด้วยกัน
10. ทุกสถาบันต้องมีข้อมูลนักเรียน นักศึกษาที่สุ่มเสี่ยงที่กำลังศึกษา สำเร็จ การศึกษาและพ้นสภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษาของแต่ละสถาบัน โดยต้องอัปเดตข้อมูลอยู่เสมอ
11. ทั้งในและนอกสถานศึกษาต้องปลอดภัย
12. ใช้หลักสหวิชาชีพเข้ามาช่วยในการดูแลนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา
13. เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดชุดพิเศษเพื่อป้องกันเหตุและเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วเมื่อเกิดเหตุทะเลาะวิวาท
14. สร้างความเข้มแข็งและสัมพันธภาพของสถานศึกษาที่อยู่ใกล้เคียง
15. มาตรการจำกัดเสรีกับศิษย์เก่าของแต่ละสถาบัน ทั้งที่สำเร็จการศึกษา และพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา
16. ห้ามทำกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งในและนอกสถานศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา, 2558)

มาตรการที่ป้องกันนักเรียนอาชีวศึกษาตีกันนั้นจะเกิดประสิทธิภาพได้ก็ต่อเมื่อมีการดำเนินการจัดหลักสูตรนักศึกษาวิชาทหารให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษาร้อยเปอร์เซ็นต์ใช้หลักสหวิชาชีพเข้ามาช่วยในการดูแลนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดชุดพิเศษเพื่อป้องกันเหตุและเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วเมื่อเกิดเหตุทะเลาะวิวาท มีมาตรการจำกัดเสรีกับศิษย์เก่าของแต่ละสถาบัน ทั้งที่สำเร็จการศึกษาและพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา ใช้หลักสหวิชาชีพเข้ามาช่วยในการดูแลนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาและมีเจ้าหน้าที่ตำรวจจัดชุดพิเศษเพื่อป้องกันเหตุและเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วเมื่อเกิดเหตุทะเลาะวิวาทเมื่อสังคมสามารถนำมาใช้จะ สามารถช่วยลดปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเลยทีเดียว

3987176080

6. มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษา ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 30/2559

โดยที่ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษาก่อให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน รวมทั้งเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนและสังคม แต่เนื่องจาก มาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ไม่สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ทันต่อสถานการณ์ทำให้เกิด อุบัติเหตุในการดำเนินการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษา จึงจำเป็นต้องกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพิ่มเติมอันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิรูปและจัด ระเบียบในสังคมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 44 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติโดยความเห็นชอบของ คณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามหมวด 7 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีอำนาจกักตัวนักเรียนและนักศึกษาที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือ เตรียมการเพื่อก่อเหตุดังกล่าวเป็นการชั่วคราวไม่เกิน 6 ชั่วโมงเพื่อนำส่งเจ้าพนักงานตำรวจ ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา บิดามารดาหรือผู้ปกครองแล้วแต่กรณี

ข้อ 2 บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดู อบรม สั่งสอนและ ยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาที่อยู่ในความปกครองดูแล ของตน รวมทั้งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการ คุ้มครองเด็ก ตลอดจนต้องไม่สนับสนุนหรือปล่อยปละละเลยให้เด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและ นักศึกษาในปกครองรวมกลุ่มเพื่อก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อ เหตุดังกล่าวและให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวติดตามและสอดส่องให้ มีการดำเนินการอย่างเคร่งครัดในกรณีที่พบเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษารวมกลุ่ม เพื่อกระทำการตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นความรับผิดชอบของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและ เยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาแล้วแต่กรณีและให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม กฎหมายที่เกี่ยวข้องที่จะแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองเข้ามารับทราบการกระทำของเด็กและ เยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาดังกล่าวเพื่อให้คำแนะนำ ตักเตือน ทำทัณฑ์บน หรือวาง ข้อกำหนดเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดอีกหรืออาจให้วางประกันไว้เป็นจำนวนเงินตามสมควร แก่ฐานานุรูป แต่จะเรียกเงินประกันไว้ได้ไม่เกินระยะเวลา 2 ปี หากเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียน และนักศึกษาได้กระทำความผิดดังกล่าวซ้ำอีกให้ริบเงินประกันเป็นของกองทุนคุ้มครองเด็กตาม กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก

3987176080

CU_Thesisis_5981375924_dissertation / rev: 06082562_10:26:05 / seq: 26

ข้อ 3 ผู้ใดกระทำการอันเป็นการยุยง ส่งเสริม ช่วยเหลือหรือสนับสนุน ให้นักเรียน หรือนักศึกษาฝ่าฝืนบทบัญญัติตามมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ต้อง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือนหรือปรับไม่เกิน 30,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ หากการกระทำตาม วรคหนึ่งเป็นเหตุให้นักเรียนหรือนักศึกษาไปก่อเหตุทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น ผู้นั้น ต้องระวังโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือปรับไม่เกิน 60,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับและหากเป็นเหตุ ให้มีผู้เสียชีวิตเพราะการทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายนั้น ผู้นั้นต้องระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 4 ให้โรงเรียนและสถานศึกษามีหน้าที่จัดให้มีกิจกรรมในการแนะแนวเพื่อ ตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหานักเรียนและนักศึกษาทะเลาะวิวาท โดยร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่ เกี่ยวข้อง รวมทั้งกวดขันและเร่งรัดจัดทำมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหากทะเลาะวิวาท ของนักเรียนและนักศึกษาให้เป็นรูปธรรมเพื่อเป็นการลดปัญหาสังคมโดยเร่งด่วน (สำนักติดตาม และประเมินผลอุดมศึกษา, 2560)

นักเรียนอาชีวศึกษาที่มีการควบคุมโดยคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาตินั้นได้มีการจัด ระเบียบในสังคมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 44 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 โดยกล่าวไว้ว่า เจ้าหน้าที่ตามหมวด 7 แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546มีอำนาจกักตัวนักเรียนและนักศึกษาที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย ผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อเหตุดังกล่าวเป็นการชั่วคราวไม่เกิน 6 ชั่วโมง เพื่อนำส่งเจ้าพนักงาน ตำรวจ ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา บิดามารดาหรือผู้ปกครอง แล้วแต่กรณีโดยในการจัด ระเบียบสังคมครั้งนี้ได้กล่าวถึงบิดามารดาจะต้องทำหน้าที่อบรม สั่งสอนและยับยั้งพฤติกรรมไม่ให้ นักเรียนอาชีวศึกษารวมกลุ่มเพื่อก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อ เหตุดังกล่าวและให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวติดตามและสอดส่องให้ มีการดำเนินการอย่างเคร่งครัดในกรณีที่พบเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษารวมกลุ่ม เพื่อก่อเหตุทะเลาะวิวาทจะแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองเข้ามารับทราบการกระทำของเด็กและ เยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาดังกล่าวเพื่อให้คำแนะนำ ตักเตือน ทำทัณฑ์บน หรือวาง ข้อกำหนดเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดอีกหรืออาจให้วางประกันไว้เป็นจำนวนเงินตามสมควร แก่ฐานานุรูป อีกทั้งยังมีโทษสำหรับผู้ทำการยุยง ส่งเสริม ช่วยเหลือหรือสนับสนุน ให้นักเรียน หรือนักศึกษาฝ่าฝืนบทบัญญัติตามมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 อีกด้วย โดยสถานศึกษามีหน้าที่จัดให้มีกิจกรรมในการแนะแนวเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหานักเรียน และนักศึกษาทะเลาะวิวาทเพื่อลดปัญหาสังคมโดยเร่งด่วน

2.3.2 มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันการศึกษาของต่างประเทศ

มาตรการป้องกันความรุนแรงในวัยรุ่นมี 3 ด้านคือ 1. Universal Prevention เป็นมาตรการที่ใช้ในเด็กและวัยรุ่นทั่วไปที่ยังไม่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงและไม่มีปัจจัยเสี่ยงใด ๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เด็กและวัยรุ่นเติบโตพัฒนาไปได้ดี 2. Elective Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง โดยมีเป้าหมายเพื่อไม่ให้เด็กและวัยรุ่นเข้าสู่เส้นทางแห่งความรุนแรงและ 3. Indicated Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นที่ก่อความรุนแรงมาแล้ว โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้เด็กและวัยรุ่นที่เป็นอันตรายกลับไปสู่เส้นทางที่เหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง โดยการป้องกันการกระทำผิดซ้ำและฟื้นฟูให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มาตรการระดับนี้มีความสำคัญมาก เพราะวัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำมีสัดส่วนค่อนข้างสูง และการกระทำผิดซ้ำมักจะมี ความร้ายแรงขึ้นกว่าเดิม

1. กลยุทธ์ในระดับ Universal Prevention

1.1 ระดับบุคคลคือ การช่วยให้เด็กเติบโตขึ้นมาอย่างแข็งแรงและสมองพัฒนาไปได้ดีโปรแกรมที่สำคัญคือ การดูแลแม่ที่ตั้งครรภ์ให้มีสุขภาพดี การดูแลระหว่างคลอดและหลังคลอด ดูแลด้านโภชนาการของแม่และทารก การตรวจสอบระดับตะกั่วและขจัดสารพิษออกจากสภาพแวดล้อมเพื่อลดโอกาสที่สมองจะถูกทำลาย การจัดให้มีสถานเลี้ยงเด็กที่มีคุณภาพดีและมีโปรแกรมเสริมพัฒนาการของเด็กเล็ก

1.2 ระดับครอบครัวคือ ช่วยให้ครอบครัวเข้มแข็ง มีการปฏิบัติหน้าที่ได้ดี ช่วยให้พ่อแม่ดูแลลูกได้ดี โปรแกรมที่สำคัญคือ การฝึกทักษะพ่อแม่ในการเลี้ยงดูและอบรมระเบียบวินัยลูกอย่างมีประสิทธิภาพ (Parent Training)

1.3 ระดับโรงเรียนคือ พัฒนาโรงเรียนให้ดีขึ้นให้มีการเรียนการสอนที่น่าสนใจและมีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย ปรับพฤติกรรมนักเรียนในห้องเรียน ลดการกลั่นแกล้งระหว่างนักเรียน ส่งเสริมสุขภาพจิตของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางอารมณ์และสังคมในกลุ่มนักเรียน โปรแกรมที่สำคัญคือ โครงการต่อต้านการรังแกกัน (Bullying Prevention Program) การจัดให้มีหลักสูตรเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพจิตของตนเอง (Mental Health Curriculum) และมีบริการดูแลสุขภาพจิตของนักเรียน มีหลักสูตรพัฒนาทักษะทางอารมณ์และสังคม เช่น วิธีจัดการกับความโกรธ การแก้ปัญหาและการปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความยอมรับนับถือ โปรแกรมที่ดีคือการพัฒนาทักษะและประสิทธิภาพเด็ก เช่น การฝึกทักษะชีวิต (Life Skills Training)

1.4 ระดับชุมชนคือ ให้เด็กมีโอกาสทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ โปรแกรมที่สำคัญคือ จัดให้มีกิจกรรมที่มีประโยชน์ทำหลังเลิกเรียน (After-School Program)

1.5 ระดับสังคมคือ สร้างเศรษฐกิจที่ดี ทำให้บ้านเมืองมีระบบระเบียบ มีความปลอดภัย สร้างวัฒนธรรมและค่านิยมที่เอื้อต่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ลดความยากจน ความแตกต่างของรายได้ กลยุทธ์ที่สำคัญคือ การสร้างงาน ช่วยให้วัยรุ่นที่ออกจากโรงเรียนหรือศึกษาจบแล้วมีงานทำ มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังและเสมอภาค แก้ปัญหาอาชญากรรมอย่างจริงจัง เช่น มีกฎหมายควบคุมการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง ปรามปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง มีมาตรการควบคุมการดื่มสุราในวัยรุ่น ปฏิรูปการศึกษาและควบคุมสื่อที่มีความรุนแรง

2. กลยุทธ์ในระดับ Selective Prevention

2.1 ระดับบุคคลคือ ช่วยให้เด็กกลุ่มเสี่ยงเติบโตในช่วงปฐมวัยได้ดีมีการพัฒนาทางสติปัญญา อารมณ์ สังคมและศีลธรรมอย่างเหมาะสม โปรแกรมที่สำคัญคือ งานกระตุ้นพัฒนาการของเด็กเล็กที่ด้อยโอกาส (Preschool Enrichment Program)

2.2 ระดับครอบครัวคือ สร้างพลังให้พ่อแม่กลุ่มเสี่ยงโดยช่วยให้มีชีวิตที่ดีขึ้น สุขภาพดีขึ้นและสามารถจัดการกับครอบครัวได้ดี ช่วยให้พ่อแม่มีทักษะจัดการกับลูกที่มีปัญหาพฤติกรรม ช่วยให้ครอบครัวทำหน้าที่ได้ดีขึ้น โปรแกรมที่สำคัญคือ โครงการสำหรับแม่ตั้งครรภ์หรือแม่ที่มีลูกเล็กที่มีฐานะยากจน การเยี่ยมบ้านสำหรับพ่อแม่ที่มีฐานะไม่ดีหรือครอบครัวที่มีความเสี่ยงตั้งแต่พ่อแม่เริ่มมีลูก ฝึกอบรมพ่อแม่ให้มีทักษะจัดการกับปัญหาพฤติกรรมของลูกและการให้การปรึกษาครอบครัว

2.3 ระดับโรงเรียนคือ สอนนักเรียนกลุ่มเสี่ยงให้มีทักษะทางสังคม การแก้ปัญหา/แก้ไขความขัดแย้ง/ทักษะการคิด/การใช้เหตุผลทางศีลธรรมจรรยา ส่งเสริมสุขภาพจิตของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและมีบริการทางสุขภาพจิตที่มีประสิทธิภาพ ป้องกันความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นในโรงเรียนอย่างจริงจังช่วยให้เด็กที่มีปัญหาประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น ปรับพฤติกรรมนักเรียนกลุ่มเสี่ยง โปรแกรมที่สำคัญคือ โปรแกรมสอนทักษะสังคมในโรงเรียน บริการให้การปรึกษาในโรงเรียน โปรแกรมป้องกันความรุนแรงในโรงเรียนที่มีความเสี่ยงสูง เช่น โรงเรียนที่อยู่ในชุมชนแออัด โปรแกรมสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กที่เรียนไม่ดี

2.4 ระดับชุมชนคือ ช่วยให้วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงมีโอกาสใช้เวลาว่างอย่างสร้างสรรค์ มีการพัฒนาทักษะสำหรับการประกอบอาชีพ การจัดโปรแกรมพัฒนาเด็กเชิงบวกและให้เด็กและวัยรุ่นมีแบบอย่างที่ดีและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ใหญ่ โปรแกรมที่สำคัญคือ การอบรมเจ้าหน้าที่สุขภาพจิตให้สามารถประเมินวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงและมีระบบส่งต่อที่ดีพอ โปรแกรมเน้นหนักการ

หลังโรงเรียนเลิกค่ายช่วงปิดเทอม โครงการงาน/ฝึกวิชาชีพให้วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง โปรแกรมพัฒนาเด็กเชิงบวกและโปรแกรมพี่เลี้ยง (Mentoring Program) เป็นต้น

2.5 ระดับสังคมคือ ช่วยให้พ่อแม่กลุ่มเสี่ยงมีชีวิตที่ดีขึ้น ที่สำคัญคือ มีนโยบายช่วยเหลือครอบครัวที่ด้อยโอกาสอย่างจริงจัง โดยเฉพาะการช่วยเหลือทางด้านอาชีพ การศึกษา และการบริการทางด้านสังคมสงเคราะห์

3. กลยุทธ์ในระดับ Indicated Prevention

3.1 ระดับบุคคลคือ การบำบัดรักษาและฝึกทักษะด้านสังคม การให้การปรึกษา/จิตบำบัดแก่วัยรุ่นที่กระทำความรุนแรง โปรแกรมที่สำคัญคือ การบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนในสถานพินิจหรือวัยรุ่นที่เร่ร่อนด้วยการให้ยารักษาอาการทางจิตเวช การให้การปรึกษา/จิตบำบัด และการฝึกทักษะด้านสังคมโดยใช้วิธีการทางพฤติกรรม (Behavioral Approach)

3.2 ระดับครอบครัวคือ ช่วยให้ครอบครัวของวัยรุ่นที่กระทำผิดทำหน้าที่ได้ดีขึ้น โปรแกรมที่สำคัญคือ การบำบัดหรือให้การปรึกษาครอบครัว (Family Therapy)

3.3 ระดับโรงเรียนคือ มีมาตรการจัดการกับนักเรียนที่กระทำผิดอย่างจริงจัง

3.4 ระดับชุมชนคือ ให้โอกาสวัยรุ่นที่กระทำผิดกลับสู่ชุมชน โปรแกรมที่สำคัญคือ โปรแกรมป้องกันวัยรุ่นที่มีปัญหาพฤติกรรมเข้าร่วมแก๊งและโปรแกรมฝึกงานหรือจัดหางานให้ทำ

3.5 ระดับสังคมคือ มีการปราบปรามและการบังคับใช้กฎหมายกับผู้ฝ่าฝืนอย่างจริงจังมีระบบงานยุติธรรมที่เน้นการช่วยเหลือมากกว่าการลงโทษ โปรแกรมที่สำคัญคือ ปราบปรามแก๊งอย่างจริงจัง/ยึดอาวุธปืนของสมาชิกแก๊ง มีระบบการดูแลวัยรุ่นที่เข้าสู่กระบวนการศาล เช่น ระบบคุมประพฤติที่ดีที่เน้นการช่วยเหลือฟื้นฟูวัยรุ่นให้กลับสู่ทิศทางที่ดีมากกว่าเน้นการลงโทษ การป้องกันความรุนแรงในวัยรุ่นจะประสบความสำเร็จได้ด้วยกลยุทธ์สำคัญ 6 ประการคือ การแทรกแซงจะต้องกระทำอย่างรวดเร็วที่สุด โดยเริ่มต้นตั้งแต่เด็กยังเล็กต้องเป็นการแก้ปัญหาในระยะยาว ต้องเป็นการแก้ปัญหาแบบองค์รวม ต้องเป็นการทำงานในหลายบริบททั้งระดับบุคคล ครอบครัว โรงเรียน ชุมชนและสังคม ต้องมีการทำงานเป็นทีมและความร่วมมือกันจะต้องเกิดขึ้นที่ทุกระดับของชุมชน (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2548)

มาตรการป้องกันความรุนแรงในวัยรุ่นมี 3 ด้านคือ 1. Universal Prevention เป็นมาตรการที่ใช้ในเด็กและวัยรุ่นทั่วไปที่ยังไม่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงและไม่มีปัจจัยเสี่ยงใด ๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เด็กและวัยรุ่นเติบโตพัฒนาไปได้ดีโดยเริ่มต้นจากระดับบุคคลตั้งแต่แม่เริ่มตั้งครรถ์จนถึงหลังคลอดให้มีโภชนาการที่ดี สถานที่เลี้ยงลูกที่ดี ฝึกพ่อแม่ให้มีทักษะในการเลี้ยงลูกให้มีประสิทธิภาพ มีการพัฒนาโรงเรียนให้ดีขึ้นให้มีการเรียนการสอนที่ดีมีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและให้เด็กมี

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

โอกาสทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ในระดับสังคมมีการสร้างเศรษฐกิจที่ดีทำให้บ้านเมืองมีระบบระเบียบ มีความปลอดภัย สร้างวัฒนธรรมและค่านิยมที่เอื้อต่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ 2. Elective Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง โดยมีเป้าหมายเพื่อไม่ให้เด็กและวัยรุ่นเข้าสู่เส้นทางแห่งความรุนแรง โดยเริ่มต้นจากช่วยให้เด็กกลุ่มเสี่ยงเติบโตในช่วงปฐมวัยได้ดีมีการพัฒนาทางสติปัญญา อารมณ์ สังคมและศีลธรรมอย่างเหมาะสม สร้างพลังให้พ่อแม่กลุ่มเสี่ยงโดยช่วยให้มีชีวิตที่ดีขึ้น สุขภาพดีขึ้นและสามารถจัดการกับครอบครัวได้ดี ในระดับโรงเรียนควรมีการส่งเสริมสุขภาพจิตของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและมีบริการทางสุขภาพจิตที่มีประสิทธิภาพ ป้องกันความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นในโรงเรียนอย่างจริงจัง ในส่วนชุมชนควรมีการช่วยให้วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงมีโอกาสใช้เวลาว่างอย่างสร้างสรรค์ มีการพัฒนาทักษะสำหรับการประกอบอาชีพ การจัดโปรแกรมพัฒนาเด็กเชิงบวกและให้เด็กและวัยรุ่นมีแบบอย่างที่ดีและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ใหญ่และมีนโยบายช่วยเหลือครอบครัวที่ด้อยโอกาสอย่างจริงจัง โดยเฉพาะการช่วยเหลือทางด้านอาชีพ การศึกษาและการบริการทางด้านสังคมสงเคราะห์และ 3. Indicated Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นที่ก่อความรุนแรงมาแล้ว โดยเริ่มต้นจากการบำบัดรักษาและฝึกทักษะด้านสังคม การให้การปรึกษา/จิตบำบัดแก่วัยรุ่นที่กระทำ ความรุนแรงตามโปรแกรมที่เหมาะสม โดยครอบครัวควรมีส่วนร่วมโดยวัยรุ่นที่กระทำผิดทำหน้าที่ได้ดีขึ้น โปรแกรมที่สำคัญคือการบำบัดหรือให้การปรึกษาครอบครัว (Family Therapy) อีกทั้งโรงเรียนควรมีมาตรการจัดการกับนักเรียนที่กระทำผิดอย่างจริงจังและมีการป้องกันวัยรุ่นที่มีปัญหาพฤติกรรมเข้าร่วมแก๊งและโปรแกรมฝึกงานหรือจัดหางานให้ทำและทำที่สุดสังคมควรมีการปราบปรามและการบังคับใช้กฎหมายกับผู้ฝ่าฝืนอย่างจริงจังมีระบบงานยุติธรรมที่เน้นการช่วยเหลือมากกว่าการลงโทษ

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับจิตตปัญญาศึกษา

2.4.1 ความหมายของจิตตปัญญาศึกษา

จิตตปัญญาศึกษาเป็นคำแปลมาจากคำว่า Contemplative Education โดยศาสตราจารย์ สุมณ อมรวิวัฒน์และศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี โดยเป็นแนวคิดว่าด้วยการเรียนรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ หรืออาจเรียกว่าเป็นการพัฒนาด้านใน แนวคิดนี้ได้เริ่มก่อตัวขึ้นระหว่างทศวรรษที่ 1980 ในมหาวิทยาลัยนาโรปะ (Naropa University) มลรัฐโคโลราโด ประเทศสหรัฐอเมริกา มหาวิทยาลัยแห่งนี้ถูกก่อตั้งบนฐานของปรัชญาศาสนาพุทธนิกายวัชรยาน จากนั้นจึงขยายตัวส่งอิทธิพลต่อไปยังสังคมภายนอกทำให้เกิดองค์กรที่มีภารกิจและความสนใจในเรื่องการเรียนรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ (สลักจิต ตีรณโอกาส, 2554)

สำหรับในประเทศไทยนั้นกลุ่มจิตวิวัฒน์ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่สนใจเรื่องการเปลี่ยนกระบวนทัศน์และการพัฒนาของจิตวิญญาณได้เป็นผู้ริเริ่มผลักดันให้เกิดการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาศึกษา ใน พ.ศ.2549 ส่งผลให้เกิดการประสานในหมู่ผู้สนใจขึ้นเป็นเครือข่ายจิตตปัญญาศึกษา เกิดหน่วยงานและองค์กรจิตตปัญญาขึ้นในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง รากฐานที่มาและหลักการของแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา ที่มาจาก 3 ส่วน ได้แก่รากแนวคิดเชิงศาสนา/ความเชื่อ รากแนวคิดเชิงมนุษยนิยมและรากแนวคิดเชิงบูรณาการและองค์รวม (สลักจิต ตริธณโสภาส, 2554)

ประเวศ วะสี (2551) กล่าวว่า จิตตปัญญาศึกษา หมายถึง การรู้จักจิตของตัวเองแล้วเกิดปัญญา ปัญญา หมายถึง การเข้าถึงความจริงสูงสุดหรือบางทีพูดว่าเข้าถึงความจริง ความดีและความงาม

สุมน อมรวิวัฒน์ (2551) ให้ความหมาย จิตตปัญญาศึกษา หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ด้วยใจอย่างใคร่ครวญ เน้นการพัฒนาด้านในอย่างแท้จริงเพื่อให้เกิดความตระหนักรู้ถึงคุณค่าของสรรพสิ่งโดยปราศจากอคติเกิดความรักความเมตตา อ่อนน้อมต่อธรรมชาติ มีจิตสำนึกต่อส่วนรวม และสามารถเชื่อมโยงศาสตร์ต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างสมดุล

จุมพล พูลภัทรชีวิน (2555) ได้อธิบายว่า จิตตปัญญาศึกษาเป็นการศึกษาที่เน้นและให้ความสำคัญกับการพัฒนาความตระหนักรู้ การเรียนรู้และการรู้เท่าทันมิติโลกภายใน (อารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ ทักษะมุมมองต่อชีวิต โลกและสรรพสิ่ง) ของตนเอง ให้คุณค่าในเรื่องการเรียนรู้ด้วยใจอย่างใคร่ครวญ หมายถึง การสังเกตอย่างมีสติต่อการเปลี่ยนแปลงภายในของตนเองที่เกิดขึ้นจากการเผชิญกับผู้อื่นและโลกภายนอก ผ่านกระบวนการวิธีการและกิจกรรมที่หลากหลาย มีเป้าหมายก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานอย่างลึกซึ้งทางความคิดความเชื่อและจิตสำนึกใหม่เกี่ยวกับตนเอง โลกและสรรพสิ่งส่งผลต่อการประพฤติปฏิบัติและดำเนินชีวิตอย่างมีสติอย่างมีปัญญา มีความรักความเมตตาต่อตนเองและสรรพสิ่งในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งและเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ โดยใช้กิจกรรม 3 กระบวนการหลักตามแนวจิตตปัญญาศึกษาได้แก่ สุนทรีสนทนา (Dialogue) การฟังอย่างลึกซึ้ง (Deep Listening) เพื่อเข้าใจผู้พูดอย่างเป็นองค์รวม ไม่ใช่แค่ภาษาพูดหรือคำพูด ไม่ตัดสินผู้พูดและการสะท้อนการเรียนรู้ (Learning Reflection) ทั้งส่วนบุคคลและกลุ่มเพื่อการตระหนักรู้ เรียนรู้และรู้เท่าทันตนเองและผู้อื่น

2.4.2 จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาศึกษา

จุดมุ่งหมายสำคัญของกระบวนการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาศึกษาประกอบด้วย

1. การเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในตนเองเป็นการเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการเกิดความรู้ความเข้าใจในตนเอง ผู้อื่นและสรรพสิ่งอย่างลึกซึ้งและสอดคล้องกับความเป็นจริงเกิดความรักความเมตตาความอ่อนน้อมถ่อมตนและมีทัศนคติที่ดีต่อตน

2. การเกิดจิตสำนึกต่อส่วนรวมเป็นการเปลี่ยนแปลงตนเองโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเข้าถึงความจริงสูงสุดคือ ความจริง ความดี ความงาม แล้วนำไปสู่การลงมือปฏิบัติเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมและโลก โดยสามารถกระทำได้ในลักษณะการลอบติจากสิ่งต่าง ๆ มีความรักความเมตตาความเข้าใจต่อเพื่อนมนุษย์และสรรพสิ่งต่าง ๆ (สลักจิต ตีรณโภาส, 2554)

2.4.3 ความสำคัญของจิตตปัญญาศึกษา

จากการประมวลทัศนะของนักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับจิตตปัญญาศึกษา (จิรัฐกาล พงศ์ภคเธียร, 2550; ชลลดา ทองทวีและคณะ, 2551; จุมพล พูลภัทรชีวิน, 2555; สิริวัฒน์ นาकिन, พิสมัย ศรีอำไพและจิระพร ชะโน, 2560) จะเห็นว่าจิตตปัญญาศึกษามีความสำคัญทั้งการพัฒนาตนเอง การพัฒนาผู้เรียนและการพัฒนาการเรียนการสอนดังนี้

1. ช่วยพัฒนาตนเอง เนื่องจากจิตตปัญญาศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบองค์รวมจึงช่วยให้คนเรามองโลกแบบไม่แยกส่วนคือ มองเห็นสรรพสิ่งในโลกนี้เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันเป็นระบบทำให้มีความรักความเมตตาต่อตนเองและสรรพสิ่งในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งและเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ ทำให้เกิดปัญญาตระหนักรู้ เกิดการเรียนรู้และรู้เท่าทันมิติโลกภายในของตนเอง เห็นคุณค่าในการเรียนรู้ด้วยใจอย่างใคร่ครวญ ซึ่งหมายถึงการสังเกตอย่างมีสติต่อการเปลี่ยนแปลงภายในของตนเองในขณะที่เผชิญกับผู้อื่นและโลกภายนอก การเรียนรู้อย่างมีสติเช่นนี้จะช่วยให้บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อน สามารถคลายความร้อนรุ่มและร้อนแรงได้ด้วยทำให้ความรักและเมตตาต่อผู้อื่น มีความเข้าใจคนในครอบครัวมากขึ้น รับฟังผู้อื่นอย่างตั้งใจ ให้ช่วยเหลือคนที่อยู่รอบข้างมากขึ้นและลดความขัดแย้งลง

2. ช่วยพัฒนาผู้เรียน จิตตปัญญาศึกษาช่วยสร้างสมดุลให้ผู้เรียนระหว่างการเรียนรู้จากภายในกับการเรียนรู้จากภายนอกเพื่อบ่มเพาะความสามารถของผู้เรียนให้ก้าวข้ามความสามารถทางวิชาการอย่างเดียวไปสู่ความสามารถทางด้านจิตใจ บุคลิกลักษณะ อุนิธัย ความคิดสร้างสรรค์ การตระหนักรู้ในตนเอง การมีสมาธิ การเปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างกัลยาณมิตรและการยืดหยุ่นทางความคิด ซึ่งถือเป็นการบ่มเพาะความสุขในการเรียนรู้ตลอดชีวิตของผู้เรียนซึ่งพร้อมที่จะเผชิญกับโลกที่ซับซ้อนและท้าทายอย่างกล้าหาญและร่วมเปลี่ยนแปลงโลกด้วยทักษะในตนและความเมตตาเพื่อสร้างความสุขและความหมายในชีวิตของตน

3. ช่วยครูพัฒนาการเรียนการสอน จิตตปัญญาศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ด้วยใจอย่างใคร่ครวญที่ต้องอาศัยแนวทางศาสนา ศาสตร์ทางศิลปะและการสร้างสัมพันธ์ภาพเชิงบวก ผ่านแนวทางการสอนที่หลากหลายเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนเกิดการตระหนักรู้จากภายในและเกิดปัญญา ครูจึงต้องแสวงหากลวิธีการสอนใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงจากภายในอย่างยั่งยืน ดังนี้

3.1 Critical-Based Approach คือ การสอนให้ผู้เรียนมองโลกในแง่ดีให้มีความคิดวิจารณ์ญารู้จักการวิเคราะห์หาเหตุผล

3.2 Creative-Based Approach คือ การสอนให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองให้เต็มศักยภาพและสร้างสรรค์สิ่งใหม่

3.3 Productivity-Based Approach คือ การสอนให้ผู้เรียนมองที่ผลงาน ให้รู้จักสร้าง รู้จักผลิต รู้จักคิดอะไรใหม่ ๆ

3.4 Responsibility-Based Approach คือ การสอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวเอง รู้จักการเสียสละ และร่วมผลักดันสังคมให้ก้าวหน้า

2.4.4 หลักการพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา

หลักการพื้นฐานของการจัดกระบวนการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาศึกษาสังเคราะห์ออกมาเป็น“หลักจิตตปัญญา 7” หรือเรียกในชื่อย่อภาษาอังกฤษว่า 7 C's ดังนี้ (ธนา นิลชัยโกวิทย์และคณะ, 2551)

1. หลักการพิจารณาด้วยใจอย่างใคร่ครวญ (Contemplation) คือ การเข้าสู่สภาวะจิตใจที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้แล้วสามารถนำจิตใจดังกล่าวไปใช้ทำงานอย่างใคร่ครวญทั้งด้านพุทธิปัญญา (Cognitive) ด้านระหว่างบุคคล (Interpersonal) และด้านภายในบุคคล (Intrapersonal) หลักการนี้เป็นหัวใจของการจัดกระบวนการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาที่ผู้จัดกระบวนการจะต้องออกแบบกระบวนการที่สร้างเงื่อนไขและกระตุ้นให้ผู้ร่วมกระบวนการเกิดการเกิดการใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเอง ความสัมพันธ์ และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่สัมผัส โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของจิตใจที่สงบ ผ่อนคลาย มีสมาธิและมีความตระหนักรู้

2. หลักความรักความเมตตา (Compassion) คือ การสร้างบรรยากาศของความรัก ความเมตตาความไว้วางใจ ความเข้าใจและการยอมรับ รวมทั้งการเกื้อหนุนซึ่งกันและกันบนพื้นฐานของความเชื่อมั่นในศักยภาพของความเป็นมนุษย์ เน้นความสำคัญของความไว้วางใจ การเปิดกว้าง ความรู้สึกปลอดภัยความจริงใจเห็นอกเห็นใจ (Empathy) และห่วงใย

3. หลักการเชื่อมโยงสัมพันธ์ (Connectedness) คือ การบูรณาการการเรียนรู้ในแง่มุมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เป็นองค์รวมเชื่อมโยงกับชีวิตและสรรพสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติอย่างแท้จริง

4. หลักการเผชิญความจริง (Confrontating Reality) คือ การเปิดโอกาส การสร้างเงื่อนไขให้ผู้เข้าร่วมกระบวนการได้เผชิญความเป็นจริง 2 ด้าน ได้แก่

4.1 ความเป็นจริงในตนเอง เช่น ความคิด ความรู้สึกที่ไม่รู้ตัว หลีกเลียงหรือเก็บกดไว้ด้วยการส่งเสริมการสืบค้นและสัมผัสกับตัวตนของตนในแง่มุมต่าง ๆ ผ่านกิจกรรมและการใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งโดยไม่หลีกเลี่ยงภัยได้บรรยากาศที่ปลอดภัย เปิดกว้าง ยอมรับและมีความรักความเมตตาทั้งต่อตนเองและต่อกัน

4.2 การเผชิญกับสภาพความเป็นจริงที่แตกต่างไปจากกรอบความเคยชินของตน เช่นคนที่มีพื้นฐานต่างกัน สภาพความเป็นจริงในชุมชนและสังคมที่กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ในแง่มุมใหม่ได้เผชิญกับความขัดแย้งที่เกิดจากความแตกต่าง

5. หลักความต่อเนื่อง (Continuity) ความต่อเนื่องของกระบวนการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญกับการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงมากเพราะการเปลี่ยนแปลงในขั้นพื้นฐาน มักเกิดขึ้นจากประสบการณ์สะสมที่ช่วยสร้างเงื่อนไขภายในให้สูงงอมพร้อมที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐาน

6. หลักความมุ่งมั่น (Commitment) ความมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการนำสิ่งที่ได้รับรู้เข้ามาสู่ใจของตนเองและนำเอากระบวนการที่ได้รับกลับไปใช้ในชีวิตเพื่อการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงภายในตนอย่างต่อเนื่อง

7. หลักชุมชนแห่งการเรียนรู้ (Community) ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้คือ ความรู้สึกเป็นชุมชนร่วมกันที่เกื้อหนุนให้เกิดการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงภายในของแต่ละคน รวมทั้งการจัดกระบวนการที่ก่อให้เกิดการมีเวลาใคร่ครวญตามลำพังและการใช้เวลาอยู่ร่วมกับผู้อื่น

2.4.5 กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา

1. การเรียนรู้ผ่านการเคลื่อนไหว (Movement Practices) เป็นการฝึกสังเกตและมีสติอยู่กับการเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบต่าง ๆ กิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ เช่น โยคะ ชีกง ไท่เก๊ก การเดิน

3987176080

CD :Thesiss 5981375924 dissertation / revv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

2. การเรียนรู้ผ่านกระบวนการเชิงสร้างสรรค์ (Creation Process Practices) เป็น การฝึกการสังเกตใคร่ครวญภายในและพัฒนาญาณทัศนะ (Intuition) และความละเอียดอ่อน ประณีตผ่านงานสร้างสรรค์ โดยกิจกรรมที่สามารถทำได้เช่น การทำงานศิลปะต่าง ๆ เช่น การวาด ภาพ การจัดดอกไม้และการจัดสวนหย่อม เป็นต้น

3. การเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมทางสังคม (Activist Practices) เป็นการสัมผัส เรียนรู้และใคร่ครวญ เห็นความเชื่อมโยงแห่งเหตุปัจจัยของความสุขและทุกข์ในชีวิตจริง กิจกรรมที่ สามารถปฏิบัติได้เช่น การเจริญสติในการทำงานในชีวิตประจำวัน การทำกิจกรรมอาสาสมัคร

4. การเรียนรู้ผ่านพลังพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ (Ritual Practices) เป็นการสัมผัสพลัง หรือจิตวิญญาณของธรรมชาติเป็นญาณทัศนะ (Intuition) และสัมผัสเรียนรู้ตนเอง การปลีกวิเวก สัมผัสธรรมชาติ (Retreat) เพื่อพัฒนาความสงบเป็นและละเอียดประณีตภายในกิจกรรมที่ทำมี ดังนี้

- 4.1 พิธีกรรมทางศาสนา เช่น การสวดมนต์ภาวนา
- 4.2 พิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ เช่น การทำ Vision Quest
- 4.3 การปลีกวิเวก สัมผัสธรรมชาติ (Retreat)

5. การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมรังสรรค์ (Generative Practices) เป็นการระลึกถึงพระ ผู้เป็นเจ้าของศักดิ์สิทธิ์และการร้องขอเพื่อช่วยเหลือให้เพื่อนมนุษย์ได้พ้นทุกข์ กิจกรรมรังสรรค์ต่าง ๆ ที่ปฏิบัติ เช่นการสวดมนต์ การอ่านพระคัมภีร์และเมตตามหานิยม

6. การเรียนรู้ผ่านความสงบนิ่ง (Stillness Practices) มุ่งเน้นพัฒนาความสงบ เย็น ความตั้งมั่นของร่างกายและจิตใจ กิจกรรมที่น่าสนใจ เช่น การทำสมาธิ การกำหนดจิตจดจ่อ อยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เพลง หรือเสียงที่ได้ยิน

7. การเรียนรู้ผ่านกระบวนการเชิงความสัมพันธ์ (Relational Practices) เป็น กิจกรรมที่มุ่งเน้นกระบวนการฝึกสติ ฝึกลมองสภาวะภายในสะท้อนตนเอง อาศัยความสัมพันธ์ของ กัลยาณมิตรสะท้อนซึ่งกันและกัน กิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในด้านนี้ได้แก่

- 7.1 สุนทริยสนทนา (Dialogue)
- 7.2 การฝึกฟังอย่างลึกซึ้ง (Deep Listening)
- 7.3 การสะท้อนความคิด (Reflection)
- 7.4 การเขียนบันทึก (Journal)

3987176080

7.5 การสนทนากับเสียงภายใน (Voice Dialogue) (สลักจิต
ตรีธรรมโสภาส, 2554)

2.4.6 ผลที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา

ธนา นิลชัยโกวิทย์ (2551) ได้สรุปสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ ตามแนวคิดจิตตปัญญา
ศึกษาไว้ค่อนข้างน่าสนใจดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนแปลงระดับกลุ่ม หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับกลุ่มทั้งหมดโดยรวม
เป็นวิถีปฏิบัติและแบบแผนปฏิสัมพันธ์ภายในใจกลุ่มที่เปลี่ยนไป มี 2 ประการคือ

1.1 วิธีการปฏิบัติร่วมกันด้วยการรับฟังอย่างมีสติคือ การเกิดการสร้างบรรยากาศ
การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่มโดยรวมที่ช้าลง มีการพูดอย่างมีสติมากขึ้น มีการหยุดเพื่อ
ใคร่ครวญและรับฟังกันอย่างลึกซึ้งมากขึ้น ความคิดเห็นแย้งที่เกิดขึ้นไม่นำไปสู่การปะทะทาง
ความคิดแต่เป็นการช่วยเสริมและต่อยอดความคิดให้ชัดเจนและรอบด้านมากขึ้น

1.2 วัฒนธรรมการเรียนรู้อยู่ที่ตนเองคือ เกิดการให้ความหมายร่วมกันว่าการ
เรียนรู้ขึ้นอยู่กับตนเองและต้องสามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา สามารถเรียนรู้ได้ในทุกเงื่อนไขเกิด
บรรยากาศการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองและย้อนกลับมาถามตนเองมากขึ้นว่าปฏิภริยา
ของตนทั้งทางการแสดงออกความคิดและความรู้สึกที่มีต่อการเรียนรู้ สะท้อนกรอบอ้างอิงภายใน
ของตนเองอย่างไรเกิดวัฒนธรรม การใคร่ครวญเกี่ยวกับตนเองอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Self-
Reflection) ขึ้นในกลุ่มสิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือ การเปลี่ยนแปลงทั้ง 2 ประการที่เกิดขึ้นในกลุ่มนี้เป็น
การเปลี่ยนแปลงที่ค่อย ๆ เกิดขึ้นในกลุ่มนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ค่อย ๆ เกิดขึ้นเอง โดยไม่ได้มี
ข้อกำหนดที่เป็นทางการมาชี้นำ แต่เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการที่สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์กันใน
กลุ่มค่อย ๆ ซึมซับทัศนคติและแนวความคิด ตลอดจนท่าทีในการปฏิบัติต่อกันและกัน

2. การเปลี่ยนแปลงระดับบุคคลคือ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในตัวสมาชิกแต่ละคน
และสามารถสังเกตได้ด้วยตนเองหรือสมาชิกคนอื่น ๆ ซึ่งมีทั้งส่วนที่เป็นการเปลี่ยนแปลงภายใน
และส่วนที่แสดงออกมากเป็นรูปธรรมในการปฏิบัติ 5 ประการดังนี้

2.1 สติในชีวิตประจำวัน การมีสติรู้ตัว โดยเฉพาะในชีวิตประจำวันของตนเองเป็น
ประเด็นที่มีความสำคัญและเป็นพื้นฐานของการเปลี่ยนแปลงในข้ออื่น ๆ เพราะเป็นจุดที่ทำให้ได้
หันกลับเข้ามาดูตัวเอง สังเกตตัวเองและโลกภายในของตนและสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว
ตามที่เป็นจริง ช่วยให้รู้เท่าทันความรู้สึกนึกคิดของตน มีเวลาใคร่ครวญ รับฟังผู้อื่นและรับรู้สิ่ง
ต่าง ๆ ได้อย่างเปิดกว้างขึ้นและไม่ด่วนตัดสินหรือมีปฏิภริยาได้กลับ

2.2 การเข้าใจและยอมรับตนเอง การเข้าใจและยอมรับความเป็นจริงเกี่ยวกับตนเอง ทั้งด้านบวกและด้านลบเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงตนเอง ส่งผลให้มีความรู้ตัวมากขึ้นยอมรับตัวเองมากขึ้นและเกิดผลหลาย ๆ ประการตามมา เช่น ตัดสินใจเองน้อยลง เห็นความงามภายในตัวเองมีเมตตาต่อตัวเองมากขึ้น รู้สึกเชื่อมั่นในตัวเอง การเข้าใจและยอมรับตนเองมากขึ้นเป็นผลจากปัจจัยหลาย ๆ ด้าน เช่น การมีสติรู้ตัว การได้มองเห็นในประเด็นที่ตนเองไม่เคยเห็นมาก่อนจากกิจกรรมหรือจากการสะท้อนของเพื่อน การเรียนรู้จากประเด็นของเพื่อนในกลุ่มแล้วนำมาใคร่ครวญและบรรยายกาศที่เปิดกว้าง จริงใจและยอมรับกันในกลุ่มที่เอื้อให้แต่ละคนกล้าเปิดเผยและเผชิญกับปัญหาของตนเอง

2.3 ความเข้าใจ ความรักและความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ จากกระบวนการที่เน้นการเปิดรับและการรับฟังอย่างลึกซึ้ง เปิดโอกาสที่หลากหลายให้แต่ละคนได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน มีโอกาสเปิดเผยตนเองและแบ่งปันประสบการณ์ทำให้เกิดความรักและความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์มากขึ้น เป็นความรักและความเมตตาบนพื้นฐานของความเข้าใจอย่างลึกซึ้งทำให้เกิดความเคารพและการยอมรับและความเชื่อมั่น ทำให้ได้มองเห็นทั้งความแตกต่างหลากหลายและความเป็นหนึ่งเดียวกันของเพื่อนมนุษย์ สามารถเห็นความงามในตัวคนอื่นได้อย่างแท้จริงซึ่งส่งผลทั้งต่อความสัมพันธ์ของตนกับคนรอบข้างในชีวิตและต่อการเรียนรู้ภายในของตนเองที่เกิดขึ้นท่ามกลางความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไปและความเข้าใจผู้อื่นที่ชัดเจนขึ้น

2.4 การเข้าใจและการยอมรับความเป็นจริงตามธรรมชาติ จากกิจกรรมบางประการ เช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับความตายและได้เข้าไปสัมผัสและทำงานกับชุมชนในสังคมและเข้าไปเรียนรู้ในธรรมชาติทำให้เปิดโลกทัศน์ของตนเองให้กว้างขวางและสอดคล้องกับความเป็นจริงมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเข้าใจธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ตามที่เป็นจริงหรือการเข้าใจกฎเกณฑ์ของธรรมชาติสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้น

2.5 การเกิดความสุขในตนเอง มนุษย์เรารับรู้และสัมพันธ์ต่อตนเองและโลก 3 ทางด้วยกันคือ ความคิด ความรู้สึกและปฏิกิริยาทางกายหรือการกระทำ บางคนถนัดใช้ความคิด บางคนถนัดใช้ใจหรืออารมณ์ความรู้สึกและบางคนใช้สัญชาตญาณและการลงมือทำเป็นหลัก แต่ในความเป็นจริงทั้งความคิดความรู้สึกและการปฏิบัติ ล้วนเป็นฐานของปัญญาที่มีความสำคัญและเกื้อหนุนกันและกันการพัฒนาปัญญาทั้ง 3 ด้าน ให้สมดุลจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญคือ การเกิดสมดุลระหว่างกาย ใจและความคิด (สลักจิต ตีรณโสภาส, 2554)

2.4.7 เป้าหมายของจิตปัญญา

Zajonc (2009) ได้กล่าวว่า เป้าหมายของจิตตปัญญาศึกษาหรือเป้าหมายของชีวิตคือการเชื่อมโยงการหยั่งรู้ภายในกับความกรุณา ปัญญาด้วยความรัก การที่จะบรรลุถึงสิ่งนี้ที่คนเราต้องค้นหาสันติสุขที่ลึกลงไปภายในและเรียนรู้ที่จะตื่นมากขึ้น สิ่งที่ได้คือ ประโยชน์อันใหญ่หลวงในทุกการกระทำของตนเอง (พินทุสร ติวตาทนน์, 2556)

จิรัฐกาล พงศ์ภคเธียร (2551) ได้อธิบายว่า เป้าหมายของการศึกษาเชิงจิตตปัญญาไม่ได้เพื่อการใคร่ครวญภายในเท่านั้น แต่หมายถึง การหยั่งรากลึกลงให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นให้เป็นประสบการณ์ส่วนตัวที่สัมผัสเองโดยตรงยิ่งขึ้นและให้มีความสมดุลกับการฝึกจิตมากยิ่งขึ้น ให้การพัฒนาภายในและการพัฒนาความรู้ภายนอกเติบโตไปด้วยกัน โดยเป้าหมายหลักของจิตตปัญญาคือ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนตื่นรู้ เกิดจิตสำนึกใหม่ เกิดการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในตนเอง เปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติ เพื่อเป็นรากฐานของการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในองค์กร ทำให้คนในองค์กรและชุมชนเคารพศักดิ์ศรีและคุณค่าของกันและกันอย่างลึกซึ้งจนเชื่อมประสานเป็นการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานทางสังคมเพื่อการอยู่ร่วมกันโดยสันติอย่างแท้จริง

ธนา นิลชัยโกวิทย์ (2551) ได้อธิบายว่า เป้าหมายของจิตตปัญญาศึกษาคือ ต้องเป็นไปเพื่อการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในตนเอง เปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดใหม่ เปลี่ยนแปลงมุมมองเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติใหม่ เปลี่ยนแปลงวิถีคิดใหม่โดยสิ้นเชิง เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในระดับที่ใหญ่ขึ้น คือ การเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในองค์กรและสังคมเพื่อให้หลุดจากความติดขัดใหญ่หรือวิกฤตการณ์ของมนุษยชาติในปัจจุบัน ซึ่งเป้าหมายสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ตามแนวจิตตปัญญาศึกษามี 2 ประการ ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในตนเองได้แก่ การเกิดความรู้ ความเข้าใจในตนเอง ผู้อื่นและสรรพสิ่งอย่างลึกซึ้งและสอดคล้องกับความเป็นจริง เกิดความรักความเมตตา ความอ่อนน้อมถ่อมตน
2. การเกิดจิตสำนึกต่อส่วนรวมซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเข้าถึงความจริงสูงสุด คือ ความจริง ความดี ความงาม แล้วนำไปสู่การลงมือปฏิบัติเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมและโลก

ประเวศ วะสี (2550ข) ได้อธิบายว่า เป้าหมายของจิตตปัญญาศึกษา คือ ให้ผู้เรียนตื่นรู้ เกิดจิตสำนึกใหม่เกิดการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในตนเอง เปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติ เกิดการตระหนักรู้ถึงคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ โดยปราศจากอคติเกิดความ

3987176080

CD IThesiss 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

รัก ความเมตตาอ่อนน้อมต่อธรรมชาติ มีจิตสำนึกต่อส่วนรวมและสามารถเชื่อมโยงศาสตร์ต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อการอยู่ร่วมกันโดยสันติอย่างแท้จริง

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพฯ และปริมณฑล

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

นวรรตน์ ทรงเกียรติกุล (2560) ทำการศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาคารทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุของปัญหาคารทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล อีกทั้งยังศึกษาแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาคารทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลและเพื่อนำเสนอมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาคารทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุของปัญหาคารทะเลาะวิวาทเกิดจากปัจจัยส่วนบุคคล (ภายใน) และปัจจัยสภาพแวดล้อม (ภายนอก) โดยมีแนวทางป้องกันปัญหามี 5 แนวทาง โดยสถาบันอาชีวศึกษา ครอบครัวยุติธรรมและกฎหมายและภาคสังคมอื่นและ

1 แนวทางการแก้ไขและบำบัดฟื้นฟู ส่วนมาตรการแบ่งเป็นมาตรการป้องกันการทะเลาะวิวาทมี 9 มาตรการได้แก่ 1. การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ 2. พ่อแม่ผู้ปกครอง 3. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 4. สถาบัน อาชีวศึกษาต่าง ๆ 5. ผู้บริหารสถาบัน 6. บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมและกฎหมาย 7. การจัด สภาพแวดล้อม 8. กระบวนการคัดเลือกและพัฒนาครูฝ่ายปกครองและครูที่ปรึกษา และ 9. มาตรการแก้ไขปัญหาและบำบัดฟื้นฟูภายหลังจากเกิดการทะเลาะวิวาท

พุทธชาติ สร้อยสน, โชติรัตน์ แกมจินดาและไพฑูรย์ สร้อยสน (2560) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการลดปัญหาการออกกลางคันของนักเรียนในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพในสถานศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือหนองคาย มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและการหาแนวทางในการลดปัญหาการออกกลางคันของ นักเรียนนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม การต่อเรือหนองคาย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย ผล การศึกษาพบว่า สภาพปัญหาของการออกกลางคันของนักเรียนนักศึกษาได้แก่ ปัญหาจากเรื่อง ส่วนตัว ครอบครัวยุติธรรมสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาและ ภายนอกสถานศึกษา สำหรับแนวทาง

3987176080

CD :Thesiss 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

การลดปัญหาการออกกลางคันคือ การที่ครูและผู้ปกครองให้คำปรึกษาและการดูแลอย่างใกล้ชิด มีระบบดูแลนักเรียน การอบรมพัฒนาครูที่ปรึกษาและกิจกรรมเสริมหลักสูตรการเรียนการสอน

บุญภรณ์ แสงเทศ (2560) ทำการศึกษาเรื่องมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาของมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่อาจก่อเหตุทะเลาะวิวาทตามพระราชบัญญัติดังกล่าวเพื่อให้ทราบสาเหตุของปัญหาและแนวทางในการแก้ไขปัญหา รวมทั้งกฎหมายใกล้เคียงในการ ป้องกันการใช้ความรุนแรงของเยาวชนของต่างประเทศอื่น ได้แก่ กฎหมายเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนของประเทศฝรั่งเศส ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา เพื่อเปรียบเทียบวิธีปฏิบัติต่อเยาวชนที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรงและแนวทางในการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องและเสนอแนะมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาต่อไป ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการกำหนดสัดส่วนของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กของระดับผู้บริหารเป็นข้าราชการระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ ในภาคประชาชนเป็นส่วนน้อยจึงไม่สมดุลกันและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ขาดทักษะในการปฏิบัติต่อเด็กตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติ ส่วนที่ 2 การป้องกันโดยการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กยังไม่เหมาะสมกับสภาพและส่วนสุดท้ายมาตรการในการกำหนดโทษความรับผิดชอบสำหรับบิดามารดา ผู้ปกครองโดยการวางข้อกำหนดหรือให้วางประกันเพื่อป้องกันการกระทำความผิดยังมีข้อบกพร่องหลายประการจึงเสนอให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เกี่ยวกับการกำหนดสัดส่วนที่เหมาะสมของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กและการอำนาจหน้าที่เจ้าพนักงานให้มีความชัดเจนในเรื่องคุณสมบัติที่เหมาะสม นอกจากนั้นแล้วในส่วนของการป้องกันโดยการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่เหมาะสม ส่วนความรับผิดชอบของบิดามารดาและผู้ปกครองซึ่งตามคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 30/2559 ในการวางข้อกำหนดหรือให้วางประกันเพื่อป้องกันเป็นตัวเงินนั้นเห็นควรวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาบังคับใช้โดยให้นำมาบัญญัติเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในการป้องกันการทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาให้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

สมพร ชูทองและคณะ (2559) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรการจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการเพื่อพัฒนาหลักสูตรการจัดการศึกษาและเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของ

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

นักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการผลการศึกษพบว่า 1. สภาพการจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการคือ สภาพแวดล้อมของสถานศึกษาอยู่ในสภาพที่ไม่น่าพึงพอใจเนื่องจากไม่สะอาดและไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยและยิ่งไปกว่านั้นหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทั้งระดับชั้น ปวช. และ ปวส. ไม่ยืดหยุ่นและเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน นอกจากนี้สถานศึกษายังไม่ได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนสำหรับการจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมที่มุ่งป้องกันการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในสถานศึกษา อีกทั้งปัญหาความยุ่งยากทางการเงินและงบประมาณยังก่อให้เกิดปัญหาทั้งต่อสถานศึกษาและผู้ปกครองนักเรียนนอกจากนี้สถานศึกษายังไม่มีการศึกษาวิจัยอย่างจริงจังในเรื่องปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนรวมทั้งไม่มีความร่วมมือกันอย่างแข็งขันและต่อเนื่องระหว่างสถานศึกษาและชุมชนเพื่อมุ่งแก้ปัญหาดังกล่าวโดยความพยายามที่จะพัฒนากลยุทธ์เพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ก่อให้เกิด 5 กลยุทธ์หลักได้แก่

1. กลยุทธ์พัฒนาผู้เรียนและศิษย์เก่าให้มีความเข้มแข็งมีกลยุทธ์รอง 4 กลยุทธ์
 2. กลยุทธ์การจัดการศึกษาและการประสานงาน ซึ่งมีกลยุทธ์รอง 5 กลยุทธ์
 3. กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ หลักสูตร การพัฒนาศักยภาพและเทคโนโลยี มีกลยุทธ์รอง 7 กลยุทธ์
 4. กลยุทธ์การบริหารงบประมาณและบริหารทรัพยากรทางการศึกษาซึ่งมีกลยุทธ์รอง 2 กลยุทธ์และ
 5. กลยุทธ์การมีส่วนร่วมและเครือข่ายความร่วมมือเพื่อจัดการศึกษาร่วมกันมีกลยุทธ์รอง 3 กลยุทธ์
- ทั้งนี้มีวิธีการที่จะทำให้กลยุทธ์ประสบความสำเร็จทั้งสิ้น จำนวน 85 วิธีการ

กฤตพร ชุมสุวรรณและชัยเสฏฐ์ พรหมศรี (2559) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาแนวทางเพื่อจัดการปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนแห่งหนึ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการปัญหาการทะเลาะวิวาทและนำเสนอแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาท ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุการทะเลาะวิวาทมาจากสาเหตุหลัก 4 ด้านคือ 1. ด้านเพื่อนและรุ่นพี่ 2. ด้านสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัว 3. ด้านวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของนักเรียนและ 4. ด้านสถานที่ตั้งของวิทยาลัย โดยปัจจุบันการทะเลาะวิวาทไม่ได้เกิดจากการด่าทอเมื่อเจอหน้ากันเท่านั้นแต่มีการยั่วยุ สบประมาทหรือด่าทอผ่านสื่อสังคมออนไลน์ด้วย โดยมาตรการตามยุทธศาสตร์การป้องกันและ แก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของกระทรวงศึกษาธิการนั้นสามารถลดปัญหาและความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทได้และกฎหมายมาตรา 44 ที่รัฐบาลประกาศใช้สำหรับแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาทก็สามารถช่วยลดปัญหาการทะเลาะวิวาทได้เป็นอย่างมากเช่นกัน ทั้งนี้วิธีแก้ไขปัญหาโดยให้ผู้อำนวยความสะดวกระหว่างสถาบันเพื่อแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น พบว่า วิธี

ดังกล่าวไม่สามารถแก้ไขปัญหาคาระเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาได้ ดังนั้นวิทยาลัยควรที่จะปรับเปลี่ยนการแก้ไขปัญหาโดยการเริ่มปลูกฝังค่านิยมให้กับนักเรียน อาศัยรุ่นพี่ช่วยกันปลูกระดมแนวคิดใหม่ ๆ ให้กับรุ่นน้อง ช่วยเหลือแก้ไขปัญหให้กับนักเรียนด้วยความเป็นธรรม ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือกับสถานศึกษาใกล้เคียงเพื่อที่จะได้แก้ไขปัญหให้สอดคล้องกันและเป็นไปในบริบทเดียวกัน รวมทั้งผู้ปกครองที่ต้องช่วยดูแลให้ความอบอุ่นและรุ่นพี่ที่นักเรียนให้ความเคารพเพื่อที่จะปรับเปลี่ยนความคิดและค่านิยมที่นำไปสู่การแก้ไขปัญหาคาระเลาะวิวาทได้แบบยั่งยืน

อภิญา ดิสสะมาน (2558) ทำการศึกษาเรื่องแนวนโยบายการแก้ไขพันธุการแห่งความขัดแย้งและความรุนแรงของนักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอาชีวะ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวนโยบายการแก้ไขพันธุการแห่งความขัดแย้งและความรุนแรงของนักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอาชีวะโดยสำรวจสถานการณ์จากอดีตสู่ปัจจุบันว่าสถานการณ์การทะเลาะวิวาทและการก่อให้เกิดความรุนแรงจากอดีตสู่ปัจจุบัน ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุหลักที่ก่อให้เกิดความรุนแรงที่นำมาซึ่งความเสียหายซึ่งชีวิตและทรัพย์สินโดยส่วนใหญ่เกิดจากความรู้สึกปกป้องศักดิ์ศรีสถาบันซึ่งแนวคิดทฤษฎีสำคัญในการกำหนดสร้างแนวทางมาตรการลดพันธุการความรุนแรงในสถานศึกษาระดับอาชีวะได้แก่ แนวทางไกล่เกลี่ยโดยเพื่อน (Peer Mediation) และแนวคิดเรื่องสันติวัฒนธรรมซึ่งเป็นสภาวะที่มีความสมดุล กลมกลืนกันของอัตลักษณ์ ทัศนคติ คุณค่า ความเชื่อและแบบแผนการปฏิบัติในการใช้ชีวิตและความต้องการพื้นที่อิสระเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลในสังคมนั้น ๆ โดยแนวทางที่นำเสนอคือ 1. แนวทางความร่วมมือสมานฉันท์ระหว่างสถาบันการศึกษาระดับอาชีวะโดยส่งเสริมความสมานฉันท์ผ่านทางกิจกรรมความร่วมมือทางด้านวิชาการ 2. แนวทางการปรับปรุงด้านการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษา 3. แนวทางการสร้างเอกภาพในนโยบายปฏิรูปอาชีวะศึกษาทั้งระบบ 4. แนวทางการสร้างค่านิยมนักศึกษาอาชีวะขึ้นมาใหม่ว่าการทะเลาะวิวาทกันมิใช่ทางออกของการแสดงความเป็นลูกชายและการปกป้องศักดิ์ศรีของสถาบัน 5. การจัดศูนย์รวมข้อมูล (Database) ของสถานศึกษาที่มีกลุ่มความเสี่ยงที่จะก่อความขัดแย้งรุนแรงหรือศูนย์เฝ้าระวัง Acheeva Watch และต้องแก้ปัญหามาจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมมือกันโดยยึดหลักการสร้างความสมานฉันท์และต้องมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีต่อกัน โดยทั้งสังคมมีส่วนร่วมในการทำให้เกิดความรุนแรงขึ้น เช่น ทั้งจากผู้ปกครองบางคน สื่อมวลชนบางกลุ่ม นักศึกษารุ่นพี่บางคน คณาจารย์บางคนและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ การปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีต่อกันจึงต้องใช้เวลาอย่างต่อเนื่องยาวนานและจะต้องใช้ความอดทนใน

การเผชิญกับทัศนคติและความเคียดชังที่ฝังรากลึกโดยมีแนวทางที่หลากหลายในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

สรยุทธ จิโรภาส (2558) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการทะเลาะวิวาท ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาท และแนวทางการป้องกันและแก้ไข ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทในพื้นที่จังหวัด สมุทรปราการทั้งหมดที่ศึกษา 8 ปัจจัยคือ อายุ ช่วงเวลาเรียน การคิดก่อนกระทำผิด การควบคุมทางสังคม การคบเพื่อน ความผูกพันทางสังคม สัญลักษณ์ของสถาบัน และการควบคุมตนเอง ซึ่งมีแนวทางการป้องกันและแก้ไขหลักโดยให้สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องต้องกำหนดแผนและวิธีป้องกันการก่อเหตุ โดยผู้ศึกษาได้แนะนำการป้องกันปัญหาการทะเลาะวิวาทเชิงนโยบายคือ มีการปรับกฎหมายรวมทั้งการแก้ไขระเบียบปฏิบัติขั้นตอนในการปฏิบัติงานของตำรวจที่มีต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดให้เอื้อต่อการปฏิบัติงาน การให้คุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดให้มีความเหมาะสม อีกทั้งเสนอให้มีการปรับแผนการป้องกันเหตุ โดยการตั้งด่านตรวจจับอาวุธมีชุดติดตามกลุ่มที่มีความประพฤติเสี่ยงหรือกลุ่มที่เคยก่อเหตุครอบคลุมพื้นที่จังหวัดสมุทรปราการ โดยได้มีข้อเสนอแนะเชิงวิชาการกล่าวคือ ในแต่ละประเด็นของสมมติฐานสามารถทำการวิจัยเจาะลึกลงไปในแต่ละประเด็นย่อยได้ เช่น ข้อมูลเชิงลึกของครอบครัว บุคคลในครอบครัว ความสัมพันธ์และแนวทางในการเลี้ยงดูเพื่อนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมโยงต่อสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จรรย์า ทรงพระ, นฤมล ศราวุฒ์และอังคณา ชันตรีจิตวานนท์ (2558) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครและปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าครึ่งเป็นเพศหญิง ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลการเรียนเฉลี่ย 2.96 ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 38,167.03 บาท 3 ใน 5 มีลักษณะครอบครัวเดี่ยว มากกว่า 2 ใน 3 มีลักษณะการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มากกว่า 2 ใน 3 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน มากกว่า 1 ใน 4 บิดาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี เกือบ 1 ใน 4 มารดาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีบิดาของนักเรียนประกอบอาชีพมากที่สุดคือ ค้าขายหรือเจ้าของธุรกิจและมารดาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป เกือบ 3 ใน 4 มีพฤติกรรมการใช้ความ

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

รุนแรงด้านร่างกายอยู่ในระดับต่ำและมากกว่าครึ่งมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงด้านจิตใจอยู่ในระดับต่ำ การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ระดับชั้น ผลการเรียน ที่พักอาศัย และระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัจจัยทางสังคมทั้งด้านกลุ่มเพื่อน สื่อและเกมออนไลน์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

วรรณิ เภญจวิฒนาผล (2558) ทำการศึกษาเรื่องความขัดแย้งของนักเรียนนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์ไว้เพื่อศึกษาลักษณะความขัดแย้งของนักเรียนนักศึกษา ระดับอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ความขัดแย้งส่วนใหญ่ของนักเรียนนักศึกษาเป็นความขัดแย้งแบบหลีกเลี่ยงมากที่สุด รองลงมาคือ แบบยอมให้และแบบประนีประนอมอยู่ในระดับมาก แบบบูรณาการ และแบบแข่งขัน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อนำมาพิจารณารายด้าน พบว่า ลักษณะความขัดแย้งแบบหลีกเลี่ยงที่นักเรียนนักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ เมื่อเกิดความขัดแย้งเกิดขึ้นจะนิ่งไว้เพราะไม่อยากเผชิญหน้า ลักษณะความขัดแย้งแบบยอมให้ที่นักเรียนนักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ การพยายามทำตามความคาดหวังของเพื่อน ลักษณะความขัดแย้งแบบประนีประนอมที่นักเรียน นักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ ในการแก้ไขปัญหาจะพยายามให้ทั้ง 2 ฝ่ายพอใจเท่าที่เป็นไปได้ ลักษณะความขัดแย้งแบบบูรณาการที่นักเรียนนักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ การรับฟังและเสนอความคิดเห็นเพื่อหาทางแก้ปัญหาและลักษณะความขัดแย้งแบบแข่งขันที่นักเรียนนักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ การพยายามที่จะให้เพื่อนยอมรับความคิดเห็นของตน

ชลัท ประเทืองรัตนา (2557) ทำการศึกษาเรื่องแนวทางในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกวิทยาเขตอุเทนถวายมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความขัดแย้งและความรุนแรงระหว่างนักศึกษา 2 สถาบัน ศึกษากระบวนการและแนวทางการจัดการขัดแย้งและความรุนแรงที่เกิดขึ้นที่ผ่านมาและเสนอแนะแนวทางการอยู่ร่วมกันต่อไปในอนาคตอย่างสันติ ผลการศึกษาพบว่า 1. ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างนักศึกษาทั้ง 2 สถาบัน เกิดขึ้นด้วยการพยายามที่จะปกป้องศักดิ์ศรีของสถาบัน โดยทั้งสังคมมีส่วนในการถ่ายทอดหรือทำให้ความคิดแบบแบ่งขั้ว แยกข้างเกิดขึ้นและดำรงอยู่ 2. คณาจารย์และบุคลากรทั้ง 2 สถาบันได้พยายามหาหาแนวทางต่าง ๆ เพื่อดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งแต่ละกิจกรรมส่งผลต่อเหตุการณ์ความสงบที่แตกต่างกันไป โดยข้อเสนอแนะในการอยู่ร่วมกันในอนาคตอย่างสันติของทั้ง 2 สถาบันการศึกษาคือ 1. ยึดหลักการสร้างความสมานฉันท์

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

และการปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีต่อกัน 2. ยึดหลักการสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจ 3. จัดเวทีการสานเสวนา 4. การจัดตั้งกลไกร่วมกัน 5. การทำกิจกรรมร่วมกันอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

อพิพลาภุลา, ังปี และ บุญพอง (2015) ทำการศึกษาเรื่องการลดความรุนแรงของเด็กนักเรียนในโรงเรียนโดยผู้ไกล่เกลี่ย (คนกลาง): กรณีศึกษา นักเรียนในโรงเรียนบ้านคำแคน มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะสื่อถึงแนวทางในการลดความรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียนบ้านคำแคน โดยใช้คนกลางทำหน้าที่เป็นผู้เจรจาไกล่เกลี่ย ในปัจจุบันนักเรียนและวัยรุ่นไทยกำลังเผชิญกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งรวมไปถึงการเพิ่มขึ้นของการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งในด้านการเรียนและในอนาคต ผลการศึกษาพบว่า 1. นักเรียนจะเป็นทั้งผู้กระทำความผิดและผู้ป้องกันตัวในด้านความรุนแรงทางด้านร่างกายจนกระทั่งได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้ที่เกิดจากการเหน็บแนมของเพื่อนและผู้ปกครองและการโดนดูถูกเหยียดหยาม 2. ในด้านความรุนแรงทางเพศ พบว่า นักเรียนถูกล่วงเกินทางเพศโดยการสัมผัส การเล้าโลมหรือการดูรูปอนาจารผ่านสื่อ สถานที่ในการล่วงละเมิดคือ บ้านของเพื่อนชายหรือบ้านของคนที่ไม่ไว้ใจ 3. ในด้านของความรุนแรงทางจิตใจ นักเรียนและครูส่วนมากมีความเห็นว่า ความรุนแรงทางด้านจิตใจเกิดจากความเข้าใจผิดกัน เช่น นักเรียนที่ขาดวินัยในการตั้งใจเรียนและนักเรียนที่ถูกหมิ่นเหม่งเนื่องจากความยากจน นอกจากนี้แล้วชุดของแนวทางในการลดความรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียนยังประกอบไปด้วยการฝึกอบรมให้กับครูและนักเรียนเพื่อให้รู้ถึงความตระหนักในการใช้ความรุนแรงการเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วม การจัดทัศนศึกษาเดินทางไปยังสถานที่สำรวจและการดำเนินการเฝ้าติดตามและประเมินผล

เสาวนีย์, วัลภา, ัง (2013) ทำการศึกษาเรื่องกรณีศึกษาของโรงเรียนหนองกรุงศรีวิทยาคาร เพื่อเป็นแนวทางในการลดความรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียนโดยใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยมีวัตถุประสงค์ในการวินิจฉัยสถานการณ์ในปัจจุบันและปัญหาทางด้านความรุนแรงในนักเรียนรวมทั้งการเสนอแนวทางในการช่วยลดความรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียนโดยใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยในโรงเรียน หนองกรุงศรีวิทยาคารในสังกัดสำนักเขตบริการด้านการศึกษาที่ 24 สาขาที่ 2 โดยความขัดแย้งในสังคมไทยกำลังเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในพฤติกรรมมนุษย์ในสังคมซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของกฎระเบียบทางสังคม ดังนั้นเทคนิคถูกเน้นในการจัดการความขัดแย้งจึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้จัดการกับปัญหาความปลอดภัยและสวัสดิภาพที่เกิดขึ้นในกรณีนี้ผลการศึกษาพบว่า ความรุนแรงทางด้านร่างกายเกิดขึ้นบ่อยครั้งมากที่สุด ตามมาด้วยการข่มเหงทางด้านจิตใจ หลังจากการใช้กระบวนการในการช่วยลดความรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียนโยการใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยโดยเน้นไปที่กลุ่มภาค

3987176080

CD :Thesiss 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

การศึกษาได้แล้ว ผลของการศึกษาจะถูกนำมาใช้เป็นแนวทางให้กับครูและผู้บริหารของโรงเรียนในการช่วยลดความรุนแรงของนักเรียนในโรงเรียน

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

คูเปอร์, ไนท์, อะเลน (2018) ทำการศึกษาเรื่อง การลดความรุนแรงทางด้านร่างกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบว่าชุดเครื่องมือการวิจัยที่นำมาใช้ในครั้งนี้จะสามารถนำมาใช้ในการช่วยลดความรุนแรงที่กระทำโดยรอบข้างและเจ้าหน้าที่โรงเรียนต่อนักเรียนที่พิการและมีร่างกายปกติในโรงเรียนประถมศึกษาของยูกันดาได้หรือไม่ ผลการศึกษาพบว่า ในขั้นต้นคือ การใช้ความรุนแรงทางด้านร่างกายที่ผ่านไป 1 สัปดาห์ที่ได้รับจากการกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนที่ถูกวัดโดยรายงานส่วนตัวของนักเรียนชั้นประถมจำนวน 5, 6, และ 7 คน ที่มีช่วงอายุระหว่าง 11-14 ปี ที่ใช้สังคมระหว่างประเทศสำหรับการป้องกันความรุนแรงในเด็กและสถาบันที่ทำหน้าที่ตรวจสอบการละเลยการล่วงละเมิดในเด็ก สภาวะความพิการทางด้านร่างกายจะถูกประเมินโดย ชุด 6 คำถามแบบสั้นของ Washington Group และการวิเคราะห์จากการทดลองจะถูกนำมาช่วยในการเยียวยา ซึ่งพบว่า ในช่วงสุดท้ายพบว่า 53% ของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มควบคุมที่มีสภาพร่างกายเป็นปกติและ 84% ของนักเรียนที่มีความพิการทางด้านร่างกายได้แสดงรายงานด้านการเกิดความรุนแรงที่เกิดจากคนรอบข้างและเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน หลังจากผ่านไป 1 สัปดาห์ ความรุนแรงในโรงเรียนที่ถูกแทรกแซงลดลงน้อยกว่าความรุนแรงที่เกิดในโรงเรียนควบคุมและหลังจากการแทรกแซงแล้วในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมที่มีร่างกายปกติ อัตราความน่าจะเป็นที่ถูกปรับแล้ว (Adjusted Odds Ratio) มีค่าเท่ากับ 0.41 ด้วยระดับความเชื่อมั่นที่ 95% และในกลุ่มนักเรียนที่มีความพิการทางด้านร่างกายบางส่วน ส่วนอัตราความน่าจะเป็นที่ถูกปรับแล้ว (Adjusted Odds Ratio) มีค่าเท่ากับ 0.36 ด้วยระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ในกลุ่มนักเรียนที่มีความพิการทางด้านร่างกาย อัตราความน่าจะเป็นที่ถูกปรับแล้ว (Adjusted Odds Ratio) มีค่าเท่ากับ 0.29 ด้วยระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ดังนั้น การแทรกแซงกับคนรอบข้างจะช่วยลดความรุนแรงที่มีต่อกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นได้ โดยที่ไม่มีหลักฐานทางด้านความแตกต่างในผลของสถานะความพิการทางด้านร่างกาย ดังนั้นชุดของเครื่องมือโรงเรียนจะทำหน้าที่เป็นตัวแทรกแซงที่มีประสิทธิภาพในการช่วยลดความรุนแรงที่เกิดจากคนรอบข้างและเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนที่กระทำต่อนักเรียนชั้นประถมที่มีสภาพร่างกายพิการในประเทศยูกันดา

3987176080

CD IThesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

เฉิน และ แอสโตร (2016) ทำการศึกษาเรื่องการทำผิดด้านความรุนแรงในโรงเรียนในไต้หวันมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะบรรยายถึงสถานะการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนในไต้หวัน ผลการศึกษาในครั้งนี้จะช่วยให้เกิดความเข้าใจว่าทำไมผู้กระทำความผิดจึงต้องใช้ความรุนแรงต่อผู้ครอบข้าง ผลของการศึกษาได้เสนอแนะว่า ความแพร่หลายในการกระทำผิดจะมีความผันแปรจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งแต่ทว่า อิทธิพลของอายุ เพศและประเภทของโรงเรียนที่มีต่อการเกิดความรุนแรงในไต้หวันนั้นมีแนวโน้มที่จะคล้ายคลึงกับสิ่งที่ทฤษฎีคาดการณ์บนพื้นฐานของการศึกษาในวัฒนธรรมตะวันตก ผู้กระทำผิดเป็นจำนวนมากได้รายงานการใช้ความรุนแรงที่เกิดจากการเล่นหกคะเมนตีลังกาแบบโหดโผน รวมทั้งเกิดจากสถานการณ์ที่เริ่มจากการเล่นล้อเลียนตลกขบขัน ผลของการวิจัยได้เสนอแนะว่าการส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่มีคุณภาพของคนรอบข้างจะเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการป้องกันการเกิดความรุนแรงได้

เฉิน และ เหวย (2011) ทำการศึกษาเรื่องผลของความรุนแรงในโรงเรียนที่มีต่อความเคารพในตนเองและความซึ่มเศร้าในกลุ่มนักเรียนมัธยมในไต้หวัน โดยมีงานวิจัยจำนวนมากที่ได้ทำการศึกษาถึงผลของความรุนแรงในโรงเรียนในประเทศทางตะวันตก แต่ทว่าการศึกษาในเชิงประจักษ์ที่มุ่งศึกษาถึงความรุนแรงในโรงเรียนที่มีผลอย่างไรต่อสภาพจิตใจของเด็กนักเรียนในบริบททางด้านวัฒนธรรมจีนนั้นยังมีจำกัด ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะเติมเต็มช่องว่างนี้โดยมุ่งศึกษาว่านักเรียนได้รับการปฏิบัติที่ไม่ดีจากครูได้อย่างไร รวมทั้งการกระทำผิดของนักเรียนต่อนักเรียนคนอื่นและการตกเป็นเหยื่อของนักเรียนชั้นมัธยมต้นเป็นจำนวน 1,376 คน ที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงมีผลกระทบต่อการนับถือตัวเองและความซึ่มเศร้านั้นเป็นเช่นไร นอกจากนี้แล้วงานวิจัยนี้ยังมุ่งสำรวจว่า เพศ สถานะทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว (SES), ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน, และการสนับสนุนจากคนรอบข้างจะช่วยลดความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียนได้อย่างไร จากการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้างแสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนั้นมีความคล้ายคลึงกันไปตามขวางกับตัวแปรทางด้านเพศ, สถานะทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว (SES), และความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน แต่ทว่าผลของนักเรียนที่ตกเป็นเหยื่อที่ต่อสถานะซึ่มเศร้าที่เกิดกับกลุ่มย่อยที่ได้รับการสนับสนุนที่น้อยจากคนรอบข้างนั้นมีความเข้มข้นและรุนแรงมากกว่า กลุ่มย่อยที่ได้รับการสนับสนุนจากคนรอบข้างในระดับที่สูงกว่า ผลของการวิจัยโดยรวมได้เสนอแนะว่าความซึ่มเศร้าเป็นผลกระทบหลักของความรุนแรงในโรงเรียนในไต้หวันและผลของการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของนักเรียนจากเพื่อนนักเรียนรอบข้างที่มีต่อสถานะความซึ่มเศร้าจะสามารถบรรเทาและป้องกันได้โดยการ

สนับสนุนเชิงบวกจากคนรอบข้าง จากนั้นประเด็นด้านความหมายโดยนัยทางด้านทฤษฎี การแข่ง
 แทรกและข้อเสนอแนะจะถูกนำมาอภิปรายเพื่อสนับสนุนงานวิจัยในอนาคตต่อไป

ฮากูโซ (2000) พบว่า สำหรับประเทศในเอเชียปัจจุบันมีแนวโน้มที่น่าเป็นห่วงหลาย
 ประการ เช่น ในประเทศญี่ปุ่น เด็กที่กระทำผิดกฎหมายมีอายุน้อยลง มีการกระทำผิดเป็นกลุ่ม
 ลักษณะพฤติกรรมรุนแรงขึ้นและเด็กหญิงมีปัญหามากขึ้นกว่าในอดีต อัตราของเด็กนักเรียนที่ก่อ
 ความรุนแรงในโรงเรียนเพิ่มขึ้นทุกปี เช่น ใน ค.ศ. 1998 มีนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน
 18,209 ราย ก่อความรุนแรงและจำนวนได้เพิ่มเป็น 22,991 ราย และ 24,246 รายใน ค.ศ. 1999
 และ ค.ศ. 2000

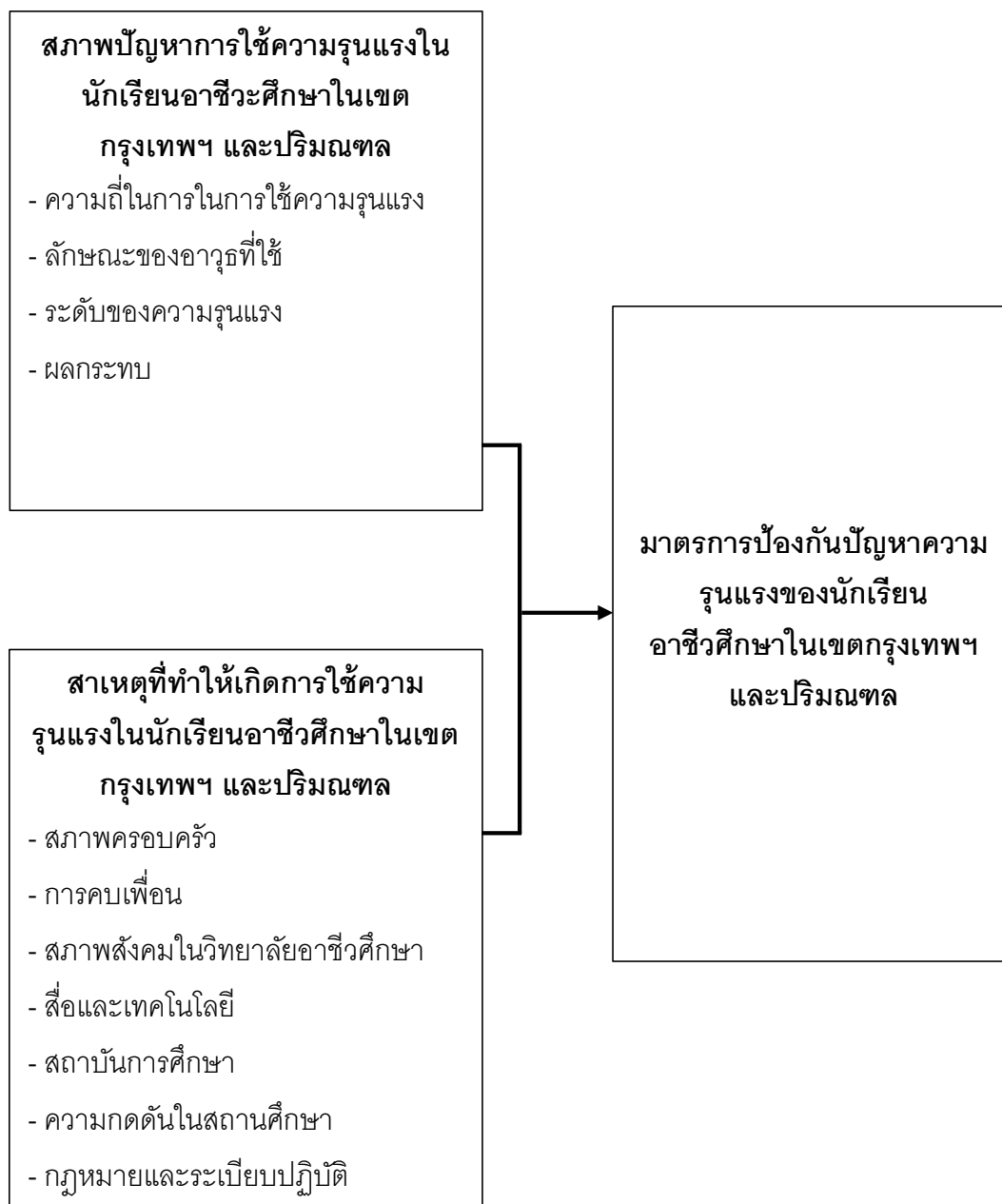
นิฮอน ไชโซเนน เคนเคียวโซ (1984, 1985) พบว่า ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนไม่ได้เป็น
 ปัญหาใหม่ แต่เป็นสิ่งที่มีความถี่มากขึ้นแล้วจะเห็นได้จากใน ค.ศ. 1984 มีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม
 รุนแรงในกลุ่มเด็กนักเรียนมัธยมต้น พบว่า มีอัตราการรังแกเพื่อนนักเรียนด้วยกันสูงถึงร้อยละ
 48.7 ใน ค.ศ. 1985 พบว่ามีปัญหานักเรียนทำลายอาคาร สถานที่สาธารณะและสาธารณสมบัติ
 ร้อยละ 20.00-34.4 นักเรียนวิวาทต่อสู้กันเอง ร้อยละ 40 ชมชู้ทรัพย์/ชิงทรัพย์ ร้อยละ 31.2 และ
 เข้าร่วมแก๊ง ร้อยละ 24.4

3987176080

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ผู้วิจัยทำการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

รูปที่ 2.3 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Methodology) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาและศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Study) การศึกษาจากกรณีศึกษา (Case Study) การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) โดยมีระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

- 3.1 รูปแบบการวิจัย
- 3.2 ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญและวิธีการคัดเลือก
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล
- 3.6 จริยธรรมในการวิจัย

3.1 รูปแบบการวิจัย

การศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Methodology) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาและศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยมีรูปแบบในการวิจัยดังนี้

1. การศึกษาจากเอกสาร (Documentary Study) ซึ่งรวบรวมข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องจากวิทยานิพนธ์ เอกสาร หนังสือ วารสาร บทความวิชาการและบทความวิจัยเพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันการศึกษาของไทยและต่างประเทศเพื่อนำมาใช้ประกอบการศึกษาวิจัยให้สมบูรณ์และนำข้อมูลดังกล่าวที่ได้มา กำหนดขอบเขต ทิศทางในการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

2. การศึกษาภาคสนาม (Field Research) ผู้วิจัยได้คัดเลือกพื้นที่ในการวิจัยโดยผู้วิจัยเน้นศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ประกอบด้วยจังหวัดกรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐมและสมุทรสาคร โดยใช้สถาบันอาชีวศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตเมืองเท่านั้น โดยผู้วิจัยศึกษาจากกรณีศึกษา (Case Study) ที่เกิดขึ้นจริงและใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) อย่างละเอียดเพื่อนำมาใช้ในการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

3.2 ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญและวิธีการคัดเลือก

3.2.1 ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informants) เป็นผู้มีบทบาทและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา โดยผู้วิจัยกำหนดผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญออกเป็น 3 กลุ่มดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ

กลุ่มที่	หน่วยงาน	ผู้ให้ข้อมูล
1.	วิทยาลัยอาชีวศึกษา	นักเรียนอาชีวศึกษาประจำจังหวัดที่มีประสบการณ์การใช้ความรุนแรง (นักเรียนอาชีวศึกษาที่ก่อเหตุความรุนแรงกลุ่มนี้ยังคงศึกษาอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัด 1. กรุงเทพมหานคร ได้แก่ วิทยาลัยเทคโนโลยีปทุมวัน 2. จังหวัดนนทบุรี ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี 3. จังหวัดนครปฐม ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม 4. จังหวัดปทุมธานี ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี 5. จังหวัดสมุทรสาคร ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร
2.	ภาครัฐ	1. ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา 2. เจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) 3. ผู้พิพากษาสมทบ สำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง 4. อัยการสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง 5. เจ้าหน้าที่กรมพินิจ

กลุ่มที่	หน่วยงาน	ผู้ให้ข้อมูล
3.	ภาคประชาสังคม	1. เจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็ก 2. เจ้าหน้าที่ NGO

โดยการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพนั้นด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญทั้ง 3 กลุ่มนั้นมีจำนวนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.2 จำนวนผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ

คนที่	ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	จำนวน (คน)
1.	นักเรียนอาชีวศึกษา (นักเรียนอาชีวศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และผู้ต้องหาที่เคยศึกษาอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา)	10
2.	ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา	2
3.	เจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม)	5
4.	ผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง	2
5.	อัยการสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง	4
6.	เจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	2
7.	เจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็ก	1
8.	เจ้าหน้าที่หน่วย NGO	1
	รวม	27

3.2.2 วิธีการคัดเลือก

กลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาประจำจังหวัดที่มีประสบการณ์การใช้ความรุนแรง โดยนักเรียนอาชีวศึกษาที่ก่อเหตุความรุนแรงกลุ่มนี้ยังคงศึกษาอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา ผู้วิจัยทำการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 ใช้การคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เช่นเดียวกัน โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญดังกล่าวจะต้องปฏิบัติหน้าที่หรือเคยปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้สำหรับงานวิจัยครั้งนี้คือ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกและคำถามในการวิจัยเป็นคำถามที่ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยประกอบกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน มาตรการที่ใช้ในการควบคุมการใช้ความรุนแรง ซึ่งแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) แบ่งออกเป็น 5 ชุดดังต่อไปนี้

1. แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1 สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษาประกอบด้วย 20 ข้อคำถาม (แสดงในภาคผนวก)
2. แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2 สำหรับเจ้าหน้าที่กรมอาชีวศึกษาประกอบด้วย 10 ข้อคำถาม (แสดงในภาคผนวก)
3. แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 3 สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจประกอบด้วย 12 ข้อคำถาม (แสดงในภาคผนวก)
4. แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 4 สำหรับผู้พิพากษาสมทบศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง/อัยการศาลเยาวชน ประกอบด้วย 6 ข้อคำถาม (แสดงในภาคผนวก)
5. แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 5 สำหรับเจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็ก/เจ้าหน้าที่ NGO/เจ้าหน้าที่กรมพินิจ ประกอบด้วย 7 ข้อคำถาม (แสดงในภาคผนวก)

ซึ่งการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวให้อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องทางด้านอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรมตรวจสอบเพื่อร่วมให้ความเห็น ตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้นเพื่อให้แบบสอบถามสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและได้ข้อมูลที่ตรงประเด็นตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย เมื่อทำการตรวจสอบแล้วผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขและตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำไปเก็บข้อมูลในภาคสนามจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ผู้วิจัยจะเป็นคนรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองอันเป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การศึกษาจากเอกสาร (Documentary Study) ซึ่งรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยวิทยานิพนธ์ เอกสาร หนังสือ วารสาร บทความวิชาการ บทความวิจัย เพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน มาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันการศึกษาของไทยและต่างประเทศ เพื่อนำมาใช้ประกอบการศึกษาวิจัยให้สมบูรณ์และนำข้อมูลดังกล่าวที่ได้มากำหนดขอบเขต ทิศทางในการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์

2. การศึกษาภาคสนาม (Field Research) ผู้วิจัยได้คัดเลือกพื้นที่ในการวิจัยโดยผู้วิจัยเน้นศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ประกอบด้วยจังหวัดกรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐมและสมุทรสาคร โดยใช้สถาบันอาชีวศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตเมืองเท่านั้น โดยผู้วิจัยศึกษาจากกรณีศึกษา (Case Study) ที่เกิดขึ้นจริงและใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) อย่างละเอียดเพื่อนำมาใช้ในการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยจะดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเองจากผู้ที่เกี่ยวข้องในแต่ละภาคส่วน กล่าวคือ นักเรียนอาชีวศึกษาที่ใช้ความรุนแรง บุคลากรภาครัฐและภาคประชาสังคมโดยแจ้งวัตถุประสงค์ในการศึกษา คุณสมบัติของผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญและอธิบายเกี่ยวกับการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ความเข้าใจตรงกันก่อนสัมภาษณ์

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยได้นำมารวบรวมข้อมูลของแต่ละบุคคลเพื่อที่จะได้ข้อมูลที่ตรงกันกับความเป็นจริงมากที่สุด ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าในการวิจัยครั้งนี้เนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพมีความยืดหยุ่นสูง ผู้วิจัยจึงต้องใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์ซึ่งผู้วิจัยเลือกการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation Method) ซึ่งกระทำได้ 3 ลักษณะ ได้แก่

1. การตรวจสอบข้อมูลสามเส้า ด้านข้อมูลเป็นการตรวจสอบแหล่งที่มาของข้อมูลในด้านเวลา สถานที่และบุคคลเพื่อพิจารณาว่า ถ้าเก็บข้อมูลต่างเวลา ต่างสถานที่และผู้ให้ข้อมูลต่างคนจะยังได้ข้อมูลเหมือนเดิมหรือไม่

2. การตรวจสอบข้อมูลสามเส้า ด้านผู้วิจัยเป็นการตรวจสอบข้อมูลว่าถ้าเปลี่ยนผู้เก็บข้อมูลเป็นผู้ช่วยผู้วิจัยรวม 3 คนแล้วข้อมูลที่ได้ควรจะตรงกัน

3987176080

CD iThesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

3. การตรวจสอบข้อมูลสามเฝ้า ด้านวิธีการเป็นการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากวิธีการเก็บข้อมูล 3 วิธีที่ต่างกันแล้วจะได้ผลเหมือนเดิม เช่น ใช้วิธีการสังเกต การสัมภาษณ์และการใช้เอกสาร

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อมูลอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วนั้น ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกโดยใช้วิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อให้ได้ผลการวิจัยออกมาครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุด

3.6 จริยธรรมการวิจัย

การดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับจริยธรรมในการวิจัยโดยดำเนินการดังนี้

1. ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้มีการแจ้งวัตถุประสงค์ในการวิจัยให้แก่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ทราบก่อน โดยข้อมูลการวิจัยจะต้องมีความละเอียดและชัดเจนเพื่อให้เกิดความไว้วางใจมากที่สุด
2. ในการขอความร่วมมือของผู้วิจัยต่อผู้ให้ข้อมูลนั้น ได้รับความยินยอมและสมัครใจในการให้ข้อมูลซึ่งถ้าหากผู้ให้ข้อมูลไม่ยินยอมผู้วิจัยจะไม่บังคับ ช่มชู้เพื่อให้ได้ข้อมูล
3. ในการสัมภาษณ์และการรับข้อมูล ผู้วิจัยรักษาความลับได้ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวสู่สาธารณะ
4. การนำเสนอผลงานการวิจัยจะดำเนินการวิจัยโดยปราศจากอคติและนำเสนอผลการวิจัยแบบตรงไปตรงมาตามข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมและจะไม่ปรากฏชื่อของผู้ให้ข้อมูลในการนำเสนอผลงานวิจัย

3987176080

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา ศักยภาพสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาและศึกษามาตรการป้องกัน ปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Study) การศึกษาจากกรณีศึกษา (Case Study) การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) จากนักเรียนอาชีวศึกษา เจ้าหน้าที่กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าหน้าที่ตำรวจ(รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) ผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง อัยการสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง เจ้าหน้าที่กรมพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็ก เจ้าหน้าที่หน่วย NGO ซึ่งในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอ ผลการศึกษาและการอภิปรายผลการศึกษาซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้

4.1 ผลการศึกษา

4.1.1 กรณีศึกษา (Case Study)

4.1.2 ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

4.2 อภิปรายผลการศึกษา

4.1 ผลการศึกษา

4.1.1 กรณีศึกษา (Case Study)

จากกรณีศึกษา (Case Study) จากนักเรียนอาชีวศึกษาประจำจังหวัดที่มีประสบการณ์การใช้ความรุนแรง (ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาที่ก่อเหตุความรุนแรงกลุ่มนี้ยังคงศึกษาอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัด 5 ประกอบด้วย

1. กรุงเทพมหานคร ได้แก่ วิทยาลัยเทคโนโลยีปทุมวัน
2. จังหวัดนนทบุรี ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี
3. จังหวัดนครปฐม ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม
4. จังหวัดปทุมธานี ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี
5. จังหวัดสมุทรสาคร ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ซึ่งจากกรณีศึกษาจากทั้ง 5 วิทยาลัยฯ รวม 10 คน นั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอกรณีศึกษา (Case Study) จากนักเรียนอาชีวศึกษาประจำจังหวัดที่มีประสบการณ์การใช้ความรุนแรงดังต่อไปนี้

1. กรณีศึกษาที่ 1 นาย A (นามสมมติ)

นาย A หนึ่งในผู้กระทำผิดที่ยินยอมให้สัมภาษณ์เป็นเพศชาย อายุประมาณ 19 ปี เรียนอยู่ระดับชั้น ปวส. แผนกช่างสาขาหนึ่ง กระทำผิดมาแล้ว 2 ครั้ง ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่ 3 ที่ นาย A เล่า A อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ พ่อและแม้อยู่ด้วยกัน ครอบครัวไม่ได้มีปัญหาอะไร A เล่าต่อไปว่า ปกติจะมีความสนิทสนมกับเพื่อนและรุ่นพี่ A เล่าให้ฟังว่าปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ A บอกว่ามาจากเพื่อนทั้งนั้น รวมถึงรุ่นพี่ที่จบการศึกษาไปแล้ว A บอกว่าเพื่อนส่วนใหญ่มักบอกกับตัวเองว่า

“...มึงอยากเทท์ อยากดูดีในสายตาเพื่อนมึงก็ต้องลอง ต้องทำดู พวกกูก็ทำกันมาหมดแล้ว...”

A เล่าให้ฟังด้วยหน้าตาเรียบง่ายไม่ได้รู้สึกอะไร A เล่าให้ฟังว่าวันนั้นมี A และเพื่อนจำนวน 5 คน ก่อการทะเลาะวิวาท พร้อมมีอาวุธมีด 2 เล่มแต่ A ไม่บอกว่า A เามาจากไหน ส่วนคู่อริของสถาบันฝั่งตรงข้ามมี 3 คน ในวันนั้น A เล่าว่าเจอหน้ากันก็เขม่นกันเลย ที่นี้จึงวิ่งไล่เอา มีดฟันกับเพื่อน ซึ่งฝั่งของ A มีมากกว่า A บอกว่าสาเหตุที่ทำให้ A และเพื่อน ๆ ใช้ความรุนแรงใช้ความรุนแรงคือ รุ่นพี่ เพื่อน รวมถึง A และเพื่อนรักสถาบันการศึกษาของตนเองมากใครจะมาเขม่นหรือดูถูกเหยียดหยามไม่ได้ A เล่าต่อไปว่า

“...เพื่อนและรุ่นพี่นี่แหละตัวดี ชอบบยุ่ง ให้ทำในสิ่งที่ไม่ดี ถ้าไม่ทำก็จะไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนกับรุ่นพี่...”

A เล่าต่อไปด้วยหน้าเศร้าว่า

“...จริง ๆ แล้ว ผมก็ไม่อยากทำ ถ้าผมไม่ทำผมก็ไม่มีเพื่อน หรือไม่มีใครคบ ในวันนั้นผมจึงตัดสินใจออกไปกับเพื่อน ๆ แล้วไปเจอคู่อริต่างสถาบันพอดี...”

3987176080

ประกอบกับรุ่นพี่คนหนึ่งบอกผมว่า

“...มึงรักโรงเรียนใหม่ รักสถาบันใหม่”

แค่นั้นแหละผมก็ไม่ได้ทำอะไรก็ได้แค่เก็บไว้ในใจ จนวันนั้นผมไปเที่ยวกับเพื่อนเลยเจอคู่อริโดยวันนั้นพเขามีตมาอยู่แล้ว วันนั้นแหละเลยได้เรื่องเลย ตัดสินใจเข้าไปทำร้ายร่างกาย ทะเลาะวิวาทกับไอพวกนั้นเลย A บอกว่าวันนั้นผมกับเพื่อน ๆ เลยโดนจับในข้อหาพกอาวุธมีดโดยไม่มีเหตุอันควร ทะเลาะวิวาท เลยโดนทำประวัติแล้วรายงานให้ทางวิทยาลัยฯ ทราบก่อนปล่อยตัวไป ส่วนความคิดเห็นของ A เกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงเด็กอาชีวะ A บอกว่าง่าย ๆ ใกล้เคียงคือ เพื่อนและรุ่นพี่หากโดนยุ่งจากเพื่อนหรือรุ่นพี่ควรมีการตัดเตือน ให้สติแก่เพื่อนรุ่นพี่ว่ามันไม่ดี อันตรายหรือควรไปแจ้งให้ครูทราบเพื่อที่จะไม่ได้เกิดเหตุดังกล่าวที่เหมือนกับผมโดนวันนั้น A ยังบอกว่าสถาบันใครใคร่รักแต่อยากให้การอย่างถูกวิธีและรักในสิ่งที่ไม่เป็นอันตรายต่อสังคมเหมือนกับที่เราเห็นกันในทุกวันนี้ ตอนท้าย A ยังฝากบอกว่าอยากขอโทษต่อสังคมและโรงเรียนที่ทำให้เสียชื่อเสียง ขอโทษพ่อกับแม่ที่เป็นลูกไม่ดี ต่อไปนี้ A จะปรับปรุงตัวและไม่ทำสิ่งที่ผิดต่อสังคมอีกแล้ว ซึ่งทำให้เกิดผลกระทบตามมาคือ ต่อตนเองทำให้เสียเวลาและเสียอนาคต แต่กับครอบครัวก็ไม่ได้มีผลกระทบอะไรมากนักและทางโรงเรียนก็ไม่ได้รับผลอะไร (A นามสมมติ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

2. กรณีศึกษาที่ 2 นาย B (นามสมมติ)

นาย B หนึ่งในผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย อายุประมาณ 20 ปี ขณะนั้น B กำลังศึกษาอยู่ แต่ต่อมาถูกไล่ออกจากวิทยาลัยฯ เรียนอยู่ระดับชั้น ปวส. แผนกช่าง กระทำผิดมาแล้ว 1 ครั้ง คราวนี้น่าจะเป็นครั้งที่ 2 B อาศัยอยู่กับแม่ พ่อและแม่อยู่ร้างกัน B มีปัญหาครอบครัว เวลาส่วนใหญ่ B จึงไปอยู่กับเพื่อนB เล่าให้เราฟังว่าปัญหาการใช้ความรุนแรงเด็กนักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่คือ ครอบครัวเช่นเดียวกับผมซึ่ง B บอกว่า

“...พ่อกับแม่ผมเลิกกันตั้งแต่เด็ก รู้สึกว่าครอบครัวไม่สมบูรณ์ ครอบครัวมีปัญหาตลอด ผมรู้สึกว่ามันขาดความอบอุ่น มีครอบครัวไม่เหมือนเพื่อน...”

พอได้มาเรียนที่วิทยาลัยฯ เลย์รู้จักกับเพื่อนใหม่ ๆ ที่มีปัญหาเดียวกันเลยอยู่ด้วยกันผมจึงใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่าอยู่กับแม่หรือคนในครอบครัวครับ B เล่าให้ฟังว่า เหตุการณ์

“...วันนั้นผมกับเพื่อนไปงานวันสถาปนาวิทยาลัยซึ่งจัดขึ้นทุกปี ผมกับคู่อริฯ เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาท ต่อยกับมันมาก่อนแล้ว กลับมาเจอกันในงานและเกิดเขม่นกันขึ้น ผมกับเพื่อนจึงไล่ตี คู่อริฯ ขณะเดินทางกลับบ้านวิ่งไล่ตีกันจากหน้าวิทยาลัยมาจนถึงเส้นหนึ่ง ผมกับเพื่อนบางคนได้หยิบไม้และก้อนหินไล่ขว้างใส่พวกมัน บางคนมันก็วิ่งไล่กันขึ้นไปจนถึงบนสะพานข้ามแยกจึงเกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้น...”

B เล่าว่าสาเหตุที่ทำให้ผมและเพื่อน ๆ ใช้ความรุนแรงคือ

“...มันเป็นงานวันสถาปนาวิทยาลัยซึ่งพวกเรารักโรงเรียนกัน มากมันจึงเป็นเหตุว่าทำไมพวกผมถึงต้องตีกัน ทะเลาะกัน ประกอบกับวันนั้นพวกผม ส่วนหนึ่งสวมเสื้อซอปป ปักสัญลักษณ์ วิทยาลัยเทคโนโลยีฯ จึงเกิดความหึกเหิม...”

อีกประการหนึ่งคือ ผมเคยเห็นความรุนแรงในครอบครัวมาก่อน พ่อกับแม่ผมเขาชอบตีกัน ทำร้ายร่างกายกัน ผมเห็นมาตลอดและเลยฝังใจ เวลาที่มีปัญหาผมมักนึกถึงมันตลอดผมเลยตัดสินใจมีปัญหาที่กลุ่มคนนี้ B เล่าให้ฟังพร้อมกับร้องไห้แล้วตัดพ้อว่า ผมไม่อยากทำแต่มันก็อดไม่ได้ครับ ซึ่ง B เล่าให้ฟังว่าความถี่ในการเกิดเหตุของการตีกันอาทิตย์หนึ่งเกิดหลายครั้ง ประมาณ 2-3 ครั้ง โดยอาวุธที่ใช้คือ อาวุธมีดและปืนในการก่อเหตุเพราะหาได้ง่าย ความรุนแรงที่เกิดขึ้นมีผู้เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ เมื่อเหตุการณ์ผ่านไป B กล่าวที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อตนเองคือ เสียเวลา ถูกจำคุกตั้งแต่วัยเด็ก สำหรับครอบครัวก็ยังคงไม่พ้นที่จะทำให้พ่อและแม่เสียใจ แต่ก็ทำใจยอมรับได้เพราะเกิดขึ้นมาแล้ว ส่วนผลกระทบต่อสถาบันทำให้โรงเรียนหรือวิทยาลัยเสียชื่อเสียงทำให้นักเรียนที่เรียนก็น้อยลงไปเรื่อยๆ แต่คนที่เข้ามาเรียนก็ทราบ ด้านชุมชนและสังคมทำให้เกิดความเดือดร้อนกับผู้อื่น

นอกจากนี้ B ให้ความคิดเห็นของกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงเด็ก
อาชีวะว่า

“...วิทยาลัยฯ มีมาตรการดูแลอย่างเข้มงวด เช่น ร่วมมือกับ
ทางตำรวจท้องที่คอยดูแลเข้ามาตรวจค้นอาวุธในวิทยาลัย
ดูแลการเดินทางทั้งไปและกลับเพื่อเฝ้าระวังไม่ให้เกิดเหตุแต่
เหตุการณ์ครั้งนี้คือ วันสถาปนาวิทยาลัยที่จัดขึ้นเป็นประจำทุก
ปีและจะมีศิษย์เก่ากลับมาที่วิทยาลัย จำนวนมากยอมรับว่า
ควบคุมได้ยาก B เลยอยากให้มีมาตรการดี ๆ มาควบคุม แต่
ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องเริ่มจากครอบครัวเราก่อน ถ้าครอบครัวเราดี
มีความสุขก็จะทำให้สังคมมีความสุขต่อไปด้วย...” (B นาม
สมมติ, สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2562)

3. กรณีศึกษาที่ 3 นาย K (นามสมมติ)

นาย K หนึ่งในผู้กระทำผิดเช่นเดียวกันที่ก่อเหตุฆาตกรรมเด็กเทคนิค K ขออนุญาตไม่
เปิดเผยข้อมูลส่วนตัว เช่น อายุ การศึกษา ประวัติครอบครัว ประวัติการทำความผิด เนื่องจาก
K ไม่ประสงค์ที่จะเปิดเผยข้อมูลด้านนี้ K เล่าให้เราฟังว่าปัญหาการใช้ความรุนแรงเด็กนักเรียน
อาชีวศึกษาส่วนใหญ่เท่าที่ประสบการณ์ของตนเองคือ ปัญหาสภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา
หรือเทคนิคและ K ยังบอกอีกส่วนหนึ่งคือ เรื่องสื่อกับเทคโนโลยีมักเป็นส่วนหนึ่งของการเกิดความ
รุนแรง สภาพสังคมในวิทยาลัยฯ K เล่าว่า

“...นอกจากวิทยาลัยฯ จะประกอบด้วยเพื่อนที่มากหน้าหลาย
ตา มาจากหลายที่มาจากครอบครัวที่แตกต่างกัน ทำให้ K ได้
เจอเพื่อนที่เลว ๆ เยอะ มากไปกว่านั้นรุ่นพี่ที่เข้ามาก่อนมักแสดง
ความเลว เกเรให้รุ่นน้องอย่างพวกผมเห็น ซึ่งปัญหานี้แหละที่ทำให้
ให้วิทยาลัยอาชีวะหรือเทคนิคมีการเกิดความรุนแรงเกิดขึ้น
เนื่องจากมีพฤติกรรมเลียนแบบหรือถูกบังคับจากเพื่อนและรุ่นพี่
ให้ทำในสิ่งไม่ดี บางครั้งครู อาจารย์ฝ่ายปกครองก็เอาเด็กพวกนี้
ไม่อยู่ ไม่มีกฎหรือมาตรการเข้มเด็ดขาดในการดูแลเด็กพวกนี้...”

ส่วนเรื่องสื่อและเทคโนโลยี K บอกว่า

“...พีเห็นใหม่ละว่าปัจจุบันสื่อ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ออก
 ข่าวดังเด็กเทคนิคดีกันทุกวัน เสนอเรื่องความรุนแรงทุกวัน
 ฆ่าแกงกันทุกวันอะไรแบบนี้มันทำให้เด็กในสถานศึกษาอื่น ๆ
 เกิดการเลียนแบบด้วย เอาจริง ๆ นะ โทรทัศน์นักข่าวนี้แหละตัว
 ดี ชอบเสนอข่าวที่ไม่ดีใส่อารมณ์ตนเองเข้าไปด้วยโดยที่ตัวเอง
 ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ นอกจากนั้นพวกเทคโนโลยี เช่น มือถือ
 เป็นต้นต่อเลยแหละพีที่ทำให้พวกผมหรือเพื่อน ๆ ยกพวกตีกัน
 ใช้ความรุนแรงต่อฝ่ายตรงข้ามเพราะบางครั้งโดนอีกฝ่าย หนึ่ง
 โพสต์หาเรื่องในโลกออนไลน์ อะไรแบบนี้ เด็กที่อื่นก็เป็นเท่าที่
 เพื่อนผมเล่าให้ฟัง...”

K ไม่เล่า “เหตุการณ์ในวันนั้นให้ฟังเพราะ K รู้สึกว่าไม่อยากนึกถึงมัน ไม่อยาก
 หวนกลับไปทำอีกK จึงไม่เล่า” แต่ K เล่าว่าเหตุที่ทำให้ผมและเพื่อน ๆ ใช้ความรุนแรงคือ

“...เพราะสภาพสังคมในวิทยาลัยฯ หรือสถาบันการศึกษา พวก
 ผมถูกปลูกฝังจากรุ่นพี่ว่าหากใครทำมาร้าย มาหาเรื่องหรือด่า
 ทอพวกมึงพวกมึงอย่ายอมนะพวกมึงต้องเอาเรื่องพวกมันให้ได้
 เพื่อโรงเรียนของเราอะไรแบบนี้ โดย K บอกว่าวันนั้นใช้อาวุธ
 มีด ไม้ ใช้ในการก่อเหตุ...”

K เล่าให้ฟังต่อไปอีกว่า ปกติแล้วนักเรียนอาชีวศึกษาหรือเทคนิคจะตีกันกับคู่อริ
 เกิดขึ้นบ่อยมาก 1 อาทิตย์ก็ 3 ครั้งเป็นต้นไปเฉพาะในกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง อาวุธ
 ที่ใช้ K บอกว่า ส่วนใหญ่มีมีด ดาบ ปืน ที่ใช้การก่อเหตุเพราะเป็นสิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาเองได้และ
 สามารถหาได้ง่ายตามท้องตลาด นอกจากนี้แล้วบางครั้งเหตุการณ์ที่ตีกันทำให้มีการได้รับบาดเจ็บ
 พิการหรือเสียชีวิตก็มี ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้น K บอกว่า ถ้าเป็นตนเองก็ทำให้ตนเองถูกล้อออกจาก
 สถานศึกษาหรือถึงขั้นจำคุกตั้งแต่วัยเด็ก ด้านครอบครัวก็ทำให้พ่อแม่เสียใจและอับอายผู้อื่นที่ไม่
 สามารถอบรมเลี้ยงดูเราได้เป็นอย่างดี เพราะการมาเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาหรือเทคนิคในส่วน
 ใหญ่ใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนมากกว่าครอบครัว ส่วนโรงเรียนทำให้โรงเรียนได้รับการเสียชื่อเสียง

3987176080

ตลอดจนปัญหาที่เกิดขึ้นต่อสังคมและชุมชนทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้อื่น เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาได้ K กล่าว

K ให้ความเห็นเกี่ยวกับมาตรการป้องกันความรุนแรงของเด็กเด็กอาชีวะว่า

“...โรงเรียน สถานศึกษา วิทยาลัย ต้องปลูกฝังในสิ่งที่ดี ๆ รุ่นพี่ไม่ควรปลูกฝังในเรื่องที่ผิด ๆ ให้แก่รุ่นน้องออกไปทำลายชื่อเสียงของโรงเรียนและสภาพสังคมใน โรงเรียนต้องหากิจกรรมทำร่วมกันที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมมันจะทำให้สภาพสังคมในโรงเรียนมีแนวโน้มไปในทางที่ดี พวกกันไปทำสิ่งที่ดี ๆ ให้แก่สังคมมากกว่า K บอกมาแบบนี้...” (K นามสมมติ,

สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

4. กรณีศึกษาที่ 4 นาย M (นามสมมติ)

นาย M ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย อายุประมาณ 19 ปี ขณะนั้น M กำลังศึกษาอยู่เรียนอยู่ระดับชั้น ปวส. แผนกช่าง อาศัยอยู่กับพ่อ พ่อกับแม่อยู่ร้างกัน M มีปัญหาครอบครัวบ้างเวลาส่วนใหญ่ M จึงไปอยู่กับเพื่อน M เล่าให้เราฟังว่าปัญหาการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาคือ ความกดดันในสถานศึกษาโดยเฉพาะความกดดันจากรุ่นพี่ M เล่าว่า

“...รุ่นพี่ที่วิทยาลัยชอบกดดันตนเองและเพื่อน ๆ ให้ในทำในสิ่งที่ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ไม่ดี โดนรังแกบ้าง โดนว่าบ้าง ไม่ให้ เข้ากลุ่มบ้าง พวกผมกับเพื่อน ๆ ก็เลยกดดันมาก ๆ เลยครับ ยังมีเรื่องอื่นอีกนะครับ เช่น เพื่อน ๆ ชอบยุยงให้ทำในสิ่งที่ไม่ดี เจอเพื่อนหรือคู่อริต่างสถาบันก็ให้ชดพวกมันไปเลย...”

M เล่าเหตุการณ์ในวันนั้นให้ฟังว่า

“...วันนั้นผมกับเพื่อน ๆ ออกไปเที่ยวที่ห้างห้างหนึ่งหลังจากเลิกเรียน เจอคู่อริเลยยกพวกตีกันกับเด็กโรงเรียนแห่งหนึ่ง น่าจะเป็นนักเรียนช่างก่อสร้าง 3 คน อายุประมาณ 17-18 ปี ผมพวก

มีดเลยเอามีดที่แทงพวกมันฟันพวกมันหลายแห่ง เนื่องจากพวกมันมองหน้าผมกับเพื่อน ๆ และเคยมีเรื่องกันมาบ้างเล็กน้อย...”

M เล่าต่อไปว่า

“...ไอ้พวกนี้มันเคยด่าพวกผมผ่านทางโลกออนไลน์แต่ผมไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่จริง แต่มีคนมาบอกมากล่าวพวกผม แล้วผมเจอเจอหน้าพวกมันก็เลยเหตุการณ์ดังกล่าว แต่คิดไปคิดมาผมก็ไม่ควรทำเพราะผมก็ไม่รู้ว่า เป็นเรื่องจริงไหม แต่เจอหน้ากันแล้วก็ไม่รู้ว่าพวกมันจะมาทำร้ายผมกับ เพื่อนหรือเปล่าเลยขอลงมือก่อน M เล่าด้วยความหึกเหิมตามภาษา วัยรุ่น...”

M เล่าให้ฟังว่า ความถี่ที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยไม่ได้มีเรื่องตีกันบ่อย ประมาณเดือนละ 1-2 ครั้ง ระหว่างเด็กภาคเช้าและบ่าย เนื่องจากมีการมองเห็นหาเรื่องกัน ส่วนอาวุธที่ใช้คือ อาวุธปืน มีด ดาบ ไม้ เป็นต้น ซึ่งเหตุการณ์ในแต่ละครั้งถ้าไม่รุนแรงมากนั้นก็เพียงแค่บาดเจ็บสาหัส M ให้ความเห็นว่า ผลกระทบที่ตามมาส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับครอบครัวเพราะนอกจากทำให้พ่อแม่เสียใจแล้ว พ่อแม่ต้องหาเงินมาประกันตัวหรือชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้อื่น ทำให้พ่อแม่ลำบากใจมากขึ้น ทำให้ท่านเสียใจ

M ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงเด็กอาชีวะ M กล่าวว่

“...โรงเรียนเป็นด่านแรกที่ต้องออกกฎ ระเบียบที่จะสามารถควบคุมพวกเราได้ แต่บางครั้งกฎพวกนั้นก็ไม่ได้มีผลต่อพวกเรามากนักเพราะพวกผมไม่ค่อยเชื่อฟัง M อยากบอกว่า กฎหมายต่าง ๆ ควรจะมีการเพิ่มโทษให้เด็กอาชีวะที่ยกพวกตีกันมีโทษสูง ๆ เพราะสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม โรงเรียนผู้ปกครอง บางทีพวกผมก็รู้ตัวนะสิ่งที่ทำมันเป็นสิ่งที่ผิดแต่ด้วยวัยคึกคะนองมันก็เลยทำให้พวกผมต้อง ลองทำดู แต่ภายภาคหน้าถ้าแก้ไขได้พวกผมก็ไม่อยากทำมันอีก นอกจากนี้ควรมีมาตรการในเรื่องของเวลาในการเปิดปิดให้เหลื่อมกันไม่เจอกัน

การปิดโรงเรียนไปสักระยะ การสร้างโรงเรียนโดยมีการเรียนการสอนรวมทุกสายอาชีพ 1 จังหวัด 1 วิทยาลัย...” (M นามสมมติ, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2562)

5. กรณีศึกษาที่ 5 นาย F (นามสมมติ)

นาย F เป็นเพศชาย อายุประมาณ 18 ปี กำลังศึกษาอยู่แผนกช่าง กระทำผิดมาแล้ว 1 ครั้ง F อาศัยอยู่ตาและยาย พ่อและแม่อยู่ร้างกัน F จึงต้องอาศัยอยู่กับตาและยายตั้งแต่เด็ก ๆ

F เล่าให้ฟังว่าปัญหาการใช้ความรุนแรงเด็กนักเรียนอาชีวศึกษา เทคนิคคือ

“...มีหลายอย่างทั้งเพื่อนเอย รุ่นพี่เอย ความก้าวหน้าที่ของเทคโนโลยีเอย แต่ที่มากไปกว่านั้นเมื่อถูกจับกุมจากอาจารย์ปกครองหรือเจ้าหน้าที่ ตำรวจ ได้แค่ลงบันทึกปรับ บันทึกพฤติกรรมเท่านั้น แจ้งให้พ่อแม่ ผู้ปกครองรับทราบเท่านั้น แต่บางรายไม่ได้ดำเนินคดีอะไร จึงเป็นปัญหาอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กเทคนิคเหล่านี้ไม่กลัว...”

F ไม่เล่าความรุนแรงที่เคยกระทำให้เราฟังแต่ F เล่าว่าสาเหตุที่ทำให้ผมใช้ความรุนแรงคือ

“...คือ เทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้าสามารถเลียนแบบพฤติกรรมได้ง่าย โดยเฉพาะการเลียนแบบจากข่าวที่น่าเสนอออกมา รวมถึงกฎหมายและระเบียบปฏิบัติที่ใช้กันไม่ได้มีความเข้มงวดเลย บางทีก็แค่เสียค่าปรับ โดนปรับทัศนคติพฤติกรรมแค่นั้นก็สามารถออกมาได้แล้ว F เล่าด้วยความเฉยชา...”

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น F เล่าให้ฟังว่า ส่วนใหญ่เมื่อเด็กเทคนิค เด็กอาชีวะตีกันก็มักจะได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ แต่บางครั้งเสียชีวิตก็มีเพราะด้วยอาวุธที่ใช้ที่รุนแรง เช่น ปืน ดาบ สามารถให้ถึงแก่ชีวิตได้ F บอกว่าเวลาตีกันส่วนใหญ่จะชกก่อนเข้าเรียนและหลังเลิกเรียนเพราะ

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

เวลาสะดวก นัดหมายหรือเจอกันได้ง่าย ซึ่ง 1 อาทิตย์บางครั้งตีกันทุกวันก็มี ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ นานา ๆ เช่น ผลกระทบต่อเด็กคือ โดนไล่ออก โรงเรียนเสียชื่อเสียง พ่อแม่เดือดร้อนตามไปด้วย

โดย F ให้ความเห็นเกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงว่า

“...ปัจจุบันมีความรุนแรงในโรงเรียนเทคนิค อาชีวะ มากมาย ทั้งที่ออกข่าวและไม่ออกข่าว ผมเห็นว่าการที่จะมีมาตรการเด็ด ๆ มาควบคุมพฤติกรรมของเด็กเหล่านี้ต้องเริ่มมากจากครอบครัว ถึงแม้บางคนจะไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ แต่ย่า ยาย ตา ต้องอบรมสั่งสอนให้ดี ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม สื่อเหมือนกันวัน ๆ นำเสนอข่าวแต่เรื่องรุนแรงกัน ซ่า ทะเลาะ ออกทุกวัน ทุกช่วงเวลา มันเลยทำให้เด็กบางคนเลียนแบบได้ง่าย ลอกเลียนได้ง่าย พวกใหญ่ ๆ ต้องคุมสื่อด้วย ไม่ใช่มาคุมแต่เด็กนักเรียน กฎหมายก็แก้เสียบ้าง มีแต่กฎหมายอ่อน ๆ ลงโทษใครไม่ได้ จับมาก็แค่ปรับแค่นั้น...” (F นามสมมติ, สัมภาษณ์, 10 มีนาคม 2562)

6. กรณีศึกษาที่ 6 นาย L (นามสมมติ)

นาย L เป็นเพศชาย อายุ 20 ปี (ช่วงขณะกระทำผิด) L เรียนในโรงเรียนสายอาชีพแห่งหนึ่ง ซึ่ง L อาศัยอยู่หอกับเพื่อน พ่อเสียชีวิตส่วนแม่อยู่ต่างจังหวัด โดย L ถูกดำเนินในคดีฆ่าโดยไตร่ตรองและร่วมกันพยายามฆ่า จึงทำให้ L ถูกตัดสินจำคุกอยู่ในทัณฑสถานฯ

L เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า

“...วันนั้นรุ่นน้องของ L ไปที่ไหนมาสักที่หนึ่งแต่รุ่นน้องโดนโรงเรียนอื่นทำร้ายร่างกายมา จนทำรุ่นน้องได้รับบาดเจ็บและเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล เหตุการณ์ผ่านไป 1 อาทิตย์ L และเพื่อน ๆ ได้ไปแก้แค้นให้รุ่นน้องโดยฝั่ง L มี 2 คน ส่วนคู่กรณีมี 3 คน ซึ่งได้รับบาดเจ็บ 2 คนและเสียชีวิตไป 1 คน L ให้เหตุผลได้ว่าเพราะวันนั้นเขามาหาเรื่องรุ่นน้องก่อนด้วยความที่รักรุ่นน้องเราจึงต้องไปแก้แค้นให้รุ่นน้อง...”

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ปัญหาที่เกิดขึ้นในวันนั้นทำให้เกิดความรุนแรงคือ ได้รับบาดเจ็บ 2 คนและเสียชีวิต 1 คนจึงทำให้ L ถูกจับกุมและถูกดำเนินในคดีฆ่าโดยไตร่ตรองและร่วมกันพยายามฆ่า L บอกว่าส่วนใหญ่เวลาที่ตีกันคือ ช่วงเช้าก่อนเข้าเรียนประมาณก่อน 8 โมงเช้า ส่วนเวลาหลังเลิกเรียนคือ ประมาณ 15.30 น. ซึ่งส่วนใหญ่เกิดขึ้นแทบทุกวันตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์หากมีโอกาสหรือมีเรื่องกันมาก่อน L บอกว่าอาวุธที่ได้รับความนิยมมากที่สุดก็คงเป็น “ปืน” เพราะหาซื้อได้ง่ายหรือยืมของใครมาก็ได้

L เล่าให้ฟังต่อไปนี้อีกว่า สาเหตุที่ตีกันคือ

“...ส่วนใหญ่เกิดจากการปลุกฝังจากรุ่นพี่รุ่นน้อง ค่านิยมในการรักสถาบัน มีรุ่นพี่เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี มีรุ่นพี่เป็น Idol นอกจากนั้นหากฝั่งตรงข้ามมาทำร้ายก่อนอย่างไรพวกเราก็ต้องเอาคืน รวมถึงการตีกันของเด็กนักเรียนอาชีวศึกษามีมาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน...”

เหตุการณ์ดังกล่าว L บอกว่าทำให้เกิดผลกระทบต่อตนเองเป็นอย่างมากคือ อย่างที่เล่าผมถูกดำเนินในคดีฆ่าโดยไตร่ตรองและร่วมกันพยายามฆ่าซึ่งไม่ได้เป็นผลดีต่อตัวเองเพราะเพียงตนนั้นเกิดอารมณ์ชั่ววูบ ทำให้ชีวิตเปลี่ยนเสียใจกับการกระทำที่เกิดขึ้น ส่วนครอบครัวแน่นอนพ่อแม่ไม่สามารถรับพฤติกรรมได้เพราะทำให้ผู้อื่นถึงแก่ชีวิต พ่อแม่เสียใจและพ่อแม่ฝ่ายตรงข้ามก็เสียใจว่า “ทำไมต้องฆ่าลูกเขา” ส่วนโรงเรียนแน่นอนทำให้โรงเรียนเสียชื่อเสียง สังคมไม่ได้รับความปลอดภัย เช่น ช่วงขณะเดินทางเมื่อเด็กตีกันจะทำให้บุคคลที่อยู่ในสถานทีนั้นได้รับความเดือดร้อน ไม่ปลอดภัยในชีวิตของตนเอง เป็นต้น

มาตรการในการป้องกัน L บอกว่า

“...รุ่นพี่มีควรแนะนำ สั่งสอนหรือตักเตือนไม่ให้รุ่นน้องมีพฤติกรรมชั่วร้าย ทำร้ายคนอื่น แต่เมื่อกระทำผิดต้องมีการลงโทษที่รุนแรงและให้หลายจำ รวมถึงการแก้ไขพฤติกรรมของบุคคลแต่ละคนอีกด้วย...”(L นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

3987176080

7. กรณีศึกษาที่ 7 นาย R (นามสมมติ)

นาย R เป็นเพศชาย อายุประมาณ 19-20 ปี ตอนกระทำความผิด R ได้รับโทษในข้อหาร่วมกันฆ่าและพยายามฆ่า (R ให้การรับสารภาพจึงได้รับโทษจำคุก 31 ปี) เป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย 1 คน พิกار 1 คน ซึ่ง R เป็นหัวโจกและจำนวนครั้งที่กระทำผิดนั้นจำไม่ได้เพราะกระทำมาอย่างต่อเนื่อง อาทิตย์ละ 2 ครั้งเป็นอย่างน้อย

สาเหตุที่ทำให้ R กระทำความผิด R เล่าว่า

“...ผมเกิดมาในครอบครัวที่พ่อแม่แยกทางกัน โดยอาศัยอยู่กับแม่ มีความสนิทสนมกับแม่มาก ๆ เหมือนเป็นเพื่อน แม่ตามใจและรับรู้พฤติกรรมของตนเองมาตลอด แต่ก็ห้ามปรามไม่ได้ โดยขณะอยู่กับเพื่อนมีการใช้ความรุนแรงถี่มาก ๆ ตีกับเพื่อนต่างโรงเรียนทุกอาทิตย์ เป็นคนที่ในกลุ่มไว้ใจให้ลงมือเป็นคนพกปีนตลอดเวลาเพราะแม่ตามใจจึงทำให้ผมมีพฤติกรรมเช่นนี้ นอกจากนี้สาเหตุมาจากตนเองที่ทำให้ทุกอย่างเป็นอย่างแบบนี้และยอมรับว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นมาจากตนเองและโรงเรียนที่เป็นตัวกระตุ้นและผลักดันให้ต้องต่อสู้และป้องกันตนเองและป้องกันเพื่อน ๆ เกิดจากรุ่นพี่ที่ไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนหรือจบไปแล้วก็ให้การสนับสนุน ทั้งเรื่องอาวุธและเงินและสื่อที่เป็นตัวกระตุ้นให้อยากตีกันมากขึ้น...”

เหตุการณ์วันนั้น R ไม่ได้เล่ารายละเอียดให้ฟังมากนักว่าเกิดอะไรขึ้นแต่ความแรงที่เกิดขึ้นนั้นรุนแรงมากจนทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 ราย บาดเจ็บพิการ 1 ราย โดย R ใช้ปืนและมีดเป็นอาวุธขณะก่อเหตุซึ่งทำให้เกิดผลกระทบตามมาคือ

“...ต่อตนเอง ทำให้ตนเองเสียเวลา เสียอนาคต มาอยู่ในคุกนาน แต่ครอบครัวก็ไม่ได้มีผลกระทบอะไรมากนักเพราะครอบครัวทราบถึงพฤติกรรมตนเอง ส่วนทางโรงเรียนก็ไม่ได้รับผลอะไรนอกจากแค่เสียชีวิตและทำทัณฑ์บนไว้ ส่วนชุมชนและ

สังคมทำให้เกิดความเดือดร้อนกับผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเพราะอาจโดนลูกหลงได้...”

สำหรับ R มองว่ามาตรการในการป้องกันคือ

“...หากจะทำได้ควรปิดโรงเรียนไปสักระยะเพื่อให้เกิดช่องว่างจากการตีกัน การควบคุมกลุ่มรุ่นพี่ที่จบไปแล้วไม่ให้มาปลุกฝังให้รุ่นน้องใช้ความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนการเลื่อนเวลาเข้าออกโรงเรียนให้ไม่ตรงกัน อาจลดปัญหาที่เกิดขึ้นตรงนี้ได้...” (R นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

8. กรณีศึกษาที่ 8 นายหนึ่ง (นามสมมติ)

นายหนึ่งอายุประมาณ 21 ปี ซึ่งเป็นคนชู้เบา พ่อแม่ของหนึ่งอยู่ข้างกัน ภูมิลำเนาของหนึ่งเป็นคนต่างจังหวัดและเข้ามาเรียนในกรุงเทพมหานคร หนึ่งถูกดำเนินคดีในข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นและถูกจำคุกตลอดชีวิต

หนึ่งเล่าเหตุการณ์ในวันนั้นให้ฟังว่า

“...ก่อนเกิดเหตุอยู่ในโรงเรียนช่วงประมาณตอนบ่ายซึ่งหนึ่งไปทำธุระที่โรงเรียนและหนึ่งได้เจอกับคู่อริ แต่ก็ไม่ได้เกิดปัญหาอะไรขึ้นแต่หลังจากนั้นเพื่อนของหนึ่งก็มาเจอคู่อริเลยเกิดเหตุการณ์ขึ้นบริเวณหน้าโรงเรียนโดยเพื่อนของหนึ่งของปืนลูกม่ .38 ในการก่อเหตุ แต่หนึ่งต้องได้รับโทษเพราะว่าตอนนั้นหนึ่งโทรหาเพื่อนพอดีแต่ไม่ได้โทรบอกเพื่อนว่าเจอคู่อริ เพราะแค่หนึ่งโทรไปสอบถามเรื่องอื่นเท่านั้น...”

สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นหนึ่งเล่าว่าความรุนแรงที่เกิดของเหตุการณ์คือ “เสียชีวิต” แต่โดยปกติเวลาเด็กนักเรียนตีกันก็จะมีทั้งได้รับบาดเจ็บ พิกการหรือเสียชีวิต ซึ่งความถี่ที่เด็กตีกันเกิดขึ้น 2-3 ครั้งต่ออาทิตย์ โดยอาวุธที่ใช้ในเหตุการณ์ของหนึ่งคือ “ปืน” ส่วนโดยปกติแล้วเด็กนักเรียนจะมีดทรายหญ้า มีดแนบ รวมถึงปืนไทยประดิษฐ์

3987176080

สำหรับสาเหตุที่เกิดขึ้นหนึ่งเล่าให้ฟังว่า

“...ส่วนใหญ่โดนปลุกฝังมาจากรุ่นพี่ รุ่นพี่บอกว่าหากใครมาทำร้ายก็ต้องทำร้ายตอบ แก่แค่ไหนให้ถึงที่สุด ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของเด็กนักเรียนที่ตีกันโดยมาตลอด รุ่นพี่มักจะแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลที่ไม่ดีแก่รุ่นน้อง ประกอบรุ่นน้องต้องเชื่อฟังคำสั่งจากรุ่นพี่ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงสัญลักษณ์ของโรงเรียน เช่น เสื้อ เข็มขัด แหวน เป็นต้น ซึ่งสาเหตุดังกล่าวทำให้เกิดผลกระทบตามมาคือ ทำให้ครอบครัวเสียใจ พ่อแม่รับพฤติกรรมไม่ได้ ความรู้สึกของพ่อแม่ที่ต้องเสียใจเพราะการกระทำของตนเอง นอกจากนั้นแล้วยังให้สังคมเกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอีกด้วย...”

มาตรการสำคัญที่จะช่วยลดปัญหาตีกันได้ดีหนึ่งมองว่า ต้องแก้ไขให้รุ่นพี่ไม่ปลุกฝังแนวคิดที่ไม่ดีให้แก่รุ่นน้อง ปิดกั้นไม่ให้รุ่นพี่เข้ามาในสถานศึกษาระหว่างมีการทำกิจกรรมหรือหากรุ่นพี่ต้องการเข้ามาในโรงเรียนต้องปลุกฝังแต่สิ่งที่ดีให้แก่รุ่นน้องมากกว่าพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง นอกจากนั้นแล้วตนเองต้องสามารถควบคุมตนเองให้ได้ (นายหนึ่ง นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

9. กรณีศึกษาที่ 9 นายสอง (นามสมมติ)

นายสอง เพศชาย (กระทำผิดเมื่อตอนอายุ 22 ปี) ถูกตัดสินโทษจำคุกตลอดชีวิตในข้อหาร่วมกันฆ่าทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน เป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกันแต่อยู่คนละสาขา ผู้ต้องหาเรียนอยู่เครื่องกลและผู้ตายเรียนอีกสาขาหนึ่ง นายสองและเพื่อนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ระหว่างกลุ่มเคยมีเรื่องกันแล้ว 2-3 ครั้งและมีประวัติชอบทะเลาะวิวาทกับเพื่อนตั้งแต่อยู่โรงเรียนมัธยม

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้ระดับความรุนแรงมีผู้เสียชีวิต 1 ราย สองบอกว่าเด็กอาชีวะเด็กเทคนิคตีกันบ่อยครั้งนับไม่ถ้วน ส่วนอาวุธที่ใช้เป็น “อาวุธปืน” นอกจากนี้แล้วยังมีอาวุธอื่น ๆ ประกอบ เช่น มีด ไม้ ปืนที่ทำขึ้นมาเอง นายสองไม่ได้ลงลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าวเพียงแต่บอกว่าสาเหตุที่ตีกันและผลกระทบที่เกิดขึ้นคือ

“...ตนเองคือ เสียใจ เสียอนาคต ต้องลาออกจากโรงเรียน ส่วนครอบครัวนั้นพ่อแม่เสียใจ เสียเวลาต้องมาคอยเยี่ยม โรงเรียนและสังคมได้รับผลกระทบตามภายหลังเพราะโรงเรียนเสียชื่อเสียง ส่วนสาเหตุที่ตักกันคือ เกิดจากตนเอง ที่ไปเข้าร่วมตามค่านิยมกลุ่มในการรักพวกพ้อง ประกอบกับเชื่อฟังเพื่อนรุ่นพี่ นอกจากนี้คิดว่าเกิดที่ตนเองในการได้รับการปลูกฝังค่านิยมจากการคบเพื่อนรุ่นพี่ในโรงเรียนทำให้ใช้ความรุนแรง รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์มีผลให้ไปกระตุ้นให้กล้าใช้ความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้รุ่นพี่และเพื่อน ๆ สนับสนุนยุยงทำให้กลายเป็นแบบนี้ รวมถึงรุ่นน้องทำให้รุ่นพี่อยากโชว์ Power ในการใช้ความรุนแรงมากขึ้น...”

สำหรับมาตรการในการแก้ไขปัญหาสองมองว่า

“...การแก้ไขปัญหาที่รายบุคคล รวมถึงให้แต่ละโรงเรียนมีสัญลักษณ์หรือเครื่องแบบให้เหมือนกันทั้งเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ทรงผม รองเท้า ยานพาหนะที่ใช้ ตลอดจนมาตรการขั้นเด็ดขาดคือ การสั่งปิดโรงเรียนไปสักช่วงระยะ เช่น 2-3 ปี เพื่อให้ความรุนแรงลดน้อยลง...” (นายสอง นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

10. กรณีศึกษาที่ 10 นายสาม (นามสมมติ)

นายสามก่อเหตุเมื่อตนเองอายุ 22 ปี โดยครอบครัวของสามพ่อแม่ย่ำร้างกัน สามเรียนสายวิศวะเครื่องกล ภูมิลำเนาเป็นคนต่างจังหวัดและได้อาศัยอยู่หอกับเพื่อน ๆ และแฟน สามถูกดำเนินคดีร่วมกันฆ่า โดยถูกจำคุกตลอดชีวิต โดยสามเข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์คือ สามไปเก็บหลักฐานซึ่งเป็นปืน .38 ออกมาจากที่เกิดเหตุ ซึ่งปืนนั้นซื้อมาจากอินเทอร์เน็ต

สามเล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า

“...ในวันนั้นตนเองและเพื่อนรวม 7 คน ได้ทำร้ายคู่อริ 1 คนจนเสียชีวิต เพื่อนและคู่อริเคยมีปัญหากันมาก่อนคือ เคยมีปากเสียงและชกต่อยกัน ในวันเกิดเหตุกลุ่มเพื่อนได้เจอคู่อริโดย

เหตุการณ์เกิดขึ้นบริเวณโรงเรียนเมื่อเจอหน้าคู่อริเพื่อนของ สามและกลุ่มเพื่อนได้ถึงคู่อริจนเสียชีวิตทันที ทำให้ถูกดำเนิน ในคดีฆ่าทันที...”

สภาพที่เกิดขึ้นนั้นในเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้คู่อริได้รับบาดเจ็บ แต่นอกจากนี้เมื่อ มีเหตุการณ์เกิดขึ้นส่วนใหญ่มักได้รับบาดเจ็บ บาดเจ็บสาหัส พิการ ตลอดจนถึงเสียชีวิตหากมี ความรุนแรงมากพอประกอบใช้อาวุธที่หนัก ความถี่ที่เกิดขึ้น 1 อาทิตย์เกิดขึ้นประมาณ 3-4 ครั้ง ต่อสัปดาห์ ช่วงที่เกิดส่วนใหญ่มักจะเป็นช่วงเช้าก่อนเรียนหนังสือหรือช่วงเลิกเรียน และจะเกิดใน วันปกติคือ จันทร์ถึงศุกร์ ส่วนอาวุธที่ใช้นั้นประกอบไปด้วย ไม้ มีด ดาบ ปืน ตลอดจนระเบิดที่ทำ ขึ้นเอง เช่น ระเบิดปิงปอง เป็นต้น ซึ่งสามเล่าให้ฟังว่าสาเหตุที่เกิดการตีกันส่วนใหญ่มาจาก

“...การที่โดนหาเรื่องก่อนจากโรงเรียนคู่อริ รุนแรงหรือรุนแรงที่ถูก ฝ่ายตรงข้ามกระทำก่อน หากไม่แก้ไขฝ่ายตรงข้ามก็จะทำร้าย มากขึ้นจึงจำเป็นต้องมีการป้องกันตัวเอง เพราะถ้าเราไม่เริ่ม เขามักจะเริ่มก่อน นอกจากนี้เพราะเครื่องแบบของโรงเรียน เข็ม ขัด ตราสัญลักษณ์ ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการตีกันของเด็ก นักเรียน...”

สำหรับผลกระทบที่เกิดขึ้นสามกล่าวว่า

“...นอกจากผลที่เกิดขึ้นกับตัวเองแล้วได้แก่ การถูกลงโทษ การ ถูกไล่ออกจากสถานศึกษา ตลอดจนการเสียชีวิตนั้นยังทำให้ ครอบครัวเดือดร้อนตามมา หากครอบครัวยากจนก็ต้องไปกู้หนี้ยืมสินเพื่อหาเงินมาประกันตนเอง ตลอดจนหาเงินชดเชยให้แก่ คู่กรณี ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนทำให้โรงเรียนไม่ได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครองท่านอื่นในการนำบุตรหลานมา เรียนที่โรงเรียนดังกล่าว ตลอดจนผลที่เกิดขึ้นในชุมชนและ สังคมคือ ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ได้รับผลกระทบตาม ๆ ไป เช่น ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตด้วยการกระทำของบุคคลบางกลุ่ม เท่านั้น...”(นายสาม นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

4.1.2 ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

4.1.2.1 วัตถุประสงค์ที่ 1 สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

จากการสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล พบว่า ประเทศไทยไม่ได้มีการเก็บรวบรวมสถิติของการใช้ความรุนแรงในวัยรุ่นอย่างเป็นทางการ ทั้งยังไม่มี การสำรวจในลักษณะของการเฝ้าระวัง (Surveillance) ดังเช่นต่างประเทศจึงเป็นการยากที่จะทราบถึงลักษณะทางระบาดวิทยาและแนวโน้มของการใช้ความรุนแรง อย่างไรก็ตามแนวโน้มของความรุนแรงได้จากการศึกษาด้วยการใช้แบบสอบถามที่ให้วัยรุ่นเป็นผู้ตอบเอง (Self-Report Questionnaire) อุมพร ตรังคสมบัติและคณะ (2541) ศึกษาความชุกของพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 31.3 เคยวิวาทชกต่อยอย่างน้อยหนึ่งครั้งในช่วงชีวิตที่ผ่านมา (Lifetime Prevalence) กรุงเทพมหานครมีความชุกสูงที่สุดคือ ร้อยละ 35.0 และภาคอีสานมีความชุกต่ำสุดคือ ร้อยละ 27.1 อย่างไรก็ตามเพียงร้อยละ 12.4 เท่านั้นที่วิวาทชกต่อยในช่วง 3 เดือนก่อนการสำรวจและส่วนใหญ่มีความถี่เพียง 1-2 ครั้ง (อุมพร ตรังคสมบัติ, 2548)

ในปัจจุบันจากการศึกษาสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558) เมื่อจำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ.2556-2558 พบว่า ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกใน พ.ศ.2556 ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ตามลำดับ ใน พ.ศ.2557 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและใน พ.ศ.2558 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายเช่นเดียวกัน (ตารางที่ 4.1) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดที่หลากหลายรูปแบบและมีความรุนแรงที่แตกต่างกันออกไปจะเห็นได้ว่าความผิดทั้ง 3 รูปแบบนี้เป็นความผิดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเมื่อเทียบกับความผิดอื่น ๆ และความผิดเหล่านี้ยังมีความรุนแรงแตกต่างกันออกไป

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ตารางที่ 4.1 สถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ.2556-2558

ฐานความผิด	พ.ศ.		
	2556	2557	2558
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	7,260	7,208	7,027
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	4,263	3,759	4,296
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,636	1,383	1,473
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง	1,241	866	850
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	15,530	16,508	13,125
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	2,613	3,252	2,864
ความผิดอื่น ๆ	4,220	3,561	3,486
รวม	36,763	36,537	33,121

ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558)

เมื่อวิเคราะห์เฉพาะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายซึ่งเป็นฐานความผิดที่มีความรุนแรงมากในอันดับต้น ๆ พบว่า ใน พ.ศ.2556 เกิดขึ้น 4,263 ครั้ง เมื่อเทียบอัตราส่วนต่อเดือน พบว่า ใน 1 เดือนเกิดขึ้นมากถึง 355.25 ครั้ง ใน พ.ศ.2557 เกิดขึ้น 3,759 ครั้ง เมื่อเทียบอัตราส่วนต่อเดือน พบว่า ใน 1 เดือนเกิดขึ้นมากถึง 313.25 ครั้งและใน พ.ศ.2558 เกิดขึ้น 4,296 ครั้ง เมื่อเทียบอัตราส่วนต่อเดือน พบว่า ใน 1 เดือนเกิดขึ้นมากถึง 358 ครั้ง จะเห็นได้ว่า ความถี่ในการเกิดความรุนแรงในเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นตามลำดับเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เมื่อศึกษาถลกลงไปในพื้นที่กรุงเทพมหานครจากสถิติของกองกำกับการศูนย์รวมข่าวกองบังคับการสายตรวจและปฏิบัติการพิเศษ กองบัญชาการตำรวจนครบาล พ.ศ.2562 ซึ่งเก็บข้อมูล/สถิติตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2562 ถึงวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ.2562 เป็นระยะเวลาประมาณ 4 เดือนในช่วงเดือนกุมภาพันธ์มีเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษา มีจำนวน 6 กรณี ส่วนเดือนมีนาคม พบว่า เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษา มีจำนวน 11 กรณี ซึ่งเพิ่มขึ้นจากเดือนกุมภาพันธ์มากถึง 5 กรณี แต่อย่างไรก็ตามในเดือนเมษายน พบว่า ไม่ปรากฏเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษา เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมีการดำเนินงานป้องกันอย่างเข้มงวด มีการนำนโยบายต่าง ๆ มาใช้

ป้องกัน ปรวบปรวมเด็กและเยาวชนที่กระทำ ความรุนแรง โดยเฉพาะเด็กอาชีวศึกษาจึงทำให้ไม่มี เหตุการณ์เกิดขึ้น แต่ในเดือนต่อมาเดือนพฤษภาคม พบว่า กลับมีเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น จากเด็กอาชีวศึกษา มากกว่าเดือนกุมภาพันธ์ ถึง 7 กรณี มากกว่าเดือนมีนาคม 2 กรณีและ มากกว่าเดือนเมษายน ถึง 13 กรณี และในเดือนมิถุนายนมีเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจาก เด็กอาชีวศึกษา จำนวน 10 กรณี ซึ่งน้อยกว่าในเดือนมิถุนายนและมีนาคม แต่มีมากกว่าเดือน กุมภาพันธุ์และเมษายน นอกจากนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกิดขึ้นในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ซึ่งเป็นวัน ปกติที่นักเรียนอาชีวศึกษาใช้ความรุนแรง เวลาส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลา 15.00-18.00 น. (หลังเลิกเรียน) และเกิดขึ้น 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ แต่ถ้ามากที่สุดคือ 3-4 ครั้งต่อสัปดาห์ สอดคล้อง กับกรณีศึกษาที่ 2 นาย B (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ความถี่ในการเกิดเหตุของการตีกันอาทิภัยหนึ่งเกิดหลาย ครั้ง ประมาณ 2-3 ครั้ง...” (B นามสมมติ, สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2562)

ส่วนนาย K (นามสมมติ) ให้ข้อมูลว่า

“...ปกติแล้วนักเรียนอาชีวศึกษาหรือเทคนิคจะตีกันกับคู่อริ เกิดขึ้นบ่อยมาก 1 อาทิตย์ก็ 3 ครั้งเป็นต้นไปเฉพาะใน กรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง...” (K นามสมมติ, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับนาย M (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ความถี่ที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยไม่ได้มีเรื่องตีกันบ่อย ประมาณเดือนละ 1-2 ครั้ง ระหว่างเด็กภาคเช้าและบ่าย เนื่องจากมีการมองเห็นหาเรื่องกัน ...” (M นามสมมติ, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2562)

สอดคล้องกับนาย L (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ส่วนใหญ่เวลาที่ตีกันคือ ช่วงเข้าก่อนเข้าเรียนประมาณก่อน 8 โมงเช้า ส่วนเวลาหลังเลิกเรียนคือ ประมาณ 15.30 น. ซึ่ง

3987176080

ส่วนใหญ่เกิดขึ้นแทบทุกวันตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์...”(L นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

สอดคล้องกับนายหนึ่ง (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ความถี่ที่เด็กตีกันเกิดขึ้น 2-3 ครั้งต่ออาทิตย์...” (นายหนึ่ง นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

ส่วนลักษณะของอาวุธที่ใช้ที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลสรุปได้ตามตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 อาวุธที่ใช้ก่อให้เกิดความรุนแรง

กรณีศึกษา	อาวุธ				
	ก้อนหิน	ไม้	มีด	ปืน	อื่นๆ (อาวุธที่สามารถนำมาใช้ความรุนแรงได้)
A			✓		
B	✓	✓			
K		✓	✓		
M					✓
F					✓
L				✓	
R			✓	✓	
1			✓	✓	
2				✓	
3				✓	

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า อาวุธที่ใช้ก่อให้เกิดความรุนแรง ประกอบด้วยก้อนหิน ไม้ มีด ปืนและอื่นๆ สอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของนาย A (นามสมมติ) ที่กล่าวว่า

“...วันนั้นมี A และเพื่อนจำนวน 5 คน ก่อการทะเลาะวิวาทพร้อมมีอาวุธมีด 2 เล่มแต่ A ไม่บอกว่า A เขามาจากไหน...”
(A นามสมมติ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

นอกจากนั้นนาย B (นามสมมติ) กล่าวว่า

“...วันนั้นผมกับเพื่อนไปงานวันสถาปนาวิทยาลัยซึ่งจัดขึ้นทุกปี ผมกับคู่อริฯ เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาท ต่อยกับมันมาก่อนแล้ว กลับมาเจอกันในงานและเกิดเขม่นกันขึ้น ผมกับเพื่อนจึงไล่ตีพวกมันขณะเดินทางกลับบ้านจึงไล่ตีกันจากหน้าวิทยาลัยมาจนถึงเส้นหนึ่ง ผมกับเพื่อนบางคนได้หยิบไม้และก้อนหินไล่ขว้างใส่พวกมัน บางคนมันก็วิ่งไล่กันขึ้นไปจนถึงบนสะพานข้ามแยกมันจึงเกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้น...” (B นามสมมติ, สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2562)

ส่วนนาย K (นามสมมติ) ให้ข้อมูลว่า

“...เพราะสภาพสังคมในวิทยาลัยฯ หรือสถาบันการศึกษา พวกผมถูกปลูกฝังจากรุ่นพี่ว่าหากใครทำมาร้าย มาหาเรื่องหรือด่าทอพวกมึงพวกมึงอย่ายอมนะพวกมึงต้องเอาเรื่องพวกมันให้ได้เพื่อโรงเรียนของเราอะไรแบบนี้ โดย K บอกว่าวันนั้นใช้อาวุธมีด ไม่ใช้ในการก่อเหตุ...”

(K นามสมมติ, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับนาย L (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...อาวุธที่ได้รับความนิยมมากที่สุดก็คงเป็น “ปืน” เพราะหาซื้อได้ง่ายหรือยืมของใครมาก็ได้...” (L นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

สอดคล้องกับนาย R (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...โดย R ใช้ปืนและมีดเป็นอาวุธขณะก่อเหตุ...” (R นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

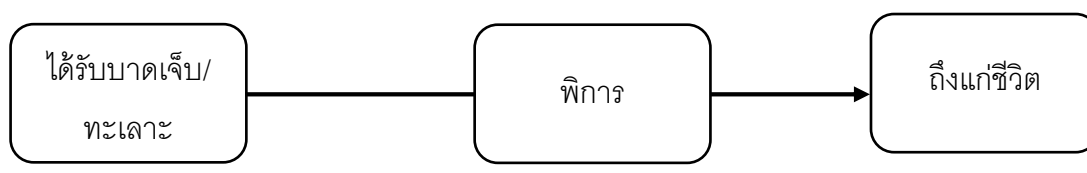

3987176080

ส่วนนายหนึ่ง (นามสมมติ) กล่าวว่า

“...โดยอาวุธที่ใช้ในเหตุการณ์ของหนึ่งคือ “ปืน” ส่วนโดยปกติแล้วเด็กนักเรียนจะใช้มีดทรายหญ้า มีดแนบ รวมถึงปืนไทยประดิษฐ์...”
(นายหนึ่ง นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

ส่วนระดับความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับความรุนแรงแค่ได้รับบาดเจ็บ บาดเจ็บสาหัส พิการและเสียชีวิต โดยความรุนแรงที่เกิดขึ้นมีตั้งแต่การทำร้ายร่างกาย ทะเลาะวิวาท ชกต่อยรวมถึงการยิงด้วยอาวุธปืน มีด เป็นต้น

รูปที่ 4.1 ระดับความรุนแรง

สอดคล้องกับนาย A (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...จนวันนั้นผมไปเที่ยวกับเพื่อน เลยเจอคู่อริ โดยวันนั้นผมมีดมาอยู่แล้ว วันนั้นแหะเลยได้เรื่องเลย ตัดสินใจเข้าไปทำร้ายร่างกาย ทะเลาะวิวาทกับไอพวกนั้นเลย A บอกว่าวันนั้นผมกับเพื่อน ๆ เลยโดนจับในข้อหาพกอาวุธมีดโดยไม่มีเหตุอันควร ทะเลาะวิวาท...” (A นามสมมติ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับนาย B (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...วันนั้นผมกับเพื่อนไปงานวันสถาปนาวิทยาลัยซึ่งจัดขึ้นทุกปี ผมกับคู่อริฯ เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาท ต่อยกับมันมาก่อนแล้วกลับมาเจอกันในงานและเกิดเขม่นกันขึ้น ผมกับเพื่อนจึงไล่ตีพวกมันขณะเดินทางกลับบ้านวิ่งไล่ตีกันจากหน้าวิทยาลัยมาจนถึงเส้นหนึ่ง ผมกับเพื่อนบางคนได้ หยิบไม้และก้อนหินไล่ขว้างใส่พวกมัน บางคนมันก็วิ่งไล่กันขึ้นไปจนถึงบนสะพานข้ามแยกมันจึงเกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้น...”

B ยังเล่าว่าสาเหตุที่ทำให้ผมและเพื่อน ๆ ใช้ความรุนแรงคือ

“...มันเป็นงานวันสถาปนาวิทยาลัยซึ่งพวกเรารักโรงเรียนกัน
มากมันจึงเป็นเหตุว่าทำไมพวกผมถึงต้องตีกันทะเลาะกัน
ประกอบกับวันนั้นพวกผม ส่วนหนึ่งสวมเสื้อซ้อป ปักสัญลักษณ์
วิทยาลัยเทคโนโลยีฯ จึงเกิดความฮึกเหิม...” (B นามสมมติ,
สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับนาย L (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ปัญหาที่เกิดขึ้นในวันนั้นทำให้เกิดความรุนแรงคือ ได้รับ
บาดเจ็บ 2 คนและเสียชีวิต 1 คนจึงทำให้ L ถูกจับกุมและถูก
ดำเนินคดีฆ่าโดยไตร่ตรองและร่วมกันพยายามฆ่า ...”
(L นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

สอดคล้องกับนาย R (นามสมมติ)

“เหตุการณ์วันนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย 1 คน พิการ์ 1 คน ซึ่ง R
เป็นหัวใจ...” (R นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

สอดคล้องกับนายหนึ่ง (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ความรุนแรงที่เกิดของเหตุการณ์คือ “เสียชีวิต” แต่โดยปกติ
เวลาเด็กนักเรียนตีกันก็จะมีทั้งได้รับบาดเจ็บ พิการ์หรือ
เสียชีวิต...” (นายหนึ่ง นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

และยังสอดคล้องกับนายสาม (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...สภาพที่เกิดขึ้นนั้นในเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้คู่อริได้รับ
บาดเจ็บ แต่นอกจากนี้เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นส่วนใหญ่มัก
ได้รับบาดเจ็บ บาดเจ็บสาหัส พิการ์ ตลอดจนถึงเสียชีวิตหากมี
ความรุนแรงมากพอประกอบใช้อาวุธที่หนัก...” (นายสาม นาม
สมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

3987176080

จากสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลที่กล่าวมาทั้งหมดจึงเกิดผลกระทบต่อนักเรียนอาชีวศึกษา สถาบัน/โรงเรียน ครอบครัว ชุมชนและสังคมโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผลกระทบต่อนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง คือถูกตีตราโดยสังคมว่าเป็นเด็กเกเร พฤติกรรมก้าวร้าว ไม่เคารพกฎระเบียบของโรงเรียนและสังคม รวมถึงกฎหมายของบ้านเมือง นอกจากนั้นแล้วเมื่อเด็กก่อเหตุความรุนแรงจะทำให้เด็กถูกตัดคะแนนความประพฤติในโรงเรียน จนถึงไล่ออก นอกจากนั้นยังถูกดำเนินคดีตามกฎหมายอีกด้วย สำหรับด้านจิตใจเด็กอาจรู้สึกเศร้าเสียใจ เสียความภูมิใจในคุณค่าของตนเอง บางรายมีอาการซึมเศร้าอย่างรุนแรง วิตกกังวลมีปัญหาการเข้าสังคมจนมีแนวโน้มฆ่าตัวตาย เมื่อโตขึ้นมีแนวโน้มใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่นเพราะว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติ มีอาการก้าวร้าว ชอบรังแกเพื่อน มีพฤติกรรมทารุณทางเพศ ทารุณกรรมต่อเด็ก ทำร้ายคู่ครอง เมื่อมีครอบครัวของตนเองก็อาจทำร้ายหรือใช้พฤติกรรมรุนแรงกับลูกทำให้เกิดการถ่ายทอดพฤติกรรมรุนแรงจากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นต่อไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นผลกระทบที่ร้ายแรงและส่งผลกระทบต่ออีกด้วย สอดคล้องกับ นาย A (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...วันนั้นผมไปเที่ยวกับเพื่อน เลยเจอคูอริ โดยวันนั้นผมมีตมา อยู่แล้ว วันนั้นแหละเลยได้เรื่องเลย ตัดสินใจเข้าไปทำร้าย ร่างกาย ทะเลาะวิวาทกับไอ้พวกนั้นเลย A บอกว่าวันนั้นผมกับเพื่อน ๆ เลยโดนจับในข้อหาพกอาวุธมีดโดยไม่มีเหตุอันควร ทะเลาะวิวาท เลยโดนทำประวัติแล้วรายงานให้ทางวิทยาลัยฯ ทราบก่อนปล่อยตัวไป...” (A นามสมมติ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับกรณีศึกษาที่ 3 นาย K (นามสมมติ) ที่กล่าวว่า

“...ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้น K บอกว่า ถ้าเป็นตนเองก็ทำให้ตนเองถูกไล่ออกจากสถานศึกษาหรือถึงขั้นจำคุกตั้งแต่วัยเด็ก...” (K นามสมมติ, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับนาย R (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ผลกระทบตามมาคือ ต่อตนเอง ทำให้ตนเองเสียเวลา เสียอนาคต มาอยู่ในคุกนาน...” (R นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

นอกจากนี้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนจะก่อให้เกิดผลกระทบตามมาคือ ขาดความพร้อมในการเรียนหนังสือ การเรียนตกต่ำ เรียนไม่ทันเพื่อน มีความเสี่ยงที่จะต้องหยุดเรียนกลางคัน มีเจตคติต่อต้านสังคม มีความก้าวร้าวและวิตกกังวล ได้รับการปฏิเสธจากการเข้ากลุ่มเพื่อนทำให้ต้องเข้ากลุ่มกับเพื่อนที่มีปัญหาไม่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมรวมความรุนแรงได้

2. ผลกระทบต่อสถาบัน/โรงเรียน โรงเรียนหรือสถาบันจะได้รับผลกระทบเช่นเดียวกันคือ โรงเรียนหรือสถาบันนั้น ๆ จะเสียชื่อเสียงโดยที่ไม่สามารถควบคุม ดูแลพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้ามาเรียนในสถานศึกษานั้น ๆ ได้ เพราะทุกโรงเรียนนอกจากมีกฎ ระเบียบต่าง ๆ แล้ว ยังมีครูฝ่ายปกครอง อาจารย์ที่ปรึกษาคอยแนะนำดูแลการใช้ชีวิตในช่วงวัยรุ่นและแนวทางในการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม แต่ยังไม่สามารถควบคุมดูแลได้จึงทำให้ต่อไปในอนาคตจะไม่มีเด็กและเยาวชนรุ่นต่อไปเข้ามาศึกษาในสถานศึกษาแห่งนี้ นอกจากนี้แล้วยังส่งผลต่อชื่อเสียงของโรงเรียนที่สั่งสมมาอย่างยาวนานอีกด้วย ทางโรงเรียนหรือวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงจำเป็นต้องรักษาภาพพจน์ ชื่อเสียงของโรงเรียนในทางที่ดีซึ่งสอดคล้องกับนาย A (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...A ยังบอกว่าสถาบันใครใคร่รักแต่อยากให้การอย่างถูกวิธี และรักในสิ่งที่ไม่เป็นอันตรายต่อสังคมเหมือนกับที่เราเห็นกันในทุกวันนี้ ตอนทำ A ยังฝากบอกว่าอยากขอโทษต่อสังคมและโรงเรียนที่ทำให้เสียชื่อเสียง ขอโทษพ่อกับแม่ที่เป็นลูกไม่ดีต่อไปนี้ A จะปรับปรุงตัวและไม่ทำสิ่งที่ผิด ต่อสังคมอีกแล้ว...”

(A นามสมมติ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับกรณีศึกษาที่ 10 นายสาม (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนทำให้โรงเรียนไม่ได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครองท่านอื่นในการนำบุตรหลานมาเรียนที่โรงเรียนดังกล่าว...” (นายสาม นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

3. ผลกระทบต่อครอบครัว เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำผิดแล้วย่อมส่งผลกระทบต่อโดยตรงถึงครอบครัว โดยจะถูกตราหน้าจากสังคม เพื่อนผู้ปกครองว่า ขาดการอบรมสั่งสอนดูแลบุตรหลาน ประพฤติตัวไม่เป็นคนดีของสังคม นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจของผู้ปกครองทำให้บิดาและมารดาเสียใจ นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างตราบาปให้แก่ครอบครัวตนเองอีกด้วย นอกจากนี้แล้วยังส่งผลกระทบต่อในอนาคตเพราะหากตนเองมีครอบครัวแล้วบุตรของตนเองมีพฤติกรรมเช่นเดียวกับในอดีตที่ผ่านมาจะทำให้ตนเองและครอบครัวได้รับผลกระทบต่อเนื่องและยาวนานสอดคล้องกับนาย A (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...ตอนท้าย A ยังฝากบอกว่าอยากขอโทษต่อสังคมและโรงเรียนที่ทำให้ เสียชื่อเสียง ขอโทษพ่อกับแม่ที่เป็นลูกไม่ดีต่อไปนี้ A จะปรับปรุงตัวและไม่ทำสิ่งที่ผิดต่อสังคมอีกแล้ว...” (A นามสมมติ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับนายสามที่ให้ข้อมูลว่า

“...ยังทำให้ครอบครัวเดือดร้อนตามมา หากครอบครัวอยากจนก็ต้องไปกู้หนี้ยืมสินเพื่อหาเงินมาประกันตนเอง ตลอดจนหาเงินชดเชยให้แก่คู่กรณี...” (นายสาม นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

4. ผลกระทบต่อชุมชนและสังคม ผลกระทบที่เกิดต่อชุมชนและสังคมจะเป็นผลกระทบโดยตรงและเป็นวงกว้าง ทำให้ชุมชนและสังคมเกิดความเดือดร้อน เกิดปัญหาต่อชุมชนและสังคมมากมาย เช่น ปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วส่งผลกระทบต่อผู้อื่นที่อาศัยอยู่ในชุมชนและสังคมเดียวกัน เช่น การก่อเหตุความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาทำให้ประชาชนหรือบุคคลรอบข้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน โดยที่บุคคลเหล่านั้น

ไม่ได้เป็นผู้ก่อเหตุด้วยตนเอง แต่ได้รับผลกระทบโดยตรงอาจจะทำให้ผู้อื่นได้รับผลกระทบถึงขั้นเสียชีวิต เป็นต้น สอดคล้องกับกรณีศึกษาที่ 3 นาย K (นามสมมติ)

“...ปัญหาที่เกิดขึ้นต่อสังคมและชุมชนทำให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้อื่นเกิดปัญหาต่างๆ ตามมา...” (K นามสมมติ, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับกรณีศึกษาที่ 6 นาย L (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...สังคมไม่ได้รับความปลอดภัย เช่น ช่วงขณะเดินทางเมื่อเด็กติดกันจะทำให้บุคคลที่อยู่ในสถานที่นั้นได้รับความเดือดร้อน ไม่ปลอดภัยในชีวิตของตนเอง เป็นต้น...” (L นามสมมติ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2562)

4.1.2.2 วัตถุประสงค์ที่ 2 สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญได้แก่ ภาครัฐประกอบด้วยครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา เจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) ผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง อัยการสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง เจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็กและเจ้าหน้าที่ NGO ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

โดย “สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล” มีสาเหตุสำคัญ ๆ 7 ประการดังนี้

1. **สภาพครอบครัว** โดยครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นสาเหตุของการใช้ความรุนแรงซึ่งครอบครัวไม่มีเวลาดูแล พ่อแม่แยกทางกัน นอกจากนั้นบุคคลอื่นในครอบครัวมีผลต่อการใช้ความรุนแรงเช่นเดียวกัน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องตลอดจนคุณภาพชีวิตของแต่ละครอบครัวที่แตกต่างกันเชื่อว่าทุกครอบครัวก็ต้องการเลี้ยงลูกอย่างดี แต่เนื่องจากไม่มีเวลาที่เพียงพอ เช่น บางครอบครัวส่งผลให้ผู้ปกครองต้องดิ้นรนและขวนขวายหาทรัพย์สินและเงินทองมาจุนเจือ ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น พ่อแม่ไม่ได้ดูแล แต่ในทางกลับกันอย่างที่ประเทศญี่ปุ่นการดูแลและการอบรมสั่งสอนทำให้เด็ก

ในประเทศญี่ปุ่นมีจิตสำนึกในเรื่องของผิดถูกคือเริ่มจากครอบครัว พ่อและแม่เป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็ก นอกจากนี้แล้วการใช้ความรุนแรงในครอบครัวยังส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมความรุนแรงอีกด้วย นอกจากนี้แล้วหากนักเรียนอาชีวะคนใดที่เกิดมาในครอบครัวที่ปล่อยปละละเลย ไม่อบรมบ่มนิสัยก็จะเกิดปมด้อยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามมาได้ ในสภาพสังคมนักเรียนอาชีวะนั้น พบว่า นักเรียนอาชีวะส่วนใหญ่เกิดมาในสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ทำให้นักเรียนอาชีวะมีสภาพจิตใจที่ไม่ปกติและจะทวีความรุนแรงขึ้นไปหากครอบครัวปล่อยปละละเลยในช่วงเวลาที่นักเรียนอาชีวะมีเวลาว่างไม่ว่าจะช่วงหลังเลิกเรียน วันหยุด หรือแม้กระทั่งช่วงปิดเทอมที่นักเรียนอาชีวะจะมีเวลาว่างและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สร้างความทรงจำที่ดีในชีวิตเพื่อเป็นเกราะป้องกันใจให้มีความเข้มแข็งเมื่อโดนคนอื่นหรือแม้กระทั่งรุ่นพี่ครอบงำอิทธิพลสั่งให้กระทำการใด ๆ อันผิดต่อกฎหมาย สอดคล้องกับครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...สาเหตุที่ตีกันคือ ส่วนหนึ่งมาจากปัญหาครอบครัว ครัวไม่สมบูรณ์ ขาดความอบอุ่น พ่อแม่อย่างร้างกันและเคยเห็นการกระทำ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวของตนเอง...” (ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...สาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะฯ เขม่นกันหรือตีกันคือ ครอบครัวก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมแบบนี้...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 19 ธันวาคม 2561)

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งยังได้ให้ข้อมูลเช่นกันว่า

“...สาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะฯ ใช้ความรุนแรงคือ การเลี้ยงดูในครอบครัวมีผลต่อการใช้ความรุนแรงของเด็ก หากพ่อแม่มีความสามารถและมีปัจจัยเพียงพอในการดูแลลูกหลานก็ไม่ต้องต้องการให้ลูกหลานเรียนอาชีวศึกษาซึ่งเสี่ยงต่อการใช้ความรุนแรง แต่หากไม่มีปัจจัยเพียงพอก็มองว่าอาชีวศึกษาเหมาะสมที่จะช่วยให้ลูกหลานมีความรู้เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพได้ รวมถึงคุณภาพชีวิตของแต่ละครอบครัวที่แตกต่างกัน

3987176080

เชื่อว่าทุกครอบครัวก็ต้องการเลี้ยงลูกอย่างดี แต่เนื่องจากไม่มีเวลาที่เพียงพอ อย่างตอนนี้แม้ว่าบางครอบครัวจะมีฐานะก็ยังไม่ให้ลูกเรียนจันทร์-เสาร์นั้นเพราะไม่มีเวลาเป็นเพราะสภาพเศรษฐกิจและการใช้จ่ายส่งผลให้ผู้ปกครองต้องดิ้นรนและขวนขวายหาทรัพย์สินและเงินทองมาจุนเจือ ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น การที่พ่อแม่ยังไม่กลับบ้านแต่เด็กเลิกเรียนแล้วทำให้เด็กมีเวลาไปหารุ่นพี่และเพื่อน แต่หากพ่อแม่สามารถบริหารเวลาได้ก็จะลดปัญหาได้และไม่ใช่ว่าการที่พ่อแม่ไม่มีเวลาแล้วเด็กจะชอบใช้ความรุนแรงเสมอไปเพราะจะขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้ปกครองในแต่ละครอบครัวด้วยว่าให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางท่านหนึ่ง กล่าวว่

“...สาเหตุให้เกิดความรุนแรงมองว่ามีหลายสาเหตุ ส่วนใหญ่ มองว่าครอบครัวที่ขาดการดูแลอบรมสั่งสอน จะทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมรุนแรงได้ รวมถึงเด็กบางคนพ่อแม่ไม่สนใจเลี้ยงลูกด้วยเงิน ให้ลูกอยู่กับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2562)

ส่วนัยการท่านหนึ่งให้ข้อมูลในทิศทางเดียวกันว่า

“...สาเหตุที่ทำให้เด็กอาชิวะใช้ความรุนแรง สาเหตุเริ่มจากพ่อแม่ก่อน พ่อแม่ที่ไม่ได้ดูแล อย่างที่ประเทศญี่ปุ่นการดูแลและการอบรมสั่งสอนทำให้เด็กในประเทศญี่ปุ่นมีจิตสำนึกในเรื่องของผิดถูกคือ เริ่มจากครอบครัว บางทีการที่พ่อแม่จะไปฝากฝังให้โรงเรียนดูแลก็ต้องขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละโรงเรียนด้วย เด็กจะซึมซับวิธีการป้องกันตัวตามแบบของโรงเรียนที่เรียนอยู่ และส่วนหนึ่งเกิดจากเด็กด้วย หากเขารู้สึกด้อยเรื่องการเรียน

3987176080

เขาก็จะหาวิธีการสนุกสนาน ไปรวมกลุ่มกับเพื่อนเหมือนหาจุดเด่นให้ตัวเองกระบวนกรที่จะมาแก้ไขปัญหาในสังคมนี้ได้ ต้องเริ่มจากการปลูกฝังในครอบครัว ไม่รู้ว่าประเทศญี่ปุ่นหรือประเทศอื่น ๆ ใช้วิธีการดูแลเด็กอย่างไรจึงทำให้เด็กมีมาตรฐานส่วนหนึ่งมาจากพ่อและแม่ซึ่งพ่อแม่ควรเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็ก...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2562)

นอกจากนี้แล้วอัยการอีกท่านหนึ่งได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า

“...สาเหตุให้เด็กพวกนี้ใช้ความรุนแรงเป็นเพราะพ่อแม่หย่าร้างกันหรือมีการใช้ความรุนแรงในครอบครัวซึ่งทำให้เขารู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่จะใช้ความรุนแรงในการยุติปัญหา...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2562)

และอัยการอีกท่านหนึ่งได้ให้ข้อมูลไปในทิศทางเดียวกันว่า

“...สาเหตุที่เด็กและเยาวชนต้องใช้ความรุนแรงคือ การเลี้ยงดูของครอบครัว เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่มีกำลังทรัพย์และมีเวลาให้เด็กจะไม่มาถึงตรงนี้ จะเป็นการวิวาทในสถาบันธรรมดา ส่วนใหญ่จะเกิดกับเด็กที่ขาดความเอาใจใส่ พ่อแม่แยกทางกันทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดได้...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2562)

นอกจากนี้ปัญหาทางด้านครอบครัวนั้นส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนมีปัญหภายในครอบครัว เช่น พ่อแม่อย่างร้างกัน ขาดการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ เคยพบเห็นความรุนแรงในครอบครัวในรูปแบบต่าง ๆ จนตนเองเห็นว่า ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว เป็นเรื่องปกติและสามารถไปกระทำกับใคร ๆ ก็ได้ นอกจากนั้นเด็กและเยาวชนหรือเด็กอาชีวศึกษาบางส่วน ขาดการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่เพราะบางครอบครัวไม่มีเวลาให้บุตรหลานของตนเอง เป็นต้น ซึ่งทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาใช้ความรุนแรงเกิดจากสภาพของครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้พ่อและแม่มีการอบรมสั่งสอนลูกแต่ไม่มีเวลาในการอบรมสั่งสอนประกอบกับต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน กลับบ้านไม่ตรง

3987176080

กับเวลาการกลับบ้านของลูก ทำให้ไม่มีเวลาดูแลพูดคุยและไม่ทราบพฤติกรรมของลูกเมื่ออยู่ที่โรงเรียน ในวันหยุดหรือวันว่างไม่มีกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว อีกทั้งพ่อและแม่ไม่สามารถสร้างความอบอุ่นและจิตสำนึกที่ดีงามให้กับนักเรียนอาชีวะกลุ่มที่ใช้ความรุนแรง นักเรียนอาชีวะกลุ่มนี้จึงเป็นนักเรียนที่ขาดความอบอุ่นในครอบครัว เนื่องจากพ่อและแม่แยกทางกันหรือภายในครอบครัวมีปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งกันทำให้นักเรียนมีปัญหา ด้านสัมพันธภาพกับผู้ปกครองและมีการใช้ความรุนแรงภายใน ครอบครัวอยู่เป็นประจำ เช่น นักเรียนมักถูกดูด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพและการลงโทษที่รุนแรง การทำร้ายร่างกาย ด้วยการตี การเตะ หรือพ่อและแม่มักจะทะเลาะกันเป็นประจำและมีการใช้ความรุนแรงต่อกันให้นักเรียนอาชีวะได้เห็นจนสร้างพฤติกรรมเลียนแบบออกมา สอดคล้องกับครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่า การใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา ถ้าเป็นอาชีวะจะค่อนข้างเบานิดซึ่งปัญหามาจาก

“...พื้นฐานครอบครัว สังคมซึ่งจะมีผลค่อนข้างเยอะ...” (ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...เด็กนักเรียนที่ใช้ความรุนแรงครั้นคิดว่าเป็นเด็กกลุ่มเดิมที่มีปัญหา มีปัญหา มาจากครอบครัว...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับอัยการสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...ปัญหาการใช้ความรุนแรงในปัจจุบันของเด็กและเยาวชน เป็นผลจากสิ่งที่ผู้ใหญ่หรือรุ่นพี่บ่อนให้ ...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2562)

2. การคบเพื่อน เด็กนักเรียนอาชีวะเหล่านี้ได้รับการปลุกฝังจากกลุ่มเพื่อนและรุ่นพี่ประกอบกับความกดดันจากรุ่นพี่ ซึ่งรุ่นพี่และเพื่อนส่วนใหญ่ช่วยกันปลุกฝังสิ่งที่ผิดและพยายามสอนว่าสถาบันของตัวเองเป็นสถาบันที่ดีและเก่งประกอบกับรุ่นพี่ยุบรวมถึงรุ่นพี่ที่ออกจากสถาบันไปแล้วบอกให้รุ่นน้องเดินตามรอยของรุ่นพี่และบอกว่าสถาบันของเราต้องอยู่ต่อไปทำให้รุ่นน้องทำตาม เด็กกลุ่มนี้มักจะเชื่อเพื่อน เชื่อรุ่นพี่หรือ

รุ่มน่องมากกว่าคำพูดของครูหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งรุ่มพีมีส่วนต่อความเชื่อมั่นก็ทำให้เกิดการถ่ายทอดกันรุ่มสูรุ่ม รุ่มน่องให้คำสรรเสริญว่ารุ่มพีคนนี่คือ “Hero/Idol” และสาเหตุสำคัญที่รุ่มพีสามารถให้ข้อมูลและถ่ายทอดกันไปรุ่มสูรุ่มได้เพราะมีการใช้การสื่อสารผ่านช่องทางต่าง ๆ มากมาย เช่น การเลี้ยงรุ่ม การไหว้ครูที่ทำให้เจอกัน ที่เป็นช่องทางให้เกิดการถ่ายทอดการปลูกฝังระบบมายาวนาน เป็นต้น ตลอดจนนักเรียนอาชีวะทุกคนจะต้องเผชิญกับธรรมเนียมและประเพณีอันเก่าแก่ของโรงเรียนอาชีวะนั้นคือการรับน้องจากรุ่มพีซึ่งรุ่มพีและมีการปลูกฝังค่านิยมในทุก ๆ รูปแบบเมื่อนักเรียนอาชีวะได้เข้าไปศึกษาในโรงเรียนอาชีวะแล้วนั้น นักเรียนอาชีวะทุกคนจะต้องเผชิญกับธรรมเนียมและประเพณีอันเก่าแก่ของโรงเรียนอาชีวะนั้นก็คือการรับน้องจากรุ่มพีซึ่งรุ่มพีและมีการปลูกฝังค่านิยมในทุก ๆ รูปแบบ นอกจากนี้แล้ว

2.1 การได้รับการปลูกฝังค่านิยมรักสถาบันและรักเพื่อนพ้องเป็นค่านิยมที่มีผลต่อการ ส่งเสริมให้มีการทะเลาะวิวาทสูง

2.2 การได้รับการปลูกฝังค่านิยมไม่ให้ความสำคัญกับการเรียน แม้ว่าจะมีจำนวนนักเรียนอาชีวะศึกษาได้รับการปลูกฝังค่านิยมด้านนี้น้อยที่สุดก็ตาม แต่ก็มิตธิพลต่อการทะเลาะวิวาทในสูงจึงเป็นปัญหาที่ไม่สามารถละทิ้งไม่ได้

2.3 การปลูกฝังทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาจนถึงแม้ว่าจะมีผลเชิงส่งเสริมหรืออิทธิพลต่อการทะเลาะวิวาทต่ำที่สุด แต่เมื่อมาคู่ที่จำนวนผู้ได้รับการปลูกฝังในระดับสูงจะเห็นว่ามีจำนวนมากจึงเป็นปัญหาที่จะละทิ้งไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

สำหรับการได้รับการปลูกฝังความเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของสัญลักษณ์ที่เป็นตราเหรียญเครื่องหมายของสถาบันนั้น กลุ่มนักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงทุกคนได้รับการปลูกฝังความเชื่อด้านนี้ในระดับสูงทุกคน ทั้งที่เคยทะเลาะวิวาทและไม่เคยทะเลาะวิวาท

ระบบรุ่มพีรุ่มน่องนับเป็นสาเหตุสำคัญที่ถ่ายทอดความรุนแรงและความคิดแบบเดิม ๆ ซึ่งประกอบกับนักศึกษาอาชีวะซึ่งเป็นวัยที่ Sensitive และเปราะบางต่อคำพูดและความรู้สึกที่มักจะเชื่อเพื่อน เชื่อรุ่มพีหรือรุ่มน่องมากกว่าคำพูดของผู้ปกครองอาจารย์หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ รุ่มพีของนักเรียนอาชีวะนั้นจะมีส่วนต่อความเชื่อมั่นในการใช้ชีวิตในโรงเรียนและนอกโรงเรียนอันเป็นธรรมเนียมที่ถ่ายทอดกันรุ่มสูรุ่ม โดยรุ่มพีไม่ใช่รุ่มพีที่ยังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเท่านั้นแต่ยังมีรุ่มพีที่ออกไปแล้วและไม่

สามารถประกอบอาชีพได้ หากสามารถหยุดดวงจรนี้ได้ที่รุ่นพี่มาถ่ายทอดรุ่นน้องได้ก็จะทำให้ปัญหาการลดการใช้ความรุนแรงน้อยลงและหมดไปอย่างแน่นอน ซึ่งการถ่ายทอดค่านิยม ความเชื่อและทัศนคติต่าง ๆ ที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทจากรุ่นนี้ไปสู่รุ่นน้องที่อยู่ในแผนกหรือสถาบันเดียวกันจะเริ่มตั้งแต่กระบวนการรับน้องซึ่งภายใน กิจกรรมรับน้องจะทำให้แต่ละคนเรียนรู้ถึงสถานภาพและบทบาทของตนเองว่าควรจะทำปฏิบัติตนอย่างไรขณะที่เรียนอยู่ในสถาบันนั้นโดยสภาพทางสังคมภายในแต่ละสถาบันอาจมีความแตกต่างกันไปบ้าง การปลูกฝังจะเน้นการยึดเหนี่ยวที่กลุ่มให้มีความรักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความเคารพนับถือกันในระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง ให้มีความรักการพ่อกกลุ่มหรือสถาบันเป็นหลักซึ่งทำให้บทบาทที่รุ่นน้องได้รับคือ การยึดติดกับกลุ่มหรือสถาบัน โดยมีการนำเอาสัญลักษณ์ต่าง ๆ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันมาเป็นสิ่งย้ำความสำคัญของกลุ่มเพื่อสร้างความผูกพันระหว่างรุ่นพี่ รุ่นน้อง การนำเข้าไปสู่เหตุการณ์ทะเลาะวิวาทนั้นนอกจากจะเห็นแบบอย่างจากรุ่นพี่สอดคล้องกับครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...สาเหตุที่ดีกันคือ รุ่นพี่บางคน บางกลุ่มมักจะสอนรุ่นน้องในสิ่งที่ไม่ดี เช่น การชกต่อย การทะเลาะวิวาทกับนักเรียนต่างสถาบัน ถ้ามันไม่เชื่อพี่มัน มันก็จะโดน...” (ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 20 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...สาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะเขม่นกันหรือตีกันสาเหตุมี 2 เรื่องคือ การเป็นผู้ชายที่อยู่ในวัยหนุ่ม วัยรุ่นก็อยากจะชกต่อยและอยากตี 2 คือการปลูกฝังจากสถาบัน กลุ่มเพื่อน รุ่นพี่และสิ่งแวดล้อมแค่นั้น ซึ่งที่นี้คือสิ่งแวดล้อมบวกกับด้วยความกดดันของรุ่นพี่ส่วนใหญ่จึงมาจากสังคม รุ่นพี่ เพื่อน รุ่นพี่และเพื่อนช่วยปลูกฝังบางที่เป็นโรงเรียนถูกยุบไปแล้วเพราะรุ่นพี่สอนทำป็นปากกาและพยายามสอนว่าสถาบันของตัวเองเจ๋งและเก่ง...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 21 ธันวาคม 2561)

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า

“...จากการได้รับการปลุกฝังกันมานาน เด็กที่เข้ามาจะมีพลังที่พร้อมจะปลดปล่อยว่าการเข้ามาที่เทคนิค เทคนิค หรือ อาชีวะแล้วจะต้องทำแบบนี้ ซึ่งจริง ๆ แล้ว เด็กเรียนก็มีนะ ถ้าบอกว่ารุ่นพี่เป็นคนยุยงก็อาจจะมีส่วน รุ่นพี่ที่ออกจากสถาบันไปแล้ว บอกให้รุ่นน้องเดินตามรอยของเขาและบอกว่าสถาบันของเราต้องอยู่ มีที่นี้ที่เดียว ทำให้รุ่นน้องทำตาม โดยส่วนใหญ่คิดว่าจะมาจากรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว ส่วนมากจะเป็นคนที่ออกจากสถาบันไปแล้วและมีจุดด้อย แต่มีไม่มากเป็นกลุ่ม ๆ เดียวโดยจะเข้ามาสร้างสถานการณ์ปั่นน้องรุ่นใหม่ ๆ ที่เข้ามาให้เป็นเหมือนเขา เขาทำเพื่อต้องการให้เป็นที่ยอมรับเพื่อให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้สาเหตุที่ทำให้เด็กเลือกใช้ความรุนแรงในการยุติปัญหา สาเหตุเกิดจากการได้รับการปลุกฝังและความเชื่อในเรื่องสถาบันว่าช่างมีสัญลักษณ์เป็นพระวิษณุจะมองว่าปรางค์ต่าง ๆ มีความหมายแตกต่างกัน ทั้ง ๆ ที่เป็นพระวิษณุเหมือนกัน รวมถึงความเชื่อที่โดนปลุกฝังที่ไม่เหมือนกัน รุ่นพี่เข้ามาปลุกฝังพอเจอรุ่นน้องที่ต้องการการยอมรับพอดีก็พลอยตกเป็นเหยื่อไปด้วย...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งยังได้ให้ข้อมูลไปในทิศทางเดียวกันว่า

“...สาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะใช้ความรุนแรงสาเหตุของความรุนแรงอาจจะเกิดจากรุ่นพี่เป็นหลักซึ่งสถาบันการศึกษาทั้งกระทรวงการศึกษาหรือหน่วยงานหลายหน่วยงานต่างมีแนวคิดร่วมกันอย่างบูรณาการเพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ แต่ในกลุ่มของนักศึกษาอาชีวะซึ่งเป็นวัยที่ Sensitive และเปราะบางต่อคำพูดและความรู้สึกที่มักจะทำเชื่อเพื่อน เชื่อรุ่นพี่หรือรุ่นน้องมากกว่าคำพูดของครูหรือเจ้าหน้าที่ พอรุ่นพี่มีส่วนต่อความเชื่อมันก็ทำให้เกิดการถ่ายทอดกันรุ่นสู่รุ่น โดยรุ่นพี่ไม่ใช่รุ่นพี่ที่ยังศึกษาอยู่ในสถาบัน แต่จะเป็นรุ่นพี่ที่ออกไปแล้วและไม่

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

สามารถประกอบอาชีพได้ เนื่องจากขาดวุฒิการศึกษา พวกนี้ก็จะว่างและอยู่ลอย ๆ รวมถึงพวกนี้ต้องการการยอมรับ แต่ก็ไม่สามารถทำให้คนยอมรับจากวุฒิการศึกษาได้จะได้รับความยอมรับเฉพาะจากกลุ่มพวกเดียวกันซึ่งก็คือ รุ่นน้อง พอรุ่นน้องให้คำสรรเสริญว่ารุ่นพี่คนนี้เป็นฮีโร่เป็นไอดอล...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2562)

และยังสอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านให้ข้อมูลว่า

“...ส่วนใหญ่แล้วสาเหตุของการตีกันมาจากรุ่นพี่ที่เหมือนเป็นการปลุกฝังระบบมา เด็กใหม่ที่เข้ามาไม่ใช่ว่าอยู่ดี ๆ จะทำเหมือนรุ่นพี่แต่ไม่ใช่ศิษย์เก่าทุกคนจะไม่ดี ส่วนที่ดี ๆ ก็มีอย่างสมาคมศิษย์เก่าของทั้ง 2 สถาบันเขาก็มีการทำกิจกรรมร่วมกัน แต่ก็อาจจะมีศิษย์เก่าที่ถูกไล่ออกไปก่อนจบการศึกษาเข้ามาปลุกฝังการใช้ความรุนแรงให้กับรุ่นน้อง...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

นอกจากนี้ผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางให้ข้อมูลว่า

“...พอเข้าไปอยู่ในโรงเรียนแล้วไปเจอรุ่นพี่สอนในทางที่ไม่ดี...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

แต่อย่างไรก็ตามจะมีรุ่นพี่และเพื่อนภายในสถาบันอาชีวศึกษาที่คอยเป็นต้นแบบหรือการปลุกฝังค่านิยมผิด ๆ ให้แก่รุ่นน้อง ส่วนเพื่อนมักชักจูงกันไปกระทำความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ เช่นการทะเลาะวิวาทกับสถาบันอื่น ๆ การปลุกฝังให้รุ่นน้องรักสถาบันในทางที่ผิด การยึดค่านิยมแบบเดิม ๆ จากรุ่นสู่รุ่นทำ นอกจากนั้นไม่สามารถตัดวงจรการติดต่อสื่อสารระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้องได้ เนื่องจากบางครั้งยังพบเจอกันในงานต่าง ๆ เช่น การสถาปนาโรงเรียน เป็นต้น สอดคล้องกับครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่า การใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษามีปัญหามาจาก

“...มองหน้ากัน มีปัญหาเรื่องอื่น ๆ บางทีมีเรื่องชู้สาวกันแล้วบังเอิญมาเจอกันนี่คู่อริของเพื่อน ถ้าเพื่อนไปมีศัตรู เพื่อนของ

3987176080

เพื่อนจะมาช่วยจะออกไปประมาณแบบนี้...” (ครูประจำ
วิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...ส่วนใหญ่พื้นที่นี้การตีกันเป็นการตีกันระหว่างสถาบัน เช่น
เทคโนโลยี กับเทคนิคหรือเทคนิคกับอาชีวะ รวมถึงมีนักเรียน
สถาบันเดียวกันตีกันด้วย เกิดเนื่องจากการแย่งผู้หญิง แต่ไม่ถือ
ว่าเป็นเรื่องรุนแรง รุ่นพี่หรือเพื่อนมีการปลุกฝังค่านิยมการใช้
ความรุนแรงกับสถาบันอื่น...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์,
17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับอัยการท่านหนึ่งได้ให้ข้อมูลว่า

“...ปัญหาจากนักเรียนที่เป็นรุ่นพี่ที่ออกจากโรงเรียนไปแล้ว
ด้วยพอเข้าไปแล้วก็ถูกชักชวนจากรุ่นพี่ ซึ่งหากเขาไม่ไปด้วย
เขาก็จะเรียนอยู่ในสถาบันอย่างลำบาก เวลาเข้าไปเรียนก็มีรุ่น
พี่คอยชวน ถ้าไม่ทำตามระบบของรุ่นพี่ตัวเขาก็จะอยู่และทำตัว
ลำบาก...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2562)

3. สภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา สภาพสังคมในวิทยาลัยเป็นสิ่ง
ที่หล่อหลอมพฤติกรรมของเด็กนักเรียน รุ่นพี่ รุ่นน้องที่ถ่ายทอดพฤติกรรมที่ผิดต่อสังคมจาก
รุ่นสู่รุ่นทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยเข้ามาสร้างสถานการณ์บั่นทอนรุ่นใหม่ ๆ
ที่เข้ามาให้เป็นเหมือนรุ่นพี่ การปลุกฝังและความเชื่อในเรื่องสถาบันสอดคล้องกับครู
วิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...สาเหตุคือ สังคมในอาชีวะเป็นสังคมที่ไม่ดี มีแต่เกเรบาง
รวมตัว เฉพาะบางที่นะ บางทีก็มีคนดี แต่คนเกเรมันเยอะกว่า
จึงทำให้สภาพสังคมมันแย่...” (ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา,
สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

3987176080

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...สาเหตุที่เวลาเด็กเจอกันแล้วทำให้เกิดการขี้ขี้กัน สอนแต่สิ่งไม่ดีต่อกันในโรงเรียนทำให้มันเกิดพฤติกรรมความรุนแรงตามมา...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับอัยการท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...สาเหตุที่เด็กและเยาวชนต้องใช้ความรุนแรงคือ เรื่องของสถาบันเป็นหลักเลย สร้างวัฒนธรรมที่ไม่ดีในสังคมของโรงเรียนหรือวิทยาลัย...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2562)

นอกจากนี้แล้วสภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษาแต่ละพื้นที่ของโรงเรียน/วิทยาลัยอาชีวศึกษามีความแตกต่างกันทำให้สภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษามีความแตกต่างกัน บางสถาบันมีผู้หญิงมากกว่าผู้ชายส่งผลให้ความรุนแรงในสถาบันไม่เกิดขึ้น แต่อาจจะมีบ้างเล็กน้อย แต่ในทางตรงกันข้ามบางสถาบันบางวิทยาลัยมีผู้ชายมากกว่าผู้หญิงจึงทำให้เกิดความรุนแรงได้ง่ายกว่า เป็นต้น สอดคล้องกับครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่า การใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษามีปัญหาจากแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน เช่น วิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคอีสานสังคมของจะเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่มีความรุนแรง แต่ตรงนี้ไม่ได้มีปัญหามาจากเด็กเพียงอย่างเดียวแต่ปัญหามาจาก

“...พื้นฐานครอบครัว สังคมซึ่งจะมีผลค่อนข้างเยอะ...” (ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...ส่วนใหญ่ปัญหามาจากสภาพสังคมในวิทยาลัย โรงเรียนหรือเทคนิค เช่น บางวิทยาลัยสังคมไม่ดี มีเพื่อนไม่ดี รุ่นน้องไม่ดี รุ่นพี่ไม่ดี ชอบพากันไปก่อเรื่องต่าง ๆ จึงทำให้สภาพในโรงเรียนค่อนข้างแย่...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2562)

3987176080

สอดคล้องกับการทำนองหนึ่งได้ให้ข้อมูลว่า

“...ปัญหาการใช้ความรุนแรงในปัจจุบันของเด็กและเยาวชน
ตอนนี้เด็กที่เป็นอาชิวะ การที่มีเรื่องระหว่างสถาบันส่วนใหญ่
เกิดจากอะไรที่หึงวากล็ก เช่น ความบาดหมางระหว่างสถาบัน
อย่างกรณีที่เกิดขึ้นคดีหนึ่ง เด็กคนหนึ่งขี่มอเตอร์ไซด์มาเห็น
กุญแจต่างสถาบันแลบออกมาจากจากกระเป๋าที่ไม่มีใครรู้จัก
กันมาก่อนแต่ก็เอาปืนยิงจนหมดลูกกระสุนเลย เหตุการณ์นั้น
เด็กเสียชีวิตไป 1 คนบาดเจ็บ 2 คนคือ เป็นกระทำการซึ่ง
ระดับความรุนแรงมากเป็นผลจากรุ่นพี่ป้อนให้ เพื่อนบอกให้ทำ
และประกอบกับสภาพสังคมในวิทยาลัยไม่ดี...” (อัยการ,
สัมภาษณ์, 2 มีนาคม 2562)

4. สื่อและเทคโนโลยี ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีจึงส่งผลให้ รุ่น
ที่สามารถให้ข้อมูลและถ่ายทอดกันไปสู่รุ่นได้เพราะมีการใช้การสื่อสารผ่านช่องทาง
ต่าง ๆ มากมาย เกิดจากเทคโนโลยีที่ไปไว้มาก ทำให้สมาธิของเด็กสั้น ความอดทนน้อยลง
หงุดหงิดง่ายส่งผลให้เกิดอารมณ์รุนแรง ส่วนสื่อโทรทัศน์มีการนำเสนอข่าวหรือละครที่
เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงในเพศที่ 3 อีกด้วย นอกจากนี้แล้วเทคโนโลยีจะทำให้
นักเรียนในยุคปัจจุบันมีความก้าวร้าวมากขึ้น ซึ่งความเจริญก้าวหน้าทางสื่อและ
เทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว พ่อแม่จะต้องเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานให้ดีเป็นพิเศษ ให้เวลาและ
ความสำคัญอันเป็นสาเหตุหลักที่จะสร้างให้คน ๆ หนึ่งเติบโตมาอย่างมีคุณภาพไม่ใช่
ความรุนแรงในการแก้ปัญหาทั้งมีสภาพจิตใจและร่างกายที่เป็นปกติไม่ให้เป็นภาระของ
สังคมตามมาเพราะเทคโนโลยีจะทำให้ให้นักเรียนในยุคปัจจุบันมีความก้าวร้าว สมาธิสั้น
และหงุดหงิดง่าย ซึ่งถ้าหากครอบครัวดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีก็จะไม่ทำให้มีพฤติกรรม
เบี่ยงไปใช้ความรุนแรงสอดคล้องกับผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัว
กลางทำนองหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...สาเหตุให้เกิดความรุนแรงมองว่ามีหลายสาเหตุปกติ
สัญชาตญาณหรือพฤติกรรมของวัยรุ่นมีอยู่แล้ว แต่สาเหตุใหม่
ๆ เกิดจากเทคโนโลยี ที่ไปไว้มาก ทำให้สมาธิของเด็กสั้น ความ
อดทนน้อยลง หงุดหงิดง่าย อารมณ์รุนแรง ซึ่งเทคโนโลยีที่ไว้มาก

พอกดแล้วไม่ได้ก็จะไว้วายอย่างเกมส์ก็เป็นสิ่งที่ทำให้เด็กมีสมาธิสั้นเช่นกัน เล่นเกมส์มาก หงุดหงิด ปาทึงเลย เด็กเป็นสมาธิสั้นขึ้นทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่หลากหลาย ...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

ส่วนผู้พิพากษาท่านหนึ่งได้ให้ข้อมูลไปในทิศทางเดียวกันคือ

“...สำหรับเด็กผู้หญิงตีกันก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งเพราะสังคมไทยให้ความสำคัญกับเพศที่ 3 เพศที่ 4 มากขึ้น จนเพศที่ 3 เพศที่ 4 ขึ้นเป็นระดับหัวหน้าและสื่อที่ออกมาเป็นประเภทรุ่นเพราะเพศที่ 3-4 ชอบวิวัดวายจิกหัวตีกัน เอาเข้าไปใส่ในหนัง เมื่อก่อนนางเอกต้องเป็นคนเรียบร้อย แต่ตอนนี้นางเอกต้องจิกหัวสู้กับนางร้าย ตบตีกันได้ เด็กเอามาเป็นตัวอย่าง...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2562)

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อสื่อและเทคโนโลยีนั้นมีความเจริญก้าวหน้ามี Facebook หรือ LINE เวลาเมื่อเรื่องก็จะใช้ช่องทาง Social Media เหล่านี้ในการติดต่อสื่อสารหรือเตรียมการก่อเหตุกันมีการนัดตีกันทางออนไลน์ เป็นต้น สอดคล้องกับครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่าการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษามีปัญหา มาจาก

“...ใช้กำลังและใช้อาวุธ ถ้าเป็นผู้หญิง ผู้หญิงจะใช้ ความรุนแรง ลงไม้ลงมือจะเป็นการตบกันซะส่วนใหญ่ สาเหตุของการตบกันส่วนใหญ่คือ การ มองหน้ากันปัญหาของการมองหน้า ปัญหาของการชู้สาวและปัญหาจาก Facebook เข่มกันกันใน Facebook ส่วนมองหน้ากันเฉย ๆ ก็มีหลายสาเหตุ อย่างเช่น มีประเด็นกันในโรงเรียน ก็จะไปกด Wow ใน Facebook ซึ่ง Wow มีหลายแบบ พอคนอ่านรู้สึกไม่ OK ก็จะมีปัญหากันแล้ว...” (ครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 19 ธันวาคม 2561)

3987176080

CD iThesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...ช่วงนี้มี Facebook หรือ LINE เวลาเป็นเรื่องก็จะใช้ช่องทางเหล่านี้ในการสื่อสารหรือเตรียมการก่อเหตุกัน มีการนัดตีกันทางออนไลน์แต่ไม่ได้แจ้งชัดเจนขนาดนั้น...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

5. สถาบันการศึกษา สถาบันมีความขัดแย้งกันซึ่งกันและกันมาอย่างยาวนาน สถานศึกษาเป็นแหล่งรวมของคนแบบเดียวกัน เมื่อลองไล่ดูในกรุงเทพฯ เด็กเทคนิค ถ้าไปสืบเด็กที่ทำความผิดจะมีความผิดอุกฉกรรจ์ทั้งนั้นดังคำที่ว่า “แม่น้ำทุกสายไหลมารวมกัน” การได้รับการปลูกฝังค่านิยมรักสถาบัน และรักเพื่อนพ้อง เป็นค่านิยมที่มีผลต่อการส่งเสริมให้มีการทะเลาะวิวาทสูงเช่นเดียวกัน มีการได้รับการปลูกฝังความเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของสัญลักษณ์ที่เป็นตราเหรียญเครื่องหมายของสถาบันนั้น กลุ่มนักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงทุกคนได้รับการปลูกฝังความเชื่อด้านนี้ในระดับสูงทุกคน ทั้งที่เคยทะเลาะวิวาทและไม่เคยทะเลาะวิวาทสอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...การปลูกฝังรักสถาบันมาอย่างยาวนาน เด็กที่เข้ามาจะมีพลังที่พร้อมจะปลดปล่อยว่าการเข้ามาที่เทคนิค เทคโนโลยี หรือ อาชีวะแล้วจะต้องทำแบบนี้ ซึ่งจริง ๆ แล้ว เด็กเรียนก็มีนะ ถ้าบอกว่ารุ่นพี่เป็นคนยุยงก็อาจจะมีบางส่วน รุ่นพี่ที่ออกจากสถาบันไปแล้วบอกให้รุ่นน้องเดินตามรอยของเขาและบอกว่าสถาบันของเราต้องอยู่ มีที่นี่ที่เดียว ทำให้รุ่นน้องทำตาม โดยส่วนใหญ่คิดว่าจะมาจากพี่ที่จบไปแล้ว ส่วนมากจะเป็นคนที่ออกจากสถาบันไปแล้วและมีจุดด้อย แต่มีไม่มาก เป็นกลุ่ม ๆ เดียว โดยจะเข้ามาสร้างสถานการณ์บนน้องรุ่นใหม่ ๆ ที่เข้ามาให้เป็นเหมือนเขา เขาทำเพื่อต้องการให้เป็นที่ยอมรับ เพื่อให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้สาเหตุที่ทำให้เด็กเลือกใช้ความรุนแรงในการยุติปัญหา สาเหตุเกิดจากการได้รับการปลูกฝังและความเชื่อในเรื่องสถาบันว่าช่างมีสัญลักษณ์ เป็นพระวิษณุจะมองว่าปรางค์ต่าง ๆ มีความหมายแตกต่างกัน

ทั้ง ๆ ที่เป็นพระวิษณุเหมือนกัน...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านให้ข้อมูลว่า

“...สาเหตุที่เวลาเด็กเจอกันแล้วทำให้เกิดการขู่ข่มกันอาจจะ เป็นเพราะ 2 สถาบันนี้ขัดแย้งกันมานาน ความขัดแย้งระหว่าง สถาบัน...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2562)

สำหรับผู้พิพากษาได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดความรุนแรงว่า

“...สาเหตุให้เกิดความรุนแรงมองว่าเทคนิคที่เป็นแหล่งรวมของ คนแบบเดียวกัน เมื่อลองไล่ดูในกรุงเทพฯ เด็กเทคนิค ถ้าไปสืบ เด็กที่ทำความผิดจะมีความผิดอุกฉกรรจ์ทั้งนั้น มีประวัติแบบนี้ ทั้งหมด แต่ที่จับจับแต่ที่เขาตีกัน ยาเสพติดก็มี ลักทรัพย์ก็มี อาวุธก็มีเพราะแม่น้ำทุกสายไหลมารวมกันในสถาบันนั้น ๆ...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

สอดคล้องกับอัยการท่านหนึ่งได้ให้ข้อมูลว่า

“...สาเหตุที่เด็กและเยาวชนต้องใช้ความรุนแรงคือเรื่องของ สถาบันเป็นหลักเลย เหมือนพวกเขาถูกบ่มใส่ข้อมูลมาว่า สถาบันใดเป็นคู่อริแบบนี้เลยทำให้เกิดการแก้แค้นกันไปมา...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2562)

6. ปัญหาความกดดันในสถานศึกษา เด็กนักศึกษาใหม่ที่เข้าไปศึกษา ต่อส่วนใหญ่จะเป็นเด็กชั้นปีที่ 1 ซึ่งอายุไม่เกิน 18 ปี พอเข้าไปแล้วถูกชักชวนจากรุ่นพี่ ซึ่ง หากเด็กนักเรียนคนดังกล่าวไม่ไปด้วยจะทำให้ตัวนักเรียนเองจะเรียนอยู่ในสถาบันอย่าง ลำบากซึ่งจะทำให้เกิดความกดดันเมื่ออยู่ภายในสถานศึกษาประกอบด้วยเพื่อนชว นนอกจากนี้แล้วถ้าไม่ทำตามระบบของรุ่นพี่ตัวเขาเองจะอยู่และทำตัวลำบากและสุดท้าย ไม่มีทางเลิอกก็เลยเข้าไปอยู่ในจุดนี้สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...รุ่นพี่หรือเพื่อนมีการปลุกฝังค่านิยมการใช้ความรุนแรงกับสถาบันอื่นถ้าไม่เข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนหรือรุ่นพี่จะถูกกดดันต่าง ๆ นานา ๆ ว่าไม่กล้าบ้าง ป๊อดบ้าง เป็นต้น...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 1 ธันวาคม 2561)

7. กฎหมายและระเบียบปฏิบัติกฎหมาย กฎหมายเด็กและเยาวชนที่

บังคับใช้กับนักเรียนอาชีวะนั้นมีการกำหนดโทษเบาจนเกินไปกล่าวคือ นักเรียนอาชีวะที่ก่อเหตุมีความกล้าหาญที่จะสร้างปัญหาขึ้นมาโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายเพราะกฎหมายขาดความเข้มงวดศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่ที่ไม่สามารถทำให้นักเรียนอาชีวะที่กระทำความผิด ก่อเหตุใช้ความรุนแรงทำให้สังคมและโรงเรียนอาชีวะได้รับความเดือดร้อนเกิดการสูญเสียได้รับโทษจำคุกได้ เนื่องจากกฎหมายของประเทศไทยได้ตีความเหมือนเด็กเป็นผ้าขาว ให้นักเรียนอาชีวะที่ยังอายุไม่เกิน 18 ปี ยังเป็นเยาวชนอายุไม่ถึงเกณฑ์ที่จะต้องได้รับโทษดังกล่าว นอกจากนี้แล้วกฎหมายในปัจจุบันนี้มีการคุ้มครองเด็กที่กระทำความผิดที่มีความผิดเพียงเล็กน้อยหรือที่ไม่ได้ตั้งใจในการกระทำความผิด กฎหมายว่าด้วยเรื่องความเสียหายในการกระทำความผิดของเด็ก เช่น กฎหมายอาญาที่บัญญัติในเรื่องของโทษที่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับ หรือกฎหมายแพ่งที่ว่าด้วยเรื่องความเสียหายที่อาจชดใช้หรือทดแทนได้ รวมถึงพระราชบัญญัติว่าด้วยเรื่องการคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชนในหลาย ๆ ฉบับ โดยกฎหมายต่าง ๆ ที่สถาบันทางการเมืองการปกครองทำขึ้นนั้นได้มีการแก้ไข ปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงไปตามพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมในสังคมที่แปรเปลี่ยนไป หากกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายที่ดีควรที่จะสามารถนำมาปรับใช้ให้ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบันและมีความสมเหตุสมผลต่อแนวโน้มทิศทางของการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้เป็นอย่างดี โดยกฎหมายเด็กและเยาวชนที่บังคับใช้กับนักเรียนอาชีวะนั้นมีการกำหนดโทษเบาจนเกินไปกล่าวคือนักเรียนอาชีวะที่ก่อเหตุมีความกล้าหาญที่จะสร้างปัญหาขึ้นมาโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายเพราะกฎหมายขาดความเข้มงวดศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่ที่ไม่สามารถทำให้นักเรียนอาชีวะที่กระทำความผิด ก่อเหตุใช้ความรุนแรงทำให้สังคมและโรงเรียนอาชีวะได้สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...กฎหมาย ระเบียบให้ความยืดหยุ่นแก่เยาวชนมากเกินไป ทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดไม่ได้รับโทษที่รุนแรงเมื่อ

เทียบกับปัญหาอาชญากรรมที่เขาถนัดขึ้น...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งให้ข้อสังเกตว่า

“...เมื่อไรจะมีการปรับโทษให้เด็กและเยาวชนรับโทษได้เหมือนผู้ใหญ่ เมื่อการกระทำผิดของเขาเทียบเท่ากับผู้ใหญ่ บางครั้งการกระทำของเขารุนแรงกว่าด้วยซ้ำ แต่กฎหมายไม่สามารถลงโทษแบบรุนแรงได้...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...กฎหมายบ้านเรายังไม่ดีพอ ยืดหยุ่นและให้โทษแก่เด็กและเยาวชนน้อยเกินไป ต้องมีการปรับให้สอดคล้องกับสภาพทางสังคมของเด็กที่เปลี่ยนแปลงไป...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

ส่วนอัยการท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...กฎหมายไม่ได้ให้อำนาจในการลงโทษเด็กที่กระทำผิดได้นอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนดไว้ บางครั้งกฎหมายยังอ่อนเกินไป เด็กถึงกระทำผิดซ้ำบ่อย ๆ ...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2562)

4.1.2.3 วัตถุประสงค์ที่ 3 มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญได้แก่ ภาครัฐประกอบด้วยครูประจำวิทยาลัยอาชีวศึกษา เจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) ผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง อัยการสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลาง เจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็กและเจ้าหน้าที่ NGO ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้

ให้ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และ
ปริมณฑล โดยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

สำหรับ “มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต
กรุงเทพฯ และปริมณฑล” มีมาตรการที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. มาตรการป้องกันด้านครอบครัว โดยใช้ครอบครัวเป็นเครื่องมือใน
การดูแล อบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนเอง ส่งเสริมให้บิดาและมารดาใช้เวลากับเด็ก
นักเรียนเพิ่มมากขึ้นเมื่อมีเวลาว่างจากการทำงาน การทำกิจกรรมระหว่างคนในครอบครัว
เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีเพราะทั้งนี้ครอบครัวถือเป็นสถาบันหลักที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กและ
เยาวชน เป็นจุดเริ่มต้นในการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมต่าง ๆ และยังเป็นต้นแบบในการ
ดำเนินชีวิตของเด็กและเยาวชนอีกด้วยซึ่งสอดคล้องกับอาจารย์ ครูวิทยาลัยอาชีวศึกษา
กล่าวว่า

“...ครอบครัวเป็นสถาบันหลักในการอบรม ดูแลเด็กและ
เยาวชน หากเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนดีก็จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่
ดีไปด้วย ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม...” (เจ้าหน้าที่
ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับอาจารย์ ครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาอีกท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...มีการคุยกับพ่อแม่ เติญมากันบ่อย ๆ...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ,
สัมภาษณ์, 20 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) อีกท่านหนึ่ง
กล่าวว่า

“...มาตรการที่สามารถแก้ไขปัญหาระยะนี้ได้อย่างยั่งยืนและ
ถาวรจริง ๆ แล้วใช้มาตรการที่อ้างอิงจากคำสั่ง คสช. ที่
30/2559 ที่ออกมา ณ วันที่ 21 มิถุนายน 2559 โดยเข้าไป
ประสานกับโรงเรียน ขอข้อมูลและปิดล้อมเพื่อตรวจค้นยาเสพติด
ในโรงเรียน โดยไม่ได้แจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้า เข้าตรวจ
ทั้งล็อคเกอร์และปัสสาวะ โดยดำเนินการกับทุกสถาบันที่เสี่ยง
หลังจากที่เราจับกุมเด็กที่พกอาวุธหรือทะเลาะวิวาทจะใช้

มาตรการเด็ดขาดคือ การดำเนินคดีทุกราย ทั้งจับปรับหรือเอาผิดตามกฎหมายแล้วเรียกผู้ปกครองให้มารับทราบการกระทำของบุตรหลาน ทั้งนี้มาตรการที่ได้ผลที่สุดคือ การวางทัศนคติบนเป็นการวางเงินประกันไว้ อย่างเช่นเด็กคนนี้โดนจับอาวุธมีดจะให้ผู้ปกครองเอาเงินมาวาง 5,000-10,000 บาท ระยะเวลาประมาณ 3-5 เดือน หากมีการทำความผิดอีกจะโดนริบเงิน ซึ่งตามคำสั่ง คสช. กำหนดให้ทำได้ คำสั่งจะมีระบุว่าให้สามารถวางทัศนคติบนได้ เด็กและผู้ปกครองก็จะกลัวเสียเงิน ซึ่งคล้ายกับการวางเงินประกันตัว ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองต้องมีบทบาทและหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของท่านให้ดี...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งที่กล่าวว่า

“...ต้องย้อนกลับไปพ่อแม่ เป็นหน้าที่ของพ่อแม่ที่ต้องดูแลและพอลูก จะต้องช่วยกันจะมองว่าเป็นหน้าที่ของตำรวจเพียงอย่างเดียวก็ไม่ได้ คุณเกรง แล้วคุณออกจากโรงเรียนแล้วจะให้ตำรวจมาดูแลก็ไม่ถูกต้อง ถ้าทำ ผิดก็ว่ากันไปตามผิด...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางที่ให้ข้อมูลว่า

“...มีการดูแลทาง Line แทน การพูดคุยกับพ่อแม่และเด็ก เพราะต้องมีผู้ใหญ่คอยช่วยดูแล...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

สอดคล้องกับอัยการท่านหนึ่งที่ได้ให้ข้อมูลว่า

“...แนวทางในการปราบนักเรียนที่ชอบใช้ความรุนแรง เช่นเดียวกันต้องเริ่มจากครอบครัว...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2562)

3987176080

2. มาตรการป้องกันด้านการคบเพื่อน โดยมี “มาตรการสลายกลุ่มรุ่นพี่”

กล่าวคือ หากสามารถสลายกลุ่มรุ่นพี่ที่มีการรวมตัวกันภายนอกสถาบันแล้วเข้ามาออกวง ชักนำรุ่นน้องไปในทางที่ผิดได้ก็จะช่วยให้ปัญหาการใช้ความรุนแรงลดน้อยลงไป เนื่องจากระบบรุ่นพี่รุ่นน้องเป็นตัวการสำคัญที่ถ่ายทอดความคิดแบบเดิม ๆ การรักและเทิดทูนสถาบัน ปลุกฝังค่านิยมที่ผิด ๆ ว่าใครคืออริ สถาบันไหนเป็นศัตรูทั้งที่ไม่เคยมีปัญหาหรือเรื่องจิตใจบาดหมางกันมาก่อน ฝังความแค้นตั้งแต่โบราณ โดยมีขั้นตอนในการสลายกลุ่มรุ่นพี่ดังต่อไปนี้

- เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาจารย์ฝ่ายปกครองของวิทยาลัยอาชีวศึกษา เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในพื้นที่ ร่วมกันประชุมหรือถึงสถานที่ที่นักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงมั่วสุมกันหรือเป็นจุดนัดพบรวมตัวกันก่อนหรือหลังเลิกเรียนแล้วใช้เป็นี่ประชุมนัดเจรจา

- เจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อทราบสถานที่ที่เป็นจุดรวมตัวกันแล้วนั้น ประสานวางแผนกำลังกับหน่วยงานอื่น ๆ โดยการสนธิกำลังและจัดเตรียมอาวุธป้องกันตัว เนื่องจากนักเรียนอาชีวศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีประวัติการใช้ความรุนแรงอยู่แล้วจึงควรมีอุปกรณ์ป้องกันตัวหากเกิดการปะทะ เป็นต้น

- กำหนดวันและเวลาโดยให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนหาข้อมูลเวลารวมตัวกันของนักเรียนอาชีวะกลุ่มนี้และบอกข้อมูลกับเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายป้องกันปราบปราม อาจารย์ฝ่ายปกครองและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง

- เมื่อถึงวันและเวลาที่นัดหมายเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเฝ้าดูกลุ่มรุ่นพี่กลุ่มเสี่ยงหากพบเจอตามที่ได้วางแผนไว้เข้าสนธิกำลังและดำเนินการปราบปรามตามแหล่งมั่วสุมเพื่อยังยั้งการรวมกลุ่มและป้องกันไม่ให้เกิดการมั่วสุมอีก นักเรียนอาชีวะจะต้องหลบจำและเกรงกลัวต่อกฎหมาย ซึ่งระหว่างการทำลายแหล่งมั่วสุมควรมีการตรวจยาเสพติดร่วมไปด้วยเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการใช้มาตรการนี้ซึ่งสอดคล้องกับครู อาจารย์ วิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งที่ให้ข้อมูลว่า

“...ทางผู้อำนวยการโรงเรียนก็จับดูพฤติกรรม โดยจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกซอยและตอนเย็นงานปกครองและฝ่ายบริหารจะขึ้นรถดูตรวจดูแต่ละซอยและดูบริเวณจุดจอดรถ มีการตามพฤติกรรมเด็กว่าเด็กเริ่มมาจากตรงไหน อย่างถามมาจากราชาภักฯ แล้วจอดรถแล้วก็นัดขึ้นรถที่จะผ่านอาชีวะขึ้นมาพร้อมกันคือ โรงเรียนจะเป็นทางผ่านและไปและกลับนอกจากนี้จะมีสายตรวจ มีจุดเสี่ยงที่สายตรวจกำกับอยู่และ

ตอนนี้ที่กวดขันคือ พสน. ศูนย์เสมารักษ์หรือสรวัดรนักเรียน มีนโยบายในการออกตรวจช่วงกลางวันเพื่อลดปัญหานี้ลงไปอีก ถ้าไปตรวจเจอก็จะร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจะโทรเข้าเครือข่ายของโรงเรียน...”(ครู วิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า มาตรการของพื้นที่คือ

“...การดูแลเด็กที่นี้อยู่แล้ว ถ้ารวมกลุ่มกันก็จะไล่กลับบ้าน เพราะว่ามีแผนในการป้องกันเหตุ 600 พอเวลา 4-5 โมงเย็น โรงเรียนเลิกแล้วก็จะไปที่ป้ายรถเมล์ เวลาเห็นเด็กจับกลุ่มกันก็จะประชาสัมพันธ์ให้กลับบ้าน ซึ่งมาตรการหลักของที่นี่คือ การป้องกันเหตุคือ การประชาสัมพันธ์ให้เด็กกลับบ้านเร็ว ๆ ไม่ให้รวมกลุ่มกัน...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านยังกล่าวว่า

“...การจัดสายตรวจยืนประจำจุดที่เป็นจุดเสี่ยง ประจำท่ารถหรือจุดที่เคยเกิดเหตุและส่วนมากรถบัสจะไม่รับเด็กเทคโนโลยีทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะคอยโบกรถให้เด็กขึ้นรถกลับบ้าน รวมถึงรถที่รับเด็กก็จะจดจำเบอร์รถและขอเบอร์ติดต่อกระเป่ารถเพื่อสอบถามและตรวจค้น...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งว่า

“...มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลของนักศึกษาที่เป็นรุ่นพี่และถูกออกไปว่า เดิมมีพฤติกรรมอย่างไร เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องประสานงานใกล้ชิดจึงจะได้ ข้อมูลมา เจ้าหน้าที่ตำรวจจะตัดวงจรหรือจุดเชื่อมโยงที่จะมีการชักจูงให้ เกิดความหลงผิดได้ ความรุนแรงตรงนี้ก็จะมี ซึ่งแน่นอนว่าเด็กรุ่นพี่ที่ออกไปแล้ว ครูหรือ

เจ้าหน้าที่ของสถานศึกษาจะไม่สามารถเข้าไปดูแลได้แล้วก็จะเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะเข้าไปแนะนำหรือพูดคุยกับพวกแทน ซึ่งเป็นมาตรการที่ยั่งยืนที่ทำให้เลิกที่จะคิดอยากได้การ ยอมรับจากสังคมในทางที่ผิด...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 18 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งว่า

“...พออยู่นอกรั้วโรงเรียนก็จะใช้ตามกฎหมายของรุ่นพี่ถือว่าวิธีที่ผิด ๆ นั้นเป็นกฎกติกาที่รุ่นพี่รุ่นน้องต้องสืบทอดและถ่ายทอดกัน และความรุนแรงก็ไม่ได้เกิดในโรงเรียนแต่เกิดขึ้นที่นอกโรงเรียน...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งว่า

“...มาตรการในการตัดวงจรรุ่นพี่และรุ่นน้องนั้น ควรจะเป็นการใช้ระบบรุ่นพี่รุ่นน้อง ให้รุ่นพี่ที่ดีช่วยตัดวงจรของรุ่นพี่ที่เกเรหรืออยู่นอกระบบออกไป เด็กที่อยู่ในสถาบันเขาเจออาจารย์เขาก็ฟังอาจารย์ เวลาอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเขาก็ฟังตำรวจ รุ่นพี่ที่มีโอกาสปลุกฝังเราก็ไม่รู้ว่าเขามีเวลาพบเจอกันมากน้อยแค่ไหน และเชื่อว่าอาจารย์คงไม่สามารถเข้าไปพูดคุยกับรุ่นพี่เกเรเหล่านี้ได้ก็ควรเป็นระบบของศิษย์เก่าที่จะเข้ามาช่วยละลายพฤติกรรมของรุ่นพี่นอกระบบออกไป...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2562)

สำหรับวิธีการที่จะทำให้ลดความขัดแย้ง การทะเลาะวิวาทต้องเข้าไปพูดคุยกับรุ่นพี่ที่จบการศึกษาไปแล้ว เน้นไปที่ให้สมาคมศิษย์เก่ามีการติดต่อประสานงานและประชุมร่วมกันซึ่งจะได้ผลลัพธ์ที่ดีและยั่งยืน

สอดคล้องกับผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางกล่าวว่า

“...มาตรการที่จะช่วยควบคุมรุ่นพี่นั้นต้องสลายพวกเขาเหมือนมีน้ำหนึ่งแก้ว ถ้าจะให้น้ำสะอาดก็ต้องเจือจางลง แม้ว่า

ไม่ใช่ نابริสุทธิเพราะเน้น นโยบายโรงเรียนสีขาว คนดีและคนเก่ง ยิ่งคัดคนดีมากเท่าไรรัก็ยิ่งคัดคนเลวออกเท่านั้น นอกจากนี้วิธีการที่จะช่วยไม่ให้รุ่นพี่เข้าไปยุ่งกับรุ่นน้องคือ กระจายออก...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

สอดคล้องกับอัยการท่านหนึ่งที่ได้ให้ข้อมูลว่า

“...มาตรการจัดการกับรุ่นพี่เหล่านี้ทำให้การเชื่อมต่อระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้องไม่เกิดขึ้นเหมือนกัน...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2562)

อัยการอีกท่านหนึ่งยังกล่าวว่า

“...สำหรับเด็กที่กันก็เกิดจากการติดรุ่นพี่ รุ่นพี่ชักชวนและหากต้องการแก้ไข ต้องปรับพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้ให้ได้...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2562)

และยังสอดคล้องกับกรณีศึกษาที่ 8 นายหนึ่ง (นามสมมติ)

มาตรการสำคัญที่จะช่วยลดปัญหาที่กันได้ดีหนึ่งมองว่า ต้องแก้ไขให้รุ่นพี่ไม่ปลูกฝังแนวคิดที่ไม่ดีให้แก่รุ่นน้อง ปิดกั้นไม่ให้รุ่นพี่เข้ามาในสถานศึกษาระหว่างมีการทำกิจกรรมหรือหากรุ่นพี่ที่ต้องการเข้ามาในโรงเรียนต้องปลูกฝังแต่สิ่งที่ดีให้แก่รุ่นน้องมากกว่าพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้แล้วตนเองต้องสามารถควบคุมตนเองให้ได้ (นายหนึ่ง นามสมมติ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2562)

3. มาตรการป้องกันด้านสภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา เป็น “มาตรการสุ่มตรวจค้น” เป็นมาตรการป้องปรามของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ใช้ปราบปรามป้องกันการใช้ความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นกับกลุ่มนักเรียนอาชีวะนี้ ซึ่งมักก่อเหตุช่วงก่อนหรือหลังเลิกเรียนโดยการสุ่มตรวจค้นในที่สาธารณะ ค้นได้ทั้งตัวบุคคล ยานพาหนะ กระเป๋าหรือทรัพย์สินภายในรถ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา 93 แต่การที่จะไปตรวจค้นบุคคลใดหรือรถยนต์คันใดจะต้องกระทำโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ค้นเท่านั้น บุคคลอื่นไม่มีสิทธิตรวจค้นและจะค้นได้ก็ต่อเมื่อมีเหตุอันควร

สงสัยว่าบุคคลนั้นมีสิ่งของในความครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด เช่น มีอาวุธปืน มีด ขวาน อุปกรณ์งัดแงะ เป็นต้น หรือบุคคลนั้นมีสิ่งของที่ได้มาโดยการกระทำความผิด เช่น มีทรัพย์สินของบุคคลอื่นที่ลักมาหรือขโมยบ้านบุคคลอื่นมา เป็นต้น หรืออีกกรณีหนึ่งบุคคลนั้นมีสิ่งของ ซึ่งมีไว้เป็นความผิด เช่น ยาบ้า ยาไอซ์ เป็นต้น ขั้นตอนของมาตรการนี้นั้นหลักการคือ

- เจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อได้รับการประสานงานจากอาจารย์ประจำโรงเรียนที่ทราบว่าจะมีสถานที่ที่เป็นจุดหลักที่นักเรียนอาชีวะจะรวมตัวกันนอกโรงเรียนอันเป็นสถานที่ที่มีโอกาสในการใช้ความรุนแรงกับโรงเรียนอื่นหรือคู่อริ ซึ่งอาจจะเป็นทั้งในสถานศึกษาหรือนอกสถานศึกษา อาจารย์ฝ่ายปกครองจะรออยู่สถานที่นั้น โดยจะแจ้งจำนวนนักเรียนอาชีวะและรถที่โดยสารผ่านมาทางวิทยุว่านักเรียนอาชีวะกลุ่มนั้นมุ่งหน้าไปทางไหนเพื่อให้เจ้าหน้าที่ประจำจุดทราบ โดยการปฏิบัติการดังกล่าวจะทำอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้ง จะมีการจู่โจมโดยสารวัตรและรองสารวัตรฝ่ายป้องกันปราบปรามจากสถานีตำรวจในท้องที่นั้นตามดุลยพินิจว่าต้องการจะจู่โจมอย่างไรหรือดำเนินการด้านการปราบปรามตรวจค้นอย่างไร เช่น เข้าตรวจค้นที่ไหน ที่ถนนใด เวลาใดและมีเป้าหมายเค้ตรวจยึดอะไร เป็นต้น สอดคล้องกับครู อาจารย์วิทยาลัยอาชีวศึกษากล่าวว่า

“...มีจับดูพฤติกรรม โดยจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกซอยและตอนเย็นงาน ปกครองและฝ่ายบริหารจะขึ้นรถดูตรวจดูแต่ละซอย และดูบริเวณจุดตรวจ...” (ครูวิทยาลัยอาชีวศึกษา, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) ให้ข้อมูลว่า

“...การดูแลเด็กที่นี้อยู่แล้ว ถ้ารวมกลุ่มกันก็จะไล่กลับบ้าน เพราะว่ามีแผนในการป้องกันเหตุ 600 พอเวลา 4-5 โมงเย็นโรงเรียนเลิกแล้วก็จะไปที่ป้ายรถเมล์ เวลาเห็นเด็กจับกลุ่มกันก็จะประชาสัมพันธ์ให้กลับบ้าน ซึ่งมาตรการหลักของที่นี่คือ การป้องกันเหตุคือ การประชาสัมพันธ์ให้เด็กกลับบ้านเร็ว ๆ ไม่ให้รวมกลุ่มกันเพราะตรงนี้อาจจะเป็นศูนย์กลางของพื้นที่เพราะเด็กจะมาลงรถที่นี่...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

3987176080

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...เมื่อวานเป็นวันสถาปนาวิทยาลัยเทคโนโลยี ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจเลยจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจออกไปประจำทุกจุดที่เป็นจุดเสี่ยงก็สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ทำให้สถานการณ์ช่วงนี้เบาลงไปมาก โดยให้สายตรวจไปประจำจุด ให้เข้าไปประชาสัมพันธ์กับครูในโรงเรียน ตั้งแต่ช่วงที่จะมีพิธีการ โดยดูว่าจะเริ่มและเลิกตอนไหน จุดที่เสี่ยง เช่น ร้านขายอาหาร ร้านจำหน่ายสุราที่ลักลอบจำหน่ายก็ให้สายตรวจเข้าไป พยายามให้เด็ก กลับที่พักเร็วที่สุด โดยสามารถคุมสถานการณ์...”
(เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 18 ธันวาคม 2561)

และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งยังกล่าวว่า

“...เจ้าหน้าที่ตำรวจมีวิธีในการแก้ปัญหาคือการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุ โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยประสานงานกับโรงเรียน จากนั้นมีการจัดสายตรวจเฝ้าประจำจุดที่เป็นจุดเสี่ยง ประจำท่ารถหรือจุดที่เคยเกิดเหตุและส่วนมากรถบัสจะไม่รับเด็กเทคโนโลยี ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะคอยโบกรถให้เด็กขึ้นรถกลับบ้าน รวมถึงรถที่รับเด็กก็จะจดจำเบอร์รถและขอเบอร์ติดต่อกระเป๋ารถเพื่อสอบถามและตรวจค้น...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งที่ให้ข้อมูลว่า

“...ในส่วนของการปราบปรามจะเกิดขึ้นนอกโรงเรียนมีการจัดระบบนักเรียนนักศึกษา โดยการจัดรถสาธารณะส่วนกลางของโรงเรียนหรือของเอกชนมีการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ในสถาบันการศึกษาหากเด็กเรียนแล้วจะมีการแจ้งผ่านวิทยุเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบว่าเด็กเรียนแล้ว หลังจากนั้น ตำรวจทุกคนและครูฝ่ายปกครองจะเข้าประจำจุดต่าง ๆ เช่น บ้ายรถประจำทาง หน้าสถานศึกษาทุกวัน ทั้งเช้าและเย็น ช่วงเช้าเริ่ม

3987176080

ตั้งแต่ 07.00-08.00 น. แต่อาจจะมี ตีกันบ้างจะเป็นกลุ่มที่ไม่เดินทางด้วยรถที่สถานศึกษาหรือรถสาธารณะที่จัดไว้ให้ การปราบปรามหลังจากได้รับการประสานงานจากครูแล้วในบางสถานที่ที่เป็นจุดหลักที่นักศึกษาจะรวมตัวกันฝ่ายปกครองจะรอที่นั่น โดยจะแจ้งจำนวนนักศึกษาและรถที่โดยสารผ่านทางวิทยุว่ามุ่งหน้าไปทางไหนเพื่อให้เจ้าหน้าที่ประจำจุดทราบในช่วงเช้าจะไม่สามารถจู่โจมได้มากนัก แต่จะมีการสุ่มตรวจค้นอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้ง...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 5 มกราคม 2562)

และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งให้ข้อมูลว่า

“...มีการแบ่งโซนว่าสถาบันหนึ่งจะมาได้ช่วงไหนที่ห้างสรรพสินค้ามาจะมีป้อมจุดตรวจบน Sky Walk อยู่ตลอด และมีการเรียกประชุมครูและเจ้าหน้าที่ของทั้ง 2 สถาบัน มีการจำกัดพื้นที่ว่าบริเวณไหนที่เด็กของแต่ละสถาบันไปได้ ห้ามข้ามเขต บน Sky Walk จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร รปภ. ห้าง และ รปภ. รถไฟฟ้า คอยตรวจตราโดยจะมี Group LINE เพื่อรายงานสอดส่องเด็ก มาตรการตรงนี้คือ เมื่อแต่งเครื่องแบบแล้วข้ามเขตเข้ามาจะไม่ให้มีการขู่ขู่กันจะป้องกันแบ่งเขตไว้ มีการกำหนดเป็นแนวพื้นที่ไว้เลย ซึ่งเกิดจากการกำหนดร่วมกันระหว่างครูของทั้ง 2 สถาบัน ถ้ามีเด็กของสถาบันใดสถาบันหนึ่งข้ามเขตเข้ามาจะมีการดำเนินการคือ จะแจ้งครูอาจารย์ให้ทราบโดยอาจารย์ของทั้ง 2 สถาบันทราบอยู่แล้วเขาจะเรียกเด็กเข้าไปพบ เพื่อตักเตือนหรือมีการเชิญผู้ปกครองมาพูดคุย มีการแจ้งอาจารย์ฝ่ายปกครอง ซึ่งอาจารย์เขาจะมีข้อมูลของเด็กและทราบว่าเป็นใครอยู่แล้วซึ่งอาจจะมีการตักเตือน ตัดคะแนนหรือพักการศึกษา...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 5 มกราคม 2562)

3987176080

สอดคล้องกับอัยการท่านหนึ่งได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า

“...ผู้นำชุมชนมีหน้าที่ในการสอดส่องจะทำการเรียกผู้ใหญ่บ้านหรือผู้นำชุมชนให้ดูว่าเด็กกลับเข้าไปอยู่ในกลุ่มเสี่ยงหรือเปล่า บางทีกำหนดเงื่อนไขให้ไปบริการสังคม เข้าวัด ทำกิจกรรมที่โรงพยาบาล ให้เด็กเรียนการศึกษานอกโรงเรียนหรือไปสอบโนนนิ่งนั้นและจะกำหนดเงื่อนไขไว้และให้ผู้ปกครองหรือผู้นำชุมชนช่วยดูอีกที่ว่าเด็กทำตามเงื่อนไขหรือไม่ ซึ่งการดูแลก็เหมือนเป็นวิธีการที่เขาต้องการดึงเด็กกลับมาสู่เรื่องการเรียนมากที่สุด ส่วนมาตรการที่จะช่วยแก้ไขเรื่องนี้ได้อย่างจริงจังและยั่งยืนคือ ต้องได้รับการศึกษา อย่างเช่น ถ้าเด็กอาชีวแทนที่จะมุ่งใช้กำลังเพื่อเอาชนะคู่อริ ทำไมไม่มุ่งเรื่องการเรียนแทนต้องไปปรับที่ความคิดของเด็กที่อาจจะยากที่จะทำเพราะว่าสภาพแวดล้อมหรือบริบทของคนที่อยู่ใกล้ชิดเขามุ่งไปนั้น...”

(อัยการ, สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2562)

4. มาตรการป้องกันด้านความกดดัน เป็นกิจกรรมหรือโครงการที่ลดความกดดันเมื่อก้าวสู่สถานศึกษาใหม่ เพื่อให้เกิดการปรับตัวเข้ากับสถานศึกษา รุ่นพี่ รุ่นน้องและเพื่อนใหม่ โดยการจัดกิจกรรมที่ละลายพฤติกรรมเป็นกิจกรรมที่สร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้อง จะไม่ใช่เป็นกิจกรรมที่สุ่มเสี่ยงหรือมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความรุนแรง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ต้องมีควบคุม ดูแลจากอาจารย์และครูที่ปรึกษา สอดคล้องกับครู อาจารย์วิทยาลัยอาชีวศึกษาท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...มีการจัดกิจกรรมที่สร้างเสริมความสัมพันธ์ที่ดีให้แก่รุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อนเพื่อให้สามารถปรับตัว ลดความกดดันเมื่อเข้ามาเรียนสถานศึกษาใหม่...” (ครูวิทยาลัยเทคนิค, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2562)

3987176080

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) ท่านหนึ่งให้
ข้อมูลว่า

“...มีกีฬา กิจกรรมร่วมกัน ออกค่ายร่วมกัน...” (เจ้าหน้าที่
ตำรวจ, สัมภาษณ์, 16 ธันวาคม 2561)

สอดคล้องกับอัยการท่านหนึ่งได้ให้ว่า

“...บางที่กำหนดเงื่อนไขให้ไปบริการสังคม เข้าวัด ทำ
กิจกรรมที่โรงพยาบาล การออกกำลังกาย การเล่นกีฬาหรือการ
ทำอะไรเพื่อสังคมเป็นการส่งเสริมให้เด็กอยากได้รับการชื่นชม
โรงเรียนควรมีกิจกรรมช่วยส่งเสริมเด็กให้ใช้เวลาว่างหรือ
ส่งเสริมทางด้านวิชาการที่นอกเหนือจากตำรา...” (อัยการ,
สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2562)

และยังสอดคล้องกับอัยการอีกท่านหนึ่งได้ให้ข้อมูลว่า

“...อย่างแรกต้องไม่มีสถาบันก่อน แต่งตัวให้เหมือนกันและ
ต้องละลายพฤติกรรมเด็ก สิ่งที่จะให้ยุติได้คือ ต้องเริ่มจากการ
ทำให้เท่าเทียมกันหมด ต้องเป็นชื่อเดียวกัน มีพบปะและทำ
กิจกรรมร่วมกัน...” (อัยการ, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2562)

5. มาตรการป้องกันด้านกฎหมาย เป็นมาตรการเกี่ยวกับ “มาตรการ 1 ตำรวจ
1 โรงเรียนซึ่งเป็นมาตรการที่ใช้ในการแก้ไขสถานการณ์ของยาเสพติด จำเป็นเร่งด่วนต้องสนับสนุน
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการแก้ไขปัญหาในสถานศึกษาควบคู่ไปกับเป้าหมายตำรวจชุมชนจะทำ
หน้าที่ในการให้การสนับสนุนและส่งเสริมการให้ความรู้ในการสร้างภูมิคุ้มกันร่วมกันกับครู
อาจารย์และเครือข่ายผู้ปกครองโดยผลักดันให้โครงการ “ตำรวจประสานโรงเรียน 1 ตำรวจ 1
โรงเรียน” เป็นกิจกรรมหลักในการแก้ไขปัญหาเสพติดในสถานศึกษาและเกิดความต่อเนื่องจน
สามารถขยายผลการปฏิบัติครอบคลุมสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและวิทยาลัยอาชีวศึกษาให้ได้เร็ว
ที่สุด การแก้ไขปัญหาเสพติดและกาปัญหาการใช้ความรุนแรงจำเป็นต้องดำเนินการให้
ครอบคลุม ทั้งในมิติการป้องกัน ปราบปรามและการบำบัดรักษาควบคู่กันไป มีรายงานว่าบาง
โรงเรียนครูที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจังก็ถูกคุกคามจากกลุ่มผู้ค้าหรือผู้มีอิทธิพล ดังนั้นเพื่อที่จะ
รองรับและแก้ไขปัญหาดังกล่าว สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงได้ร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการ

3987176080

CD IThesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

กระทรวงมหาดไทย กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินกิจกรรมโครงการตำรวจประสานโรงเรียน 1 ตำรวจ 1 โรงเรียน เป็นโครงการที่ใช้ได้ผลมาแล้วจากทุก ๆ วิทยาลัยอาชีวศึกษาทั้งในเขตกรุงเทพและปริมณฑล โดยสถานตำรวจที่อยู่ในพื้นที่ที่มีวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงถือได้ว่าโครงการนี้จัดได้ว่าเป็นมาตรการที่มีประสิทธิผลที่ดีอย่างแท้จริงซึ่งรายละเอียดของโครงการคือ การจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เข้าไปพูดคุยกับนักเรียนอาชีวะก่อนหรือหลังเคารพธงชาติเพื่อเล่าประสบการณ์หรือแนะนำมาตรการในการป้องกันเหตุต่าง ๆ รวมทั้งรับฟังปัญหาและสถานการณ์ที่สถาบันการศึกษาต้องการความช่วยเหลือ นอกจากนี้ยังมีเรื่องของการให้ความรู้ในการป้องกันตนเองจากปัญหานักเรียนอาชีวะตีกัน ปัญหาการใช้ความรุนแรง ให้ความรู้ทางด้านกฎหมายแก่นักเรียนอาชีวะเพื่อให้นักเรียนอาชีวะกลุ่มเสี่ยงได้รับทราบถึงบทลงโทษหากลงมือก่อเหตุใช้ความรุนแรง มาตรการนี้รวมถึงโครงการโรงเรียนสีขาวที่เน้นเรื่องยาเสพติด มีการตรวจปัสสาวะและแนะนำเรื่องยาเสพติด มีการตั้งน้ำพิพัฒน์สัตยาว่า จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกต่อไป สอดคล้องกับครู อาจารย์ วิทยาลัยแห่งหนึ่งว่า

“...หนึ่งโรงเรียนหนึ่งตำรวจแต่ละวิทยาลัยก็จะมีตำรวจดูแล
หนึ่งคนทางโรงเรียนจะปรึกษาและเชิญมา...” (ครู
วิทยาลัยเทคนิค, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (รองผู้กำกับการป้องกันปราบปราม) อีกท่านหนึ่ง
กล่าวว่า

“...การป้องกันและปราบปรามในป้องกันการใช้ความรุนแรงที่
ทำอยู่คือ การทำอย่างบูรณาการ เช่น โครงการครู 5 นาที
โครงการที่ให้นักศึกษาต่างสถาบันมาร่วมกันทำจิตอาสา ทำ
กิจกรรมร่วมกัน ถือเป็นส่วนหนึ่งของมาตรการครบ ครู 5 นาที
เป็นโครงการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าไปพูดคุยกับนักเรียน
ก่อนหรือหลังเคารพธงชาติเพื่อเล่าประสบการณ์หรือแนะนำ
มาตรการในการป้องกันเหตุต่าง ๆ รวมทั้งรับฟังปัญหาและ
สถานการณ์ที่สถาบันการศึกษาต้องการความช่วยเหลือ
นอกจากนี้ยังมีเรื่องของการให้ความรู้เรื่องยาเสพติด ปัญหา
นักเรียนตีกัน รวมถึงการแนะนำอนาคตหรือทิศทางในการ
ประกอบอาชีพ ในขณะที่เดียวกันโครงการจิตอาสาทำเพื่อให้

โรงเรียนมาเข้าค่าย หลอมรวมพฤติกรรมกัน สำหรับโครงการ
ครู 5 นาที จะจัดเวียนไปในแต่ละสถานศึกษาจัดประมาณเดือน
ละ 1 ครั้ง สำหรับอาชีวศึกษาจะเป็น ชพส. หรือผู้กำกับรองผู้
กำกับหรือหัวหน้าหน่วยลงไป แต่ส่วนที่เข้าถึงแล้วคือโครงการ
1 ตำรวจ 1 โรงเรียนจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยประสานกับ
โรงเรียนอยู่แล้วในเรื่องของยาเสพติดและปัญหาที่เกิดขึ้นใน
โรงเรียน รวมถึงโครงการโรงเรียนสีขาว ที่เน้นเรื่องยาเสพติด มี
การตรวจปัสสาวะและแนะนำเรื่องยาเสพติด มีการตีมน้ำ
พิพัฒน์สัตยาว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นต้น โดย
โครงการที่กล่าวข้างต้นนี้เป็นส่วนของการป้องกัน...”
(เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 28 มกราคม 2562)

สอดคล้องกับกรณีศึกษาที่ 5 นาย F (นามสมมติ) ที่ให้ข้อมูลว่า

“...กฎหมายก็แก้เสียบ้าง มีแต่กฎหมายอ่อน ๆ ลงโทษใครไม่ได้
จับมาก็แค่ปรับแค่นั้น...” (F นามสมมติ, สัมภาษณ์, 10 มีนาคม
2562)

ประกอบกับมาตรการการแก้ไขกฎหมาย ระเบียบข้อกำหนดต่าง ๆ ให้เหมาะสม
กับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว แก้ไขกฎหมายที่สามารถลงโทษผู้กระทำผิดที่เป็น
เด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม

6. มาตรการป้องกันด้านสถาบันการศึกษา ใช้ “มาตรการห้ามเข้าใกล้เส้นทาง
เสี่ยง” มาตรการนี้เป็นมาตรการที่เกิดขึ้นในพื้นที่โซนกลางเมืองของกรุงเทพมหานคร เจ้าหน้าที่
ตำรวจประจำพื้นที่ผสมกำลังกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและอาจารย์ประจำโรงเรียนในการกำหนด
พื้นที่หวงห้ามที่ไม่ให้นักเรียนของตนไปเข้าใกล้โดยมีการกำหนดว่าถนนใดเป็นถนนต้องห้าม จุดใด
เป็นจุดต้องห้ามเพื่อลดปัญหาการปะทะกันของนักเรียนอาชีวะและนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ ในการ
ก่อเหตุทะเลาะวิวาทและป้องกันปัญหาการแอบรับน้องที่อาจเกิดขึ้นจากรุ่นพี่ในช่วงต้นเทอม ซึ่ง
หากนำมาตรการกำหนดเส้นทางเสี่ยงมาใช้แล้วนั้นจะช่วยป้องกันให้นักเรียนอาชีวะมีโอกาสในการ
หาพื้นที่พบปะกันเพื่อที่จะกระทำความผิด แอบรับน้องกันได้และทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ครูอาจารย์
ฝ่ายปกครองทำงานกันได้ง่ายขึ้นลดปัญหาการใช้ความรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ
เจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...มีการแบ่งโซนว่าสถาบันหนึ่งจะมาได้ ชวงไหนที่ห้างสรรพสินค้ามาจะมีป้อมจุดตรวจบน Sky Walk อยู่ตลอด และมีการเรียกประชุมครูและเจ้าหน้าที่ของทั้ง 2 สถาบัน มีการจำกัดพื้นที่ว่าบริเวณไหนที่เด็กของแต่ละสถาบันไปได้ ห้ามข้ามเขต บน Sky Walk จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร รปภ. ห้าง และ รปภ. รถไฟฟ้า คอยตรวจตราโดยจะมี Group LINE เพื่อรายงานสอดส่องเด็ก มาตรการนี้คือ เมื่อแต่งเครื่องแบบแล้วข้ามเขตเข้ามาจะไม่ให้มีการช่วยกันจะป้องกันแบ่งเขตไว้ มีการกำหนดเป็นแนวพื้นที่ไว้เลย ซึ่งเกิดจากการกำหนดร่วมกันระหว่างครูของทั้ง 2 สถาบัน ถ้ามีเด็กของสถาบันใดสถาบันหนึ่งข้ามเขตเข้ามาจะมีการดำเนินการคือ จะแจ้งครู อาจารย์ ให้ทราบโดยอาจารย์ของทั้ง 2 สถาบันทราบอยู่แล้ว เขาจะเรียกเด็กเข้าไปพบ เพื่อตักเตือนหรือมีการเชิญผู้ปกครองมาพูดคุย มีการแจ้งอาจารย์ฝ่ายปกครอง ซึ่งอาจารย์เขาจะมีข้อมูลของเด็ก และทราบว่าเป็นใครอยู่แล้วซึ่งอาจจะมีการตักเตือนตัดคะแนน หรือพักการศึกษา...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 5 มกราคม 2562)

7. มาตรการป้องกันด้านสื่อและเทคโนโลยี เป็น “มาตรการในการใช้เทคโนโลยี” โดยการใช้เทคโนโลยีในการรายงานผลหรือประสานข้อมูลทาง Group Line ของเจ้าหน้าที่และอาจารย์ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ติดต่อประสานงาน รายงานการเกิดเหตุหรือเหตุที่จะส่งเสียงที่มีแนวโน้มที่จะก่อความรุนแรง ทางอาจารย์และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะประสานงานกันผ่าน Group Line เพื่อติดต่อและเตรียมตัวในการเข้าป้องกันการเกิดเหตุ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ข้อมูลว่า

“...ตอนนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจและฝ่ายปกครองทำงานร่วมกันมีการทำงานประสานกันตลอดเวลา...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2562)

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv : 06082562 10:26:05 / seq : 26

สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งกล่าวว่า

“...เจ้าหน้าที่ตำรวจมีวิธีในการแก้ปัญหาคือการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุ โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยประสานงานกับโรงเรียน โดยประสานทางกลุ่ม Line...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2561)

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งให้ข้อมูลต่อไปว่า

“...จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร รปภ. ห้าง และ รปภ. รถไฟฟ้า คอยตรวจตรา โดยจะมี Group LINE เพื่อรายงานสอดคล้องเด็ก ...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 5 มกราคม 2562)

และยังสอดคล้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกท่านหนึ่งที่ให้ข้อมูลว่า

“...มีการมอบหน้าที่สายตรวจกับโรงเรียนในการป้องกันความรุนแรงนั้นจะมีสารวัตร 1 ท่าน ช่วยควบคุมดูแลเรื่องนักเรียน นักศึกษาทะเลาะกันโดยประสานกับอาจารย์ของทั้ง 2 สถาบัน มีการหารือถึงปัญหาและมีการพูดคุยและประสานงานกันผ่าน Group LINE “กลุ่มป้องกันเหตุให้นักศึกษาทะเลาะกัน” ด้วย...” (เจ้าหน้าที่ตำรวจ, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2562)

เช่นเดียวกับผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางที่ให้ข้อมูลว่า

“...การดูแลทาง Line แทน มีการพูดคุยกับพ่อแม่และเด็กโดยใช้เทคโนโลยีให้เป็นประโยชน์...” (ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

8. มาตรการป้องกันด้านศาสนา เป็นมาตรการเกี่ยวกับ “การเข้าวัดปฏิบัติธรรม” โดยมาตรการเข้าวัดปฏิบัติธรรม นักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงกับผู้อื่นหรือกลุ่มเพื่อนจนต้องได้รับโทษนั้น มักมีสภาพจิตใจที่มีปัญหา อาจะมาจากพื้นฐานการเลี้ยงดูจากครอบครัวหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีส่งผลถึงด้านความคิด โดยมุ่งเน้นไปที่การสอนศาสนา คนไทยนับถือศาสนาพุทธ แต่ทว่าไม่เคยศึกษาถึงแก่นแท้ของพุทธศาสนา มาตรการนี้จึงให้นักเรียนอาชีวะได้เข้าฝึกการ

ทำสมาธิควบคู่ไปกับเรียนหลักสูตรเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางจิตใจ ทำให้จิตใจเยือกเย็นลง ซึ่งพ่อแม่ต้องหมั่นเพิ่มเติมคุณธรรมจริยธรรมแก่บุตรหลานตั้งแต่เยาว์วัย เมื่อมีสภาพจิตใจที่มั่นคง มีพระพุทธศาสนาในการยึดเหนี่ยวจิตใจแล้วนั้นก็จะมีจิตสำนึกที่จะทำความดีมากยิ่งขึ้นไม่ไปสร้างปัญหาใช้ความรุนแรงจนเกิดความวุ่นวายในสังคม เมื่อศึกษาแล้วสามารถนำหลักสูตรมาปฏิบัติเพื่อพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น ๆ ขึ้นไป การปฏิบัติธรรมเป็นทางสายเอกที่นำไปสู่ความพ้นทุกข์ อันเป็นเป้าหมายสูงสุดในพระพุทธศาสนาและทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาเกิดศรัทธาในการศึกษาและปฏิบัติธรรม โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. แยกนักเรียนออกเป็นกลุ่ม นักเรียนอาชีวะที่ได้รับโทษสถานหนักไม่ว่าจะเป็นการพักการเรียน ภาคทัณฑ์หรือโทษกักตามสถานศึกษาควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนที่มีปัญหาเหล่านี้เข้าร่วมการปฏิบัติธรรม โดยจำนวนวันในการปฏิบัติธรรมอาจเป็นช่วงเวลาสั้นหรือยาวขึ้นอยู่กับความเหมาะสม

- หลักสูตร 3-5 วัน สำหรับนักเรียนอาชีวะที่ได้รับโทษน้อยหรือเพิ่งมีประวัติการก่อเหตุรุนแรงในครั้งแรกหรือความเสียหายน้อย

- หลักสูตร 5-7 วัน สำหรับนักเรียนอาชีวะที่ได้รับโทษภาคทัณฑ์ มีประวัติก่อเหตุซ้ำ ๆ ไม่เกิน 3 ครั้งและในการก่อเหตุรุนแรงแต่ละครั้งมีความเสียหายต่อสังคมและกลุ่มคนรอบข้างค่อนข้างรุนแรง

- หลักสูตร 7-14 วัน สำหรับนักเรียนอาชีวะที่ได้รับโทษสถานหนักกล่าวคือถูกพักการเรียนและมีการก่อเหตุใช้ความรุนแรงซ้ำ ๆ กันเกินกว่า 3 ครั้งและมีความรุนแรงมากก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่อสังคม

2. นำนักเรียนอาชีวะที่ได้รับโทษในระดับต่าง ๆ เข้าหลักสูตรปฏิบัติธรรมโดยให้นักเรียนที่ถึงแม้จะมีจำนวนวันในการเข้าอบรมต่างกันให้เริ่มหลักสูตรพร้อมกันเพื่อสร้างความสามัคคีและมีกำลังใจในการตั้งใจฝึกปฏิบัติธรรม โดยหลักสูตรการปฏิบัติธรรมสำหรับนักเรียนอาชีวะศึกษาจะเป็นหลักสูตรที่แตกต่างจากการปฏิบัติธรรมทั่วไปที่นั่งสมาธิหลับตาแล้วทำให้นักเรียนอาชีวะที่ไปปฏิบัติกลับมาก็มีนิสัยและพฤติกรรมแบบเดิม ๆ โดยกระบวนการนี้เรียกว่ากระบวนการจิตตปัญญาศึกษา (Contemplative Education) ซึ่งเป็นการศึกษาที่เน้นการฝึกฝนปฏิบัติจนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านในตนเอง จิตตปัญญาศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ด้วยใจอย่างใคร่ครวญ เน้นการพัฒนาความคิด จิตใจ อารมณ์ภายในตนเอง อย่างแท้จริงเพื่อให้เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง รู้คุณค่าของสิ่งต่าง ๆ โดยปราศจากอคติ เกิดความรักความเมตตา อ่อนน้อมต่อธรรมชาติ มีจิตสำนึกต่อส่วนรวมและสามารถประยุกต์เชื่อมโยงกับศาสตร์ต่าง ๆ ในการดำเนิน

ชีวิตประจำวันได้อย่างสมดุลและมีคุณค่าด้วยเหตุนี้จิตตปัญญาศึกษาจึงเป็นทั้งแนวคิดและแนวปฏิบัติที่มีจุดมุ่งหมายให้เกิดการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงในระดับต่าง ๆ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงภายในตน การเปลี่ยนแปลงภายในองค์กรและการเปลี่ยนแปลงภายในสังคม โดยที่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่ใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานอย่างลึกซึ้ง ซึ่งถ้าหากนักเรียนอาชีวะกลุ่มที่ใช้ความรุนแรงได้เข้าร่วมกิจกรรมแนวปฏิบัตินี้จะช่วยให้เกิดเปลี่ยนแปลงจากภายในมีความตระหนักและเห็นต่อส่วนร่วมและมี Comfort Zone ที่ปลอดภัยไม่ต้องกังวลว่าตนเองจะอยู่ในที่ไม่ปลอดภัยอยู่ตลอดเวลา โดยกิจกรรมที่นักเรียนอาชีวศึกษาจะเข้าร่วมนั้นมีการจัดขั้นตอนกระบวนการและการเรียงลำดับกิจกรรมที่ชัดเจน โดยแบ่งเป็น 3 ช่วงใหญ่ ๆ คือ

2.1 ช่วงแรก เน้นเกมส์กิจกรรมและการสะท้อนจากกลุ่มเป็นหลัก โดยใช้เวลาช่วงกลางวันของวันแรกประกอบด้วยการบรรยายเรื่องสติ สมาธิและปัจฉิมโอวาท เกมส์การเรียนรู้ 3 กิจกรรมคือ การวาดภาพ “ผลของความประมาท” “ตามหาพ่อแม่” และ “เมล็ดพันธุ์แห่งสติ” มีการสรุปการเรียนรู้ โดยอาศัยการสะท้อนจากกลุ่มเป็นหลักแล้วอาจารย์จึงเชื่อมโยงเข้าสู่การสรุปโดยหลักธรรม การเริ่มกระบวนการในลักษณะดังกล่าวทำให้กระบวนการดูค่อนข้างผ่อนคลาย มีความสนุกสนาน ผู้เข้าร่วมได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงของตนเอง และผ่านการสะท้อนแลกเปลี่ยนบทเรียนของตนเอง ทำให้ไม่รู้สึกลูกถูกยึดเยียดให้เรียนรู้หลักธรรมที่ไม่เชื่อมโยงกับการปฏิบัติ

2.2 ช่วงที่ 2 เป็นช่วงที่เน้นการฝึกสติในชีวิตประจำวันและอธิบายหลักธรรมสำคัญ ๆ ที่เป็นหลักการในการเจริญสติวิปัสสนาโดยกิจกรรมสำคัญ ๆ คือ “เส้นทางสายธรรม” ประสบการณ์การปฏิบัติธรรมในชีวิตจริง กิจกรรม “เดินไปตลาด” กิจกรรม “ผ่อนพักตระหนักรู้” กิจกรรม “การพูดและการฟังอย่างมีสติ” โดยกิจกรรมทั้งหมดสลับกับการบรรยายธรรมและสรุปปิดท้ายด้วยการสนทนาถามตอบ ปัญหาธรรมยามค่ำซึ่งช่วยให้เกิดความกระจ่างในหลักธรรม และเข้าใจแนวทางในการปฏิบัติ ชัดเจนมากขึ้น

2.3 ช่วงสุดท้าย เป็นช่วงสรุปการเรียนรู้และเน้นย้ำการฝึกปฏิบัติในชีวิตประจำวัน โดยให้หลักและเครื่องมือในการปฏิบัติ โดยย้ำถึงหลักมัชฌิมาปฏิปทา “ที่وسطองส่วนไม่ควรดำเนิน” ที่กล่าวถึงหลักปฏิบัติที่ไม่ปล่อยตนเผลอตามกิเลส แต่ก็ไม่เคร่งเครียดบังคับตนเองจนเกิดพหุติ แต่ให้ตั้งอยู่ในความปกติ ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก ๆ คือ การออกกำลังกายบรรยายเรื่อง “ไตรสิกขา” ในฐานะเครื่องมือในการปฏิบัติ การให้ทดลองฝึกสติแล้วกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ระหว่างภาวนา เช่น การเปิดเพลงดัง ๆ เอาตุ๊กตาร้องเพลงมาวางไว้ใกล้ ๆ

ผู้ที่กำลังภาวนา ฯลฯ เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างการตามรู้ความรู้สึกนึกคิดด้วยการนั่งอยู่กับสมาธิ เมื่อนักเรียนอาชีวะผ่านขั้นตอนนี้จะทำให้ให้นักเรียนอาชีวะที่เข้ารับการอบรมจะมีความรู้สึกภายในที่จริงซึ้ง ดีซึ้ง สุขซึ้งและเห็นความจริงแห่งชีวิตมากขึ้น เข้าถึงคำว่า ‘สุขภาวะทางปัญญา’ อย่างที่จิตตปัญญากล่าวไว้และไม่ว่าจะเป็นความกลัว ความวิตกกังวล หรือความต้องการความรัก ความเอาใจใส่ ความต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ มันจะสลายดับสิ้นไปทันทีหรืออีกก็คือ มันจะไม่มีอิทธิพลใด ๆ ต่อใจและการกระทำอีก สอดคล้องกับผู้พิพากษาสมทบสำนักคดีเยาวชนและครอบครัวกลางที่ให้ข้อมูลว่า

“...ส่งเสริมให้เด็กเรียนวิชาศาสนา อย่างในสหรัฐอเมริกา มีเรื่องศาสนาในรายวิชาที่เรียนต้องมีเรียนศาสนา ...”
(ผู้พิพากษาสมทบ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2562)

4.2 อภิปรายผล

4.2.1 วัตถุประสงค์ที่ 1 สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

จากการสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล พบว่า จากการศึกษาสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558) เมื่อจำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ. 2556-2558 พบว่า ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกใน พ.ศ.2556 ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ใน พ.ศ. 2557 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและใน พ.ศ. 2558 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายเช่นเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดที่หลากหลายรูปแบบและมีความรุนแรงที่แตกต่างกันออกไปจะเห็นได้ว่าความผิดทั้ง 3 รูปแบบนี้เป็นความผิดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเมื่อเทียบกับความผิดอื่น ๆ และความผิดเหล่านี้ยังมีความรุนแรงแตกต่างกันออกไป เมื่อวิเคราะห์เฉพาะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายซึ่งเป็นฐานความผิดที่มีความรุนแรงมากในอันดับต้น ๆ พบว่าใน พ.ศ. 2556 เกิดขึ้น 4,263 ครั้ง เมื่อเทียบอัตราส่วนต่อเดือน พบว่า ใน 1 เดือนเกิดขึ้นมากถึง 355.25 ครั้ง ใน พ.ศ. 2557 เกิดขึ้น 3,759 ครั้ง เมื่อเทียบอัตราส่วนต่อเดือน พบว่า ใน 1 เดือน

เกิดขึ้นมากถึง 313.25 ครั้งและใน พ.ศ. 2558 เกิดขึ้น 4,296 ครั้ง เมื่อเทียบอัตราส่วนต่อเดือนพบว่า ใน 1 เดือนเกิดขึ้นมากถึง 358 ครั้ง จะเห็นได้ว่า ความถี่ในการเกิดความร้อนแรงในเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นตามลำดับเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เมื่อศึกษาลึกลงไปในพื้นที่กรุงเทพมหานครจากสถิติของกองกำกับการศูนย์รวมข่าว กองบังคับการสายตรวจและปฏิบัติการพิเศษ กองบัญชาการตำรวจนครบาล พ.ศ. 2562 ซึ่งเก็บข้อมูล/สถิติตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 ถึงวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2562 เป็นระยะเวลาประมาณ 4 เดือนในช่วงเดือนกุมภาพันธ์มีเหตุการณ์ความร้อนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษา มีจำนวน 6 กรณี ส่วนเดือนมีนาคม พบว่า เหตุการณ์ความร้อนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษา มีจำนวน 11 กรณี ซึ่งเพิ่มขึ้นจากเดือนกุมภาพันธ์มากถึง 5 กรณี แต่อย่างไรก็ตามในเดือนเมษายนพบว่า ไม่ปรากฏเหตุการณ์ความร้อนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษา แต่ในเดือนต่อมาเดือนพฤษภาคม พบว่า กลับมีเหตุการณ์ความร้อนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษามากกว่าเดือนกุมภาพันธ์ ถึง 7 กรณี มากกว่าเดือนมีนาคม 2 กรณีและมากกว่าเดือนเมษายน ถึง 13 กรณี และในเดือนมิถุนายนมีเหตุการณ์ความร้อนแรงที่เกิดขึ้นจากเด็กอาชีวศึกษา จำนวน 10 กรณี ซึ่งน้อยกว่าในเดือนมิถุนายนและเดือนมีนาคม แต่มีมากกว่าเดือนกุมภาพันธ์และเมษายน นอกจากนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกิดขึ้นในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ซึ่งเป็นวันปกติที่นักเรียนอาชีวศึกษาใช้ความร้อนแรง เวลาส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลา 15.00-18.00 น. (หลังเลิกเรียน) และเกิดขึ้น 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์หรือมากที่สุด 3-4 ครั้งต่อสัปดาห์ สอดคล้องกับการศึกษาของ Hakusho (2000) สำหรับประเทศในเอเชียปัจจุบันมีแนวโน้มที่น่าเป็นห่วงหลายประการ เช่น ในประเทศญี่ปุ่น เด็กที่กระทำผิดกฎหมายมีอายุน้อยลง มีการกระทำผิดเป็นกลุ่ม ลักษณะพฤติกรรมรุนแรงขึ้นและเด็กหญิงมีปัญหาเพิ่มขึ้นกว่าในอดีต อัตราของเด็กรักเรียนที่ก่อความร้อนแรงในโรงเรียนเพิ่มขึ้นทุกปี เช่น ใน ค.ศ.1998 มีนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 18,209 ราย ก่อความร้อนแรงและจำนวนได้เพิ่มเป็น 22,991 ราย และ 24,246 ราย ใน ค.ศ.1999 และ ค.ศ.2000 แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาของ Nihon Seishonen Kenkyusho (1984,1985) กล่าวว่าปัญหาความร้อนแรงในโรงเรียนไม่ได้เป็นปัญหาใหม่ แต่เป็นสิ่งที่มีความยาวนานแล้วจะเห็นได้จากในค.ศ.1984 มีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงในกลุ่มเด็กนักเรียนมัธยมต้นพบว่า มีอัตราการรังแกเพื่อนนักเรียนด้วยกันสูงถึงร้อยละ 48.7 ใน ค.ศ.1985 พบว่ามีปัญหา นักเรียนทำลายอาคาร สถานที่สาธารณะและสาธารณสมบัติ ร้อยละ 20.00-34.4 นักเรียนวิวาทต่อสู้กันเอง ร้อยละ 40 ช่มชู้ทรัพย์/ชิงทรัพย์ ร้อยละ 31.2 และเข้าร่วมแก๊ง ร้อยละ 24.4

ส่วนอาวูรุที่ใช้ก่อให้เกิดความร้อนแรงประกอบด้วยก้อนหิน ไม้ มีด ปืน รวมถึงอาวูรุอื่นๆ ที่สามารถนำมาใช้ความร้อนแรงได้ สอดคล้องกับการศึกษาของเอแบคโพลล์ (2552) ศึกษาเรื่อง

สำรวจสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในกลุ่มเด็กและเยาวชนและมาตรการแก้ไข พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่หรือร้อยละ 60.8 พบเห็นภาพการใช้อาวุธ เช่น อาวุธปืน มีด ทำร้ายกันบ่อย ๆ รองลงมาคือ ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 57.5 พบเห็นภาพการต่อสู้ทำร้ายร่างกายกันบ่อย ๆ ร้อยละ 51.4 พบเห็นภาพของสงครามและการฆาตกรรมบ่อย ๆ ร้อยละ 46.5 พบเห็นพฤติกรรมการพูดจาหยาบคาย ด่าทอ ได้เถียงกัน บ่อยๆ และร้อยละ 39.3 พบเห็นภาพการทะเลาะวิวาทของคนในครอบครัวบ่อยๆ จึงทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีการใช้อาวุธดังกล่าวในการก่อความรุนแรง นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับการศึกษาของอุมพร ตรังคสมบัติและคณะ (2541) พบว่า สำหรับการพกพาอาวุธ กลุ่มตัวอย่างที่เคยพกพาอาวุธอย่างน้อยหนึ่งครั้งในชีวิตมีร้อยละ 18.4 โดยกรุงเทพมหานครมีอัตราสูงสุดคือร้อยละ 22.1 และภาคอีสานมีอัตราต่ำสุดคือ ร้อยละ 16.5 ส่วนในรอบ 1 เดือนที่ผ่านมากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 13.7 พกพาอาวุธ โดยส่วนใหญ่พกเพียง 1-2 วันเท่านั้น อาวุธที่พบบ่อยที่สุดคือ มีด มีดโกนและคัตเตอร์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตั้งแต่ในอดีตถึงปัจจุบัน อาวุธก็ยังคงมีความคลึงกันและจะมีอาวุธปืนที่สามารถหาเพิ่มขึ้นในปัจจุบันเนื่องจากหาง่ายมีราคาถูกลง

ส่วนระดับความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับความรุนแรงแค่ได้รับบาดเจ็บแต่ยังไม่ถึงชีวิต แต่เมื่อศึกษาในกรณีอื่น ๆ จะพบว่า บางกรณีมีการเสียชีวิตเกิดขึ้นบ้าง โดยความรุนแรงที่เกิดขึ้น เช่น ทำร้ายร่างกาย ทะเลาะวิวาท ชกต่อย รวมถึงการยิงด้วยอาวุธปืน เป็นต้น

จากสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลที่กล่าวมาทั้งหมดจึงเกิดผลกระทบต่อนักเรียนอาชีวศึกษา สถาบัน/โรงเรียน ครอบครัว ชุมชนและสังคมสอดคล้องกับการศึกษาของสุภาวดี เจริญวานิช (2557) พบว่า การเล่นเกมเป็นระยะเวลาที่ยาวส่งผลกระทบต่อที่เป็นปัญหากับเด็กอีกมากมายได้แก่ สุขภาพร่างกาย การเรียนและพฤติกรรม ซึ่งถือเป็นผลกระทบที่สำคัญที่จะขัดขวางการพัฒนาของเด็กไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม โดยอาจส่งผลกระทบต่อให้เกิดปัญหาขึ้นในอนาคตได้สอดคล้องกับการศึกษาของ เชน และ เหวย (2011) พบว่า การกระทำผิดของนักเรียนต่อนักเรียนคนอื่นและการตกเป็นเหยื่อของนักเรียนชั้นมัธยมต้นเป็นจำนวน 1,376 คน ที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงมีผลกระทบต่อการนับถือตัวเองและความซื่อสัตย์ นอกจากนี้ความซื่อสัตย์เป็นผลกระทบหลักของความรุนแรงในโรงเรียนในไต้หวันและผลของการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของนักเรียนจากเพื่อนนักเรียนรอบข้างที่มีต่อสภาวะความซื่อสัตย์ นอกจากนี้แล้วความรุนแรงในวัยรุ่นส่งผลให้เกิดการเสียชีวิตก่อนวัย การบาดเจ็บและทุพพลภาพ ทำให้วัยรุ่นเสียโอกาสหลายอย่างในชีวิตรวมทั้งทำให้เกิดปัญหาทางจิต สังคมอื่นๆ ตามมา ผลดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับวัยรุ่นที่เป็นเหยื่อเท่านั้น แต่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นที่เป็นผู้กระทำเช่นกัน รวมทั้งครอบครัว ชุมชนและสังคมโดยรวม นอกจากนี้แล้วยังส่งผลกระทบต่อทางด้านเศรษฐกิจอันเกิดจากความรุนแรงมีมูลค่ามหาศาล มีการสูญเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลแล้ว ยังมีการสูญเสียอื่น ๆ อีก เช่น การสูญเสียโอกาส

ทางการศึกษาและอาชีพ การสูญเสียทรัพย์สิน สูญเสียค่าใช้จ่ายในกระบวนการศาลและการคุ้มครองป้องกันตนเอง ความสูญเสียอันเกิดจากการที่ชุมชนเสื่อมโทรม (ชุมชนที่มีอาชญากรรม) สังคมไม่ปลอดภัยและการสูญเสียความสามารถในการผลิต (Productivity) ยังเป็นสิ่งที่ประมาณค่ามิได้ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในวัยรุ่นจึงเป็นสิ่งที่สังคมจะต้องทำการแก้ไขอย่างรีบด่วน โดยจะต้องมีมาตรการจัดการอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2548)

4.2.2 วัตถุประสงค์ที่ 2 สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

“สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล”มีสาเหตุสำคัญ ๆ 7 ประการได้แก่

1. สภาพครอบครัว โดยครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นสาเหตุของการใช้ความรุนแรงซึ่งครอบครัวไม่มีเวลาดูแล พ่อแม่แยกทางกัน นอกจากนั้นบุคคลอื่นในครอบครัวมีผลต่อการใช้ความรุนแรงเช่นเดียวกัน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ตลอดจนคุณภาพชีวิตของแต่ละครอบครัวที่แตกต่างกันเชื่อว่าทุกครอบครัวก็ต้องการเลี้ยงลูกอย่างดี แต่เนื่องจากไม่มีเวลาที่เพียงพอ เช่น บางครอบครัวส่งผลให้ผู้ปกครองต้องดิ้นรนและขวนขวายหาทรัพย์สินและเงินทองมาจุนเจือ ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น พ่อแม่ไม่ได้ดูแล แต่ในทางกลับกันอย่างไรที่ประเทศญี่ปุ่นการดูแลและการอบรมสั่งสอนทำให้เด็กในประเทศญี่ปุ่นมีจิตสำนึกในเรื่องของผิดถูกคือเริ่มจากครอบครัว พ่อและแม่เป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็ก นอกจากนี้แล้วการใช้ความรุนแรงในครอบครัวยังส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมความรุนแรงอีกด้วย นอกจากนั้นแล้วหากนักเรียนอาชีวศึกษาคนใดที่เกิดมาในครอบครัวที่ปล่อยปละละเลยไม่อบรมป้อนนิสัยก็จะเกิดปมด้อยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามมาได้ ในสภาพสังคมนักเรียนอาชีวศึกษานั้นพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่เกิดมาในสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษามีสภาพจิตใจที่ไม่ปกติและจะทวีความรุนแรงขึ้นไปหากครอบครัวปล่อยปละละเลยในช่วงเวลาที่นักเรียนอาชีวศึกษามีเวลาว่างไม่ว่าจะช่วงหลังเลิกเรียน วันหยุด หรือแม้กระทั่งช่วงปิดเทอมที่นักเรียนอาชีวศึกษามีเวลาว่างและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สร้างความทรงจำที่ดีในชีวิตเพื่อเป็นเกราะป้องกันใจให้มีความเข้มแข็งเมื่อโดนคนอื่นหรือแม้กระทั่งรุ่นพี่ครอบงำอิทธิพลสั่งให้กระทำการใด ๆ อันผิดต่อกฎหมาย นอกจากนี้แล้วปัญหาทางด้านครอบครัวนั้น ส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนมีปัญหาภายในครอบครัว เช่น พ่อแม่อย่างร้างกัน ขาดการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ เคยพบเห็นความรุนแรงในครอบครัวในรูปแบบต่าง ๆ จนตนเองเห็นว่า ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว เป็นเรื่องปกติและสามารถไปกระทำกับใคร ๆ ก็ได้ นอกจากนั้นเด็กและเยาวชนหรือเด็กอาชีวศึกษาบางส่วนขาดการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่เพราะบางครอบครัวไม่มีเวลาให้บุตรหลานของตนเอง เป็นต้น ซึ่ง

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาใช้ความรุนแรงเกิดจากสภาพของครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้พ่อและแม่มีการอบรมสั่งสอนลูกแต่ไม่มีเวลาในการอบรมสั่งสอนประกออบกับต้องออกไปประกออบอาชีพนอกบ้าน กลับบ้านไม่ตรงกับเวลาการกลับบ้านของลูก ทำให้ไม่มีเวลาดูแลพูดคุยและไม่ทราบพฤติกรรมของลูกเมื่ออยู่ที่โรงเรียนในวันหยุดหรือวันว่างไม่มีกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว อีกทั้งพ่อและแม่ไม่สามารถสร้างความอบอุ่นและจิตสำนึกที่ดีงามให้กับนักเรียนอาชีวะกลุ่มที่ใช้ความรุนแรง นักเรียนอาชีวะกลุ่มนี้จึงเป็นนักเรียนที่ขาดความอบอุ่นในครอบครัว เนื่องจากพ่อและแม่แยกทางกันหรือภายในครอบครัวมีปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งกันทำให้นักเรียนมีปัญหาด้านสัมพันธภาพกับผู้ปกครองและมีการใช้ความรุนแรงภายใน ครอบครัวอยู่เป็นประจำ เช่น นักเรียนมักถูกดูต่ำด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพและการลงโทษที่รุนแรง การทำร้ายร่างกายด้วยการตี การเตะหรือพ่อและแม่มักจะทะเลาะกันเป็นประจำและมีการใช้ความรุนแรงต่อกันให้นักเรียนอาชีวะได้เห็นจนสร้างพฤติกรรมเลียนแบบออกมา

2. การคบเพื่อน เด็กนักเรียนอาชีวะเหล่านี้ได้รับการปลุกฝังจากกลุ่มเพื่อนและรุ่นพี่ประกออบกับความกดดันจากรุ่นพี่ ซึ่งรุ่นพี่และเพื่อนส่วนใหญ่ช่วยกันปลุกฝังสิ่งผิดและพยายามสอนว่าสถาบันของตัวเองเป็นสถาบันที่ดีและเก่งประกออบกับรุ่นพี่เพียง รวมถึงรุ่นพี่ที่ออกจากสถาบันไปแล้วบอกให้รุ่นน้องเดินตามรอยของรุ่นพี่และบอกว่าสถาบันของเราต้องอยู่ต่อไปทำให้รุ่นน้องทำตาม เด็กกลุ่มนี้มักจะเชื่อเพื่อน เชื่อรุ่นพี่หรือรุ่นน้องมากกว่าคำพูดของครูหรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งรุ่นพี่มีส่วนต่อความเชื่อมันักทำให้เกิดการถ่ายทอดกันรุ่นสู่รุ่น รุ่นน้องให้คำสรรเสริญว่ารุ่นพี่คนนี้เป็น "Hero/Idol" และสาเหตุสำคัญที่รุ่นพี่สามารถให้ข้อมูลและถ่ายทอดกันไปรุ่นสู่รุ่นได้เพราะมีการใช้การสื่อสารผ่านช่องทางต่าง ๆ มากมาย เช่น การเลี้ยงรุ่น การไหว้ครูที่ทำให้เจอกัน ที่เป็นช่องทางให้เกิดการถ่ายทอดการปลุกฝังระบบมายาวนาน เป็นต้น ตลอดจนนักเรียนอาชีวะทุกคนจะต้องเผชิญกับธรรมเนียมและประเพณีอันเก่าแก่ของโรงเรียนอาชีวะนั้นคือ การรับน้องจากรุ่นพี่ ซึ่งรุ่นพี่และมีการปลุกฝังค่านิยมในทุก ๆ รูปแบบเมื่อนักเรียนอาชีวะได้เข้าไปศึกษาในโรงเรียนอาชีวะแล้วนั้น นักเรียนอาชีวะทุกคนจะต้องเผชิญกับธรรมเนียมและประเพณีอันเก่าแก่ของโรงเรียนอาชีวะนั้นก็คือการรับน้องจากรุ่นพี่ซึ่งรุ่นพี่และมีการปลุกฝังค่านิยมในทุก ๆ รูปแบบนอกจากนี้แล้ว

2.1 การได้รับการปลุกฝังค่านิยมรักสถาบันและรักเพื่อนพ้องเป็นค่านิยมที่มีผลต่อการ ส่งเสริมให้มีภาระทะเลาะวิวาทสูง

2.2 การได้รับการปลุกฝังค่านิยมไม่ให้ความสำคัญกับการเรียน แม้ว่าจะมีจำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาได้รับการปลุกฝังค่านิยมด้านนี้้น้อยที่สุดก็ตาม แต่ก็มียุทธิต่อการทะเลาะวิวาทในสูงจึงเป็นปัญหาที่ไม่สามารถละทิ้งไม่ได้

2.3 การปลุกฝังทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาจนถึงแม้ว่าจะมีผลเชิงส่งเสริมหรืออิทธิพลต่อการทะเลาะวิวาทต่ำที่สุด แต่เมื่อมาดูที่จำนวนผู้ได้รับการปลุกฝังในระดับสูงจะเห็นว่ามียุทธิต่อการทะเลาะวิวาทสูงจึงเป็นปัญหาที่จะละทิ้งไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

สำหรับการได้รับการปลุกฝังความเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของสัญลักษณ์ที่เป็นตราเหรียญเครื่องหมายของสถาบันนั้น กลุ่มนักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงทุกคนได้รับการปลุกฝังความเชื่อ ด้านนี้ในระดับสูงทุกคน ทั้งที่เคยทะเลาะวิวาทและไม่เคยทะเลาะวิวาท

ระบบรุ่นพี่รุ่นน้องนับเป็นสาเหตุสำคัญที่ถ่ายทอดความรุนแรงและความคิดแบบเดิม ๆ ซึ่งประกอบกับนักศึกษาอาชีวะซึ่งเป็นวัยที่ Sensitive และเปราะบางต่อคำพูดและความรู้สึกที่มักจะเชื่อเพื่อน เชื่อรุ่นพี่หรือรุ่นน้องมากกว่าคำพูดของผู้ปกครองอาจารย์หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ รุ่นพี่ของนักเรียนอาชีวะนั้นจะมีส่วนต่อความเชื่อมั่นในการใช้ชีวิตในโรงเรียนและนอกโรงเรียนอันเป็นธรรมเนียมที่ถ่ายทอดกันรุ่นสู่รุ่น โดยรุ่นพี่ไม่ใช่รุ่นพี่ที่ยังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเท่านั้นแต่ยังมีรุ่นพี่ที่ออกไปแล้วและไม่สามารถประกอบอาชีพได้ หากสามารถหยุดดวงจรนี้ได้ที่รุ่นพี่มาถ่ายทอดรุ่นน้องได้ก็จะทำให้ปัญหาการลดการใช้ความรุนแรงน้อยลงและหมดไปอย่างแน่นอน ซึ่งการถ่ายทอดค่านิยม ความเชื่อและทัศนคติต่าง ๆ ที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทจากรุ่นนี้ไปสู่รุ่นน้องๆ ที่อยู่ในแผนกหรือสถาบันเดียวกันจะเริ่มตั้งแต่กระบวนการรับน้องซึ่งภายใน กิจกรรมรับน้องจะทำให้แต่ละคนเรียนรู้ถึงสถานภาพและบทบาทของตนเองว่าควรจะทำปฏิบัติตน อย่างไรขณะที่เรียนอยู่ในสถาบันนั้นโดยสภาพทางสังคมภายในแต่ละสถาบันอาจมีความแตกต่างกันไปบ้าง การปลุกฝังจะเน้นการยึดเหนี่ยวที่กลุ่มให้มีความรักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความเคารพนับถือกันระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง ให้มีความรักการพ่อกลุ่มหรือสถาบันเป็นหลักซึ่งทำให้บทบาทที่รุ่นน้องได้รับคือ การยึดติดกับกลุ่มหรือสถาบัน โดยมีการนำเอาสัญลักษณ์ต่าง ๆ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันมาเป็นสิ่งย้ำความสำคัญของกลุ่มเพื่อสร้างความผูกพันระหว่างรุ่นพี่ รุ่นน้อง การนำเข้าไปสู่เหตุการณ์ทะเลาะวิวาทนั้น นอกจากจะเห็นแบบอย่างจากรุ่นพี่

นอกจากนี้แล้วจะมีรุ่นพี่และเพื่อนที่คอยเป็นต้นแบบหรือการปลุกฝังค่านิยมผิด ๆ ให้แก่รุ่นน้อง ส่วนเพื่อนมักชักจูงกันไปกระทำความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ เช่นการทะเลาะวิวาทกับสถาบัน

เช่นเดียวกัน มีการได้รับการปลูกฝังความเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของสัญลักษณ์ที่เป็นตราเหรียญ เครื่องหมายของสถาบันนั้นกลุ่มนักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงทุกคนได้รับการปลูกฝังความเชื่อ ด้านนี้ในระดับสูงทุกคน ทั้งที่เคยทะเลาะวิวาทและไม่เคยทะเลาะวิวาท

6. ปัญหาความกดดันในสถานศึกษา เด็กนักศึกษาใหม่ที่เข้าไปศึกษาต่อส่วนใหญ่จะเป็น เด็กชั้นปีที่ 1 ซึ่งอายุไม่เกิน 18 ปี พอเข้าไปแล้วถูกชักชวนจากรุ่นพี่ ซึ่งหากเด็กนักเรียนคนดังกล่าว ไม่ไปด้วยจะทำให้ตัวนักเรียนเองจะเรียนอยู่ในสถาบันอย่างลำบากซึ่งจะทำให้เกิดความกดดันเมื่อ อยู่ภายในสถานศึกษาประคบกับเพื่อนชวน นอกจากนี้แล้วถ้าไม่ทำตามระบบของรุ่นพี่ตัวเขาเอง จะอยู่และทำตัวลำบากและสุดท้ายไม่มีทางเลือกก็เลยเข้าไปอยู่ในจุดนี้

7. กฎหมายและระเบียบปฏิบัติกฎหมาย กฎหมายเด็กและเยาวชนที่บังคับใช้กับนักเรียน อาชีวะนั้นมีการกำหนดโทษเบาจนเกินไปกล่าวคือ นักเรียนอาชีวะที่ก่อเหตุมีความกล้าหาญที่จะ สร้างปัญหาขึ้นมาโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายเพราะกฎหมายขาดความเข้มงวดศักดิ์สิทธิ์ไม่ สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่ที่ไม่สามารถทำให้นักเรียนอาชีวะที่กระทำความผิด ก่อเหตุ ใช้ความรุนแรงทำให้สังคมและโรงเรียนอาชีวะได้รับความเดือดร้อนเกิดการสูญเสียได้รับโทษจำคุก ได้ เนื่องจากกฎหมายของประเทศไทยได้ตีความเหมือนเด็กเป็นผ้าขาว ให้นักเรียนอาชีวะที่ยังอายุ ไม่เกิน 18 ปี ยังเป็นเยาวชนอายุไม่ถึงเกณฑ์ที่จะต้องได้รับโทษดังกล่าว นอกจากนี้แล้วกฎหมายใน ปัจจุบันนี้มีการคุ้มครองเด็กที่กระทำความผิดที่มีความผิดเพียงเล็กน้อยหรือที่ไม่ได้ตั้งใจในการ กระทำความผิด กฎหมายว่าด้วยเรื่องความเสียหายในการกระทำความผิดของเด็ก เช่น กฎหมาย อาญาที่บัญญัติในเรื่องของโทษที่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับ หรือกฎหมายแพ่งที่ว่าด้วยเรื่องของ ความเสียหายที่อาจชดใช้หรือทดแทนได้ รวมถึงพระราชบัญญัติว่าด้วยเรื่องการคุ้มครองสิทธิเด็ก และเยาวชนในหลาย ๆ ฉบับ โดยกฎหมายต่าง ๆ ที่สถาบันทางการเมืองการปกครองทำขึ้นนั้นได้มีการแก้ไข ปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงไปตามพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมในสังคมที่แปรเปลี่ยนไป หากกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายที่ดีควรที่จะสามารถนำมาปรับใช้ให้ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบันและ มีความสมเหตุสมผลต่อแนวโน้มทิศทางของการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้เป็นอย่างดี โดยกฎหมาย เด็กและเยาวชนที่บังคับใช้กับนักเรียนอาชีวะนั้นมีการกำหนดโทษเบาจนเกินไปกล่าวคือ นักเรียน อาชีวะที่ก่อเหตุมีความกล้าหาญที่จะสร้างปัญหาขึ้นมาโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายเพราะ กฎหมายขาดความเข้มงวดศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่ที่ไม่สามารถทำ ให้นักเรียนอาชีวะที่กระทำความผิด ก่อเหตุใช้ความรุนแรงทำให้สังคมและโรงเรียนอาชีวะได้ ดังนั้น สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวะศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับองค์การ อนามัยโลก กล่าวว่า ความรุนแรงเป็นปรากฏการณ์ที่มีความชอนเป็นอย่างมากและมีรากฐานมา

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

จากองค์ประกอบหลายอย่างรวมกัน เช่น ชีววิทยา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง ดังนั้น สาเหตุของความรุนแรงจึงเกิดจากการผสมผสานกันระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยร่วมทางสังคม โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมความรุนแรงมีทั้งหมด 4 ปัจจัยได้แก่

1. ปัจจัยส่วนตัวและปัจจัยทางชีวภาพ เป็นปัจจัยที่มีผลกับพฤติกรรมส่วนบุคคลที่จะกระทำความรุนแรงหรือตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงได้แก่ ความผิดปกติทางจิตและบุคลิกภาพ การมีประสบการณ์ความรุนแรง

2. ปัจจัยความสัมพันธ์ของบุคคลเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกหนึ่งปัจจัยที่จะทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมความรุนแรงประกอบด้วยครอบครัว เพื่อนมีบทบาทเป็นอย่างมากในพฤติกรรมความรุนแรงในวัยรุ่น คนใกล้ชิดบุคคลมีแนวโน้มที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของคนที่อยู่ใกล้ชิด

3. ปัจจัยทางสังคม เป็นปัจจัยซึ่งจะช่วยสร้างบรรยากาศที่จะกระตุ้นหรือก่อให้เกิดความรุนแรง (วิद्याพร กมลธรรม, 2560) แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงปัจจัยชุมชนคือ ความสัมพันธ์ของชุมชนเป็นปัจจัยที่จะสามารถวิเคราะห์ความเสี่ยงของการเกิดความรุนแรงได้แก่ โรงเรียน ที่ทำงาน เพื่อนบ้าน เป็นต้น ในมิติที่ว่าด้วยสภาพของชุมชนที่จะนำไปสู่ความรุนแรง เช่น ชุมชนอ่อนแอ มีการว่างงานสูง ภาวะอาชญากรรมสูงมีแหล่งอบายมุข การระบาดของยาเสพติด สื่อลามกหรือสื่อเน้นความรุนแรง เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีความรุนแรงของ Galtung โดย Galtung (1990) ได้เสนอแนวคิดความรุนแรงในแต่ละระดับขั้นซึ่งเปรียบเทียบความรุนแรงทั้ง 3 ชนิด เป็นแนวคิดสามเหลี่ยมแห่งความรุนแรง โดยความรุนแรงออกเป็น 3 ลักษณะคือ

1. ความรุนแรงทางตรง (Direct Violence) เป็นความรุนแรงในเชิงทำร้ายร่างกาย มีผู้กระทำและเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำอย่างชัดเจน ความรุนแรงชนิดนี้สามารถเห็นด้วยตาเปล่า

2. ความรุนแรงทางโครงสร้าง (Structural Violence) หมายถึง อะไรก็ตามที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างศักยภาพของมนุษย์กับสิ่งที่มนุษย์เป็นอยู่จริง โดยอะไรก็ตามนั้นไม่ใช่ตัวบุคคลแต่เป็นระบบหรือโครงสร้าง ซึ่งลักษณะของความรุนแรงนี้ไม่ใช่สิ่งที่จะเห็นได้อย่างชัดเจนและสามารถหายไปได้อย่างรวดเร็วและ

3. ความรุนแรงทางวัฒนธรรม (Cultural Violence) เป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นในบริบทของวัฒนธรรมที่รองรับและให้ความชอบธรรมแก่การใช้ความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงทางโครงสร้างซึ่งความรุนแรงทางวัฒนธรรมนี้จะปรากฏอยู่ในรูป

ของสัญลักษณ์ ศาสนา อุดมการณ์ ภาษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ (วิद्याพร กมลธรรม, 2560) สอดคล้องกับแนวคิดของวราจคณา ธรรมะ (2554) กล่าวว่า ปัญหาความรุนแรงในเด็ก และเยาวชนประกอบขึ้นด้วยหลายเหตุปัจจัย (Multifactor) ทั้งปัจจัยในระดับบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ครอบครัวและสังคม ซึ่งสามารถแบ่งระดับการวิเคราะห์เกี่ยวกับสาเหตุความรุนแรงระหว่างบุคคลได้เป็น 3 ระดับคือ ปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระหว่างบุคคลและปัจจัยระดับสังคมวัฒนธรรม

1. ระดับบุคคล โดยให้ความสำคัญที่เพศ อายุและบุคลิกภาพของผู้กระทำความรุนแรงหรือผู้ที่ได้รับความรุนแรง แนวคิดนี้รวมความถึงแนวคิดที่ว่าด้วยบุคลิกภาพที่เป็ยงเบน ความเจ็บป่วยทางจิตการใช้สารเสพติด การดื่มแอลกอฮอล์และกระบวนการในระดับบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้กล่าวถึงปัญหาในระดับบุคคล เช่น ปัญหาครอบครัว รุ่นพี่และเพื่อน

2. ปัจจัยระหว่างบุคคล เน้นความสนใจไปที่การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของคน โครงสร้างและบทบาทของครอบครัวและปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกและการเรียนรู้ (Socialization) ในครอบครัวและสังคมซึ่งส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงซึ่งในที่นี้หมายถึง การขาดการขัดเกลาจากโรงเรียนหรือสถาบันศึกษานั้นเองและ

3. ปัจจัยระดับสังคมวัฒนธรรมจะให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ปัจจัยในระดับมหภาค โดยมีสมมติฐานที่ว่า ความรุนแรงระหว่างบุคคลก่อรูปมาจากโครงสร้างทางสังคมที่เอื้อต่อการเกิดความรุนแรง เช่น ความไม่เป็นธรรม โครงสร้างทางสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ปัญหาช่องว่างทางวัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลง แนวคิดทางวัฒนธรรมประเพณีนิยมที่ยอมรับความรุนแรง เป็นต้น (สิริภิญญา อินทรประเสริฐ, 2556) ซึ่งปัจจัยด้านนี้เกี่ยวข้องกับปัญหาสภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษาอีกด้วยจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอาชีวศึกษานั้นมีรากฐานมาจาก ชีววิทยา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง ดังนั้นปัญหาของความรุนแรงจึงเกิดจากการผสมผสานกันระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยร่วมทางสังคมซึ่งคือ ปัจจัยส่วนตัวและปัจจัยทางชีวภาพ ปัจจัยความสัมพันธ์ของบุคคล ปัจจัยชุมชนและปัจจัยทางสังคม ซึ่งทั้ง 4 ปัจจัยนี้สามารถแบ่งระดับการวิเคราะห์เกี่ยวกับสาเหตุความรุนแรงระหว่างบุคคลได้เป็น 3 ระดับคือ ปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระหว่างบุคคลและปัจจัยระดับสังคมวัฒนธรรมหากอาจารย์

3987176080

CD :Thesis 598137524 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ประจำสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ได้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ อันเป็นสาเหตุของพฤติกรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาทางสถาบันก็จะสามารถค้นพบมาตรการในการแก้ไขปัญหาลงได้

“สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล”มีสาเหตุสำคัญ ๆ 7 ประการที่กล่าวไปแล้วนั้นได้แก่ สภาพครอบครัว รุ่นพี่และเพื่อน สภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา สื่อและเทคโนโลยี สถาบันการศึกษา ความกดดันและกฎหมายและระเบียบปฏิบัติกฎหมายสอดคล้องกับทฤษฎีพันธะทางสังคมของทราวิช เฮอร์ชี่ (Hirschi’s Social Bonding Theory) ที่ว่าด้วยพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นผลมาจากพันธะของบุคคลที่มีต่อสถาบันทางสังคมได้อ่อนแอหรือถูกทำลาย (Hirschi, 1961) และองค์ประกอบของพันธะทางสังคมมีด้วยกัน 4 ประการคือ

1. ความผูกพัน (Attachment) หมายความว่า การที่บุคคลมีความผูกพันหรือความรักใคร่กับบุคคลอื่นหรือมีความสนใจกับความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่นซึ่งความผูกพันนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลมีการพัฒนาการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคมส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึกร่วมหรือสำนึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม ดังนั้นความผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์หรือด้านความรักของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

2. ข้อผูกมัด (Commitment) หมายความว่า การที่บุคคลถูกผูกมัดกับการดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรมของสังคม กล่าวคือได้ศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะประกอบอาชีพโดยสุจริต มีครอบครัวที่อบอุ่นและเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในชีวิตส่งผลให้บุคคลไม่ย่อกรกระทำผิดกฎหมาย เนื่องจากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นข้อผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านความมีเหตุมีผลของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

3. การเข้าร่วม (Involvement) หมายความว่า การที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม เช่น ทำงาน มีกิจกรรมครอบครัว ร่วมกิจกรรมศาสนา ฯลฯ เป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชญากรรม เนื่องจากเวลาส่วนมากได้ถูกใช้ให้หมดไปกับกิจกรรมของสังคม ดังนั้นการเข้าร่วมถือว่าเป็นองค์ประกอบด้านกิจกรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคมและ

4. ความเชื่อ (Belief) หมายความว่า ระดับความเชื่อถือที่บุคคลมีต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานในสังคมสูงก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำผิดกฎระเบียบของสังคม ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นองค์ประกอบด้านจริยธรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคมในที่นี้เด็กนักเรียนอาชีวศึกษาขาดพันธะทางสังคม

มีด้วยกัน 4 ประการได้แก่ ความผูกพัน (Attachment) ข้อผูกมัด (Commitment) การเข้าร่วม (Involvement) และความเชื่อ (Belief) จึงเป็นผลทำให้ปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา สอดคล้องกับทฤษฎีวิวัฒนาการ (Subcultural Theory) ที่สรุปได้ว่า “การใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเด็กอาชีวศึกษานั้นเกิดจากการปรับตัวของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ทำไปเพื่อการยอมรับของกลุ่มตนเป็นไปตามค่านิยมของชนชั้นกลางตามที่ตนเองต้องการเพราะเป็นค่านิยมที่เป็นที่ยอมรับมากกว่าในสถานศึกษาส่วนเยาวชนที่มีปัญหาเดียวกันจะรวมกลุ่มกันเพื่อแก้ไขปัญหาของตนเองโดยนักเรียนอาชีวศึกษาจะเป็นมีทั้งกลุ่มนักเรียนชนชั้นกลางและชนชั้นทำงานจึงมีความเหลื่อมล้ำเกิดขึ้นซึ่งทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงต่อมาอันเป็นปัญหามาจากการปรับตัวของเด็กนักเรียนอาชีวศึกษา” สอดคล้องกับทฤษฎีการกระทำผิดและการเป็นอิสระของเดวิด แมทซาร์ท (Matza's Delinquency and Drift Theory) ปัจจัยสำคัญในทฤษฎีคือ การเป็นอิสระ (Drift) โดยแมทซาร์ทเชื่อว่าความเป็นอิสระจะเกิดขึ้นในเขตพื้นที่ตามโครงสร้างของสังคมที่กลไกควบคุมได้อ่อนแอ ดังนั้นจึงเป็นการปลดปล่อยให้บุคคลมีอิสระในการเลือกพฤติกรรมอาชญากรรมเพื่อตอบสนองต่อแรงกระตุ้นหรือแรงผลักดัน ทฤษฎีนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่ทำให้กลไกควบคุมทางสังคมได้อ่อนแอ โดยทั่วไปแล้วเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายไม่ได้เห็นด้วยกับพฤติกรรมของพวกเขาว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หากแต่เยาวชนเหล่านี้ยอมรับว่าพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นเป็นการละเมิดจริยธรรม แต่ว่ามีเหตุผลหรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ มาบรรเทาโทษหรือทำให้พวกเขามีความรู้สึกว่าไม่ผิดหากมีพฤติกรรมดังกล่าวซึ่งก็คล้ายคลึงกับเหตุบรรเทาโทษตามกฎหมายดังนั้นเมื่อบุคคลกระทำผิดกฎหมายก็จะมีความรู้สึกว่าไม่ผิดและไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อการกระทำนั้นหรืออีกนัยหนึ่งบุคคลจะถูกปลดปล่อยจากข้อบังคับของระเบียบหรือกฎหมายเมื่อบุคคลหรือเยาวชนได้พัฒนาความรู้สึก 2 อย่างคือ ความรู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อการกระทำและความรู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี เยาวชนผู้นั้นก็จะอยู่ในสภาวะที่มีอิสระ (State of Drift) และสามารถเลือกพฤติกรรมได้ตามใจชอบซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมผิดกฎหมายหรือถูกต้องตามกฎหมายก็เป็นได้และในจุดนี้เองแมทซาร์ทได้อธิบายสาเหตุที่เยาวชนได้กระทำผิดกฎหมายโดยอ้างว่าเยาวชนผู้นี้มีความรู้สึกที่ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ในชีวิตของตนเองได้เลย อารมณ์แห่งความสิ้นหวังนี้เองได้กระตุ้นให้เยาวชนผู้นั้นกระทำผิดกฎหมายและเมื่อได้กระทำผิดกฎหมายเป็นครั้งแรกก็จะมีอาการกระทำผิดในครั้งต่อไปอีก เนื่องจากเยาวชนผู้นั้นได้พัฒนาเหตุผลที่จะทำให้มีความรู้สึกที่ไม่มีผิดนั้นเอง (Matza, 1964) ซึ่งมิงงานวิจัยเหล่านี้พบว่าการยอมรับเทคนิคในการแก้ตัวจะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมอาชญากรรม นอกจากนี้ แอค

นิว ได้สรุปว่านักวิชาการที่สนับสนุนทฤษฎีนี้เชื่อว่า “เทคนิคในการแก้ตัว” มีแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลที่มีลักษณะดังต่อไปนี้กระทำความผิดคือ

1. เป็นบุคคลที่เชื่อว่าตนเองอยู่ในสถานการณ์ที่สามารถจะนำ “เทคนิคในการแก้ตัว” ไปประยุกต์ใช้ได้
2. เป็นบุคคลที่มีความเชื่อในกฎระเบียบของสังคม
3. เป็นบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์ซึ่งสร้างโอกาสในการกระทำความผิดและ
4. เป็นบุคคลที่มีความต้องการหรือปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะประกอบอาชญากรรมซึ่งความต้องการนี้อาจเป็นผลมาจากการที่มีเพื่อนเป็นอาชญากรสอดคล้องกับทฤษฎีพันธะทางสังคมของทราวิซ เฮอร์ชี่ (Hirschi's Social Bonding Theory) ที่ว่าด้วยเมื่อบุคคลตลอดจนเด็กและเยาวชนที่มีพันธะในด้านความผูกพัน (Attachment) ซื่อผูกมัด (Commitment) การเข้าร่วม (Involvement) และความเชื่อ (Belief) น้อยบุคคลนั้นจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกไป

นอกจากนี้ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันของเอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland's Differential Associations Theory) (Sutherland, 1947) กล่าวว่ากระบวนการที่บุคคลจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาชญากรรมประกอบด้วย

1. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดการเรียนรู้
2. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นตามกระบวนการติดต่อสื่อสาร
3. หลักการสำคัญในส่วนของ การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นในกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมใกล้ชิดกัน
4. เมื่อพฤติกรรมอาชญากรรมได้รับการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้นี้จะรวมถึงเทคนิคในการกระทำความผิด ซึ่งบางครั้งก็สลับซับซ้อนแต่บางครั้งก็ง่ายและทิศทางเฉพาะของแรงดลใจ แรงผลักดัน การใช้เหตุผล ตลอดจนทัศนคติเกี่ยวกับการกระทำความผิด
5. ทิศทางเฉพาะของแรงดลใจและแรงผลักดันจะถูกเรียนรู้จากการทำให้เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับกฎหมาย ในบางสังคมบุคคลอยู่ในกลุ่มบุคคลที่เห็นด้วยกับการปฏิบัติตามกฎหมายในขณะที่บุคคลอื่นอยู่ในกลุ่มบุคคลที่เห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมาย
6. หลักการสำคัญของการคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกันคือ บุคคลจะกลายเป็นผู้กระทำความผิดเพราะว่าความเห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมายมีมากกว่าความเห็นด้วยกับการไม่ละเมิดกฎหมาย

3987176080

7. การคบหาสมาคมกับบุคคลที่แตกต่างกันอาจจะแตกต่างกันในด้านความถี่ ระยะเวลา การให้ความสำคัญและความเข้มข้นซึ่งหมายความว่าถึงลักษณะของความแตกต่างกันของการคบหาสมาคมระหว่างพฤติกรรมอาสาสมัครและพฤติกรรมต่อต้านอาสาสมัคร

8. กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมอาสาสมัครโดยการคบหาสมาคมกับรูปแบบของอาสาสมัครและต่อต้านอาสาสมัครจะมีความเกี่ยวข้องกับกลไกการทำงานที่เหมือนกับการเรียนรู้ทั่วไปและ

9. ในขณะที่พฤติกรรมอาสาสมัครเป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมทั่วไป แต่ก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายโดยความต้องการและค่านิยมนั้น เนื่องจากพฤติกรรมและต่อต้านอาสาสมัครก็มีความต้องการและค่านิยมเดียวกันและยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Social Learning Theory of Bandura) ของแบนดูรา Bandura (1977) ที่สรุปได้ว่ากระบวนการของการเกิดพฤติกรรมแบ่งออกเป็น 4 กระบวนการคือ

กระบวนการที่ 1 ความสนใจหรือการเอาใจใส่ (Attention)

กระบวนการที่ 2 กระบวนการจดจำ (Retention)

กระบวนการที่ 3 กระบวนการทำตาม (Reproduction)

กระบวนการที่ 4 กระบวนการแรงจูงใจ (Motivation) (ดวงกมล ทองอยู่, 2555) ซึ่งทฤษฎีของแบนดูราจะเน้นที่การเลียนแบบพฤติกรรมทางสังคมจึงให้ความสำคัญกับตัวแบบซึ่งพฤติกรรมส่วนใหญ่ในชีวิตของบุคคลมักเกิดจากการเลียนแบบทางสังคมการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอาชีวะก็เช่นเดียวกันมีการสังเกตเลียนแบบจากรุ่นพี่ กลุ่มเพื่อนเป็น Model ในการปฏิบัติตามจนเริ่มมีนิสัยทัศนคติใกล้เคียงกันในกลุ่มและเริ่มกระทำผิดในเวลาต่อมาก่อเหตุทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรง รวมถึงทฤษฎีเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interactionism) ซึ่งการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนอาชีวะถือได้ว่าเป็นการกระทำทางสัญลักษณ์ที่มีการเรียนรู้ ทัศนคติ การปฏิบัติให้เข้ากับธรรมเนียมกลุ่ม ค่านิยมในโรงเรียนล้วนเป็นการสื่อออกมาทางความคิด ความรู้สึก อันเป็นการสื่อสารกันทางสัญลักษณ์ทั้งสิ้นเมื่อสื่อสารกันทางสัญลักษณ์ได้ลงตัวก็เริ่มใช้ความรุนแรงอันเป็นสิ่งที่นักเรียนกลุ่มนี้สื่อถึงกันทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา

“สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวะศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล” ได้แก่ สภาพครอบครัว รุ่นพี่และเพื่อน สภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวะศึกษา สื่อและเทคโนโลยี สถาบันการศึกษา ความกดดันและกฎหมาย ระเบียบปฏิบัติกฎหมายสอดคล้องกับ

งานวิจัยของนวัตน์ ทรงเกียรติกุล (2560) ทำการศึกษาเรื่องมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุของปัญหาการทะเลาะวิวาทเกิดจากปัจจัยส่วนบุคคล (ภายใน) และปัจจัยสภาพแวดล้อม (ภายนอก) สอดคล้องกับงานวิจัยของพุทธชาติ สร้อยสนและคณะ (2560) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการลดปัญหาการออกกลางคันของนักเรียนในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพในสถานศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือหนองคาย ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัญหาของการออกกลางคันของนักเรียนนักศึกษาได้แก่ ปัญหาจากเรื่อง ส่วนตัว ครอบครัว สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาและภายนอกสถานศึกษาเช่นเดียวกัน แต่ งานวิจัยฉบับนี้ยังไม่กล่าวถึงตัวแปรที่เป็นสภาพแวดล้อมภายนอกสถานศึกษา แต่อย่างไรก็ตามยัง สอดคล้องกับงานวิจัยของสมพร ชูทองและคณะ (2559) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนากลยุทธ์การ จัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ผล การศึกษาพบว่า สภาพการจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการคือ สภาพแวดล้อมของสถานศึกษาอยู่ในสภาพที่ไม่น่าพึงพอใจเนื่องจากไม่ สะอาดและไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยและยิ่งไปกว่านั้นหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทั้งระดับชั้น ปวช. และ ปวส. ไม่ยืดหยุ่นและเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน นอกจากนี้สถานศึกษายังไม่ได้มีการ กำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนสำหรับการจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมที่มุ่งป้องกันการ ทะเลาะวิวาทของนักเรียนในสถานศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤตพร ชุมสุวรรณและ ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี (2559) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาแนวทางเพื่อจัดการปัญหาการทะเลาะวิวาท ของนักเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนแห่งหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุการทะเลาะวิวาทมา จากสาเหตุหลัก 4 ด้านคือ

1. ด้านเพื่อนและรุ่นพี่
2. ด้านสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัว
3. ด้านวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของนักเรียนและ
4. ด้านสถานที่ตั้งของวิทยาลัย โดยปัจจุบันการทะเลาะวิวาทไม่ได้เกิดจากการด่า

ทอเมื่อเจอหน้ากันเท่านั้นแต่มีการช่วยๆ สบประมาทหรือด่าทอผ่านสื่อสังคมออนไลน์ด้วยแต่ อย่างไรก็ตามยังคงมีความแตกต่างกับงานวิจัยของสรยุทธ จิโรภาส (2558) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัย ที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทในพื้นที่จังหวัด สมุทรปราการทั้งหมดที่ศึกษา 8 ปัจจัยคือ อายุ ช่วงเวลา เรียน การคิดก่อนกระทำผิด การควบคุมทางสังคม การคบเพื่อน ความผูกพันทางสังคม สัญลักษณ์

3987176080

CT :Thesis 5981375224 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ของสถาบันและการควบคุมตนเองซึ่งตัวแปรที่มีความเหมือนกันคือ การคบเพื่อนและสัญลักษณ์ของสถาบัน นอกจากนี้แล้วงานวิจัยของจริยา ทรงพระและคณะ (2558) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง พบว่า ปัจจัยทางสังคมทั้งด้านกลุ่มเพื่อน สื่อและเกมออนไลน์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่งานวิจัยฉบับนี้ไม่ได้ศึกษาถึงตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งมีความแตกต่างจากงานวิจัยของจริยา ทรงพระและคณะ (2558) ที่พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ระดับชั้นผลการเรียน ที่พักอาศัยและระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังคงมีความแตกต่างจากการศึกษาของ Chen and Astro (2016) ทำการศึกษาเรื่องการทำผิดด้านความรุนแรงในโรงเรียนในไต้หวัน ผลของการศึกษาได้เสนอแนะว่า ความแพร่หลายในการทำผิดจะมีความผันแปรจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งแต่ทว่าอิทธิพลของอายุ เพศและประเภทของโรงเรียนที่มีต่อการเกิดความรุนแรงในไต้หวันนั้นมีแนวโน้มที่จะคล้ายคลึงกับสิ่งที่ทฤษฎีคาดการณ์บนพื้นฐานของการศึกษาในวัฒนธรรมตะวันตก ผู้กระทำผิดเป็นจำนวนมากได้รายงานการใช้ความรุนแรงที่เกิดจากการเล่นหกดะเมนตีลังกาแบบโลดโผน รวมทั้งเกิดจากสถานการณ์ที่เริ่มจากการเล่นล้อเลียนตลกขบขันมากกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของพุทธิชาติ สร้อยสนและคณะ (2560) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการลดปัญหาการออกกลางคันของนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในสถานศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมต่อเรือหนองคาย ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัญหาของการออกกลางคันของนักเรียนนักศึกษาได้แก่ ปัญหาจากเรื่องส่วนตัว ครอบครัว สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาและภายนอกสถานศึกษา แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษายังมีสภาพปัญหาที่แตกต่างกันอยู่ 2 ประการคือ สภาพแวดล้อมภายนอกสถานศึกษาและปัญหาเรื่องสื่อและเทคโนโลยีอาจจะมีผลมาจากความแตกต่างระหว่างพื้นที่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ความแตกต่างในการใช้ชีวิตของเด็กนักเรียนในพื้นที่ เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของสมพร ชูทองและคณะ (2559) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนากลยุทธ์การจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการผลการศึกษาพบว่า 1. สภาพการจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการคือ สภาพแวดล้อมของสถานศึกษาอยู่ในสภาพที่ไม่น่าพึงพอใจเนื่องจากไม่สะอาดและไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยและยิ่งไปกว่านั้นหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทั้งระดับชั้น ปวช. และ ปวส. ไม่ยืดหยุ่นและเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

นอกจากนี้สถานศึกษายังไม่ได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนสำหรับการจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมที่มุ่งป้องกันการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในสถานศึกษาแต่อย่างไรก็ตามยังมีคล้ายคลึงกับการศึกษาของซัลท ประเทืองรัตน (2557) ทำการศึกษาเรื่องแนวทางในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกวิทยาเขตอุเทนถวาย ผลการศึกษาพบว่า ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างนักศึกษาทั้ง 2 สถาบัน เกิดขึ้นด้วยการพยายามที่จะปกป้องศักดิ์ศรีของสถาบัน โดยทั้งสองมีส่วนในการถ่ายทอดหรือทำให้ความคิดแบบแบ่งขั้ว แยกข้างเกิดขึ้นและดำรงอยู่แต่อย่างไรก็ตามยังแตกต่างจากงานวิจัยของ Chen and Astro (2016) ทำการศึกษาเรื่องการทำผิดด้านความรุนแรงในโรงเรียนในได้หวั่นผลของการศึกษาได้เสนอแนะว่า ความแพร่หลายในการกระทำผิดจะมีความผันแปรจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งแต่ทว่าอิทธิพลของอายุ เพศและประเภทของโรงเรียนที่มีต่อการเกิดความรุนแรงในได้หวั่นนั้นมีแนวโน้มที่จะคล้ายคลึงกับสิ่งที่ทฤษฎีคาดการณ์บนพื้นฐานของการศึกษาในวัฒนธรรมตะวันตก ผู้กระทำผิดเป็นจำนวนมากได้รายงานการใช้ความรุนแรงที่เกิดจากการเล่นหกคะเมนตีลังกาแบบโลดโผน รวมทั้งเกิดจากสถานการณ์ที่เริ่มจากการเล่นล้อเลียนตลกขบขันมากกว่าที่จะมาจากปัจจัยส่วนตัว ครอบครัวหรือสภาพแวดล้อม

4.2.3 วัตถุประสงค์ที่ 3 มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

สำหรับ “มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล” ที่ได้จากการศึกษาจากเอกสารมีมาตรการที่สำคัญดังนี้

1. แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้แก่

1.1 มาตรการเชิงรุก

1.1.1 ให้สถานศึกษาในกลุ่มเสี่ยงจัดทำทะเบียนประวัตินักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยมีรูปถ่าย ประวัติส่วนตัว ประวัติของครอบครัว ส่งให้กับสถานีตำรวจในท้องที่และสารวัตรนักเรียนให้เรียบร้อยภายใน 7 วัน

1.1.2 ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติยกระดับปัญหานักเรียนทะเลาะวิวาทเป็นปัญหาสำคัญ โดยจัดให้มีเจ้าหน้าที่เฝ้าระวังเหตุ ทั้งนักเรียนกลุ่มเสี่ยง โรงเรียนในกลุ่มเสี่ยงและสถานที่ในบริเวณที่มีความเสี่ยงที่จะเกิดเหตุ โดยปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นจากเดิมที่เป็นเรื่องระหว่างศักดิ์ศรีสถาบันได้มีแนวโน้มจะเปลี่ยนเป็นปัญหาที่ซับซ้อนมากขึ้น ทั้งเรื่องของพฤติกรรมส่วนตัวของเด็กเอง สภาพปัญหาครอบครัว สภาพแวดล้อม

1.1.3 ให้สถานศึกษาสร้างและพัฒนาเครือข่าย เช่น เครือข่ายเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อช่วยเหลือกันเองในกลุ่มนักเรียน เครือข่ายผู้ปกครอง ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบแก้ไขปัญหา โดยเชิญผู้ปกครองเข้ามาร่วมกิจกรรมกับนักเรียนในเวลาหลังเลิกเรียนหรือเวลาเรียนพิเศษ เครือข่ายกลุ่มสถานศึกษาใกล้เคียงกัน ให้จัดทำกิจกรรมร่วมกัน ทั้งครู ผู้ปกครองและนักเรียน เครือข่ายอาสาสมัคร มีการจัดตั้งเครือข่ายร่วมกับอีก 6 หน่วยงานในการร่วมกันบูรณาการแก้ไขปัญหาที่นักเรียนทะเลาะวิวาทกัน

1.1.4 ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีอย่างเด็ดขาดกับกลุ่มนักเรียนที่ก่อปัญหาทะเลาะวิวาทและให้มีการติดตามผลการบังคับใช้กฎหมายกับนักเรียนในกลุ่มเสี่ยงอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้หากเกิดการกระทำความผิดผู้ปกครองต้องร่วมรับผิดชอบด้วย

1.2 มาตรการระยะยาวได้แก่

1.2.1 ให้สถานศึกษามีการคัดกรองนักเรียนกลุ่มเสี่ยงเพื่อสร้างระบบการดูแลเป็นพิเศษ

1.2.2 บูรณาการหลักสูตรเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง

1.2.3 มีการพัฒนาคุณภาพนักเรียนอย่างต่อเนื่องโดยจัดกิจกรรมเสริม เช่น กีฬา กิจกรรมลูกเสือ ค่ายวิวัฒน์พลเมือง การเยี่ยมชมสถานพินิจให้เห็นความเป็นอยู่ของผู้กระทำผิดเพื่อให้เกิดความยำเกรงที่จะกระทำความผิด เป็นต้น

1.2.4 มีการพัฒนาทางสังคม สร้างความเข้าใจ ไม่นิยมการใช้ความรุนแรง ร่วมกันสร้างสันติในสังคม

1.2.5 ให้มีการวิจัย หาคำรู้ใหม่ในการแก้ไขปัญหาที่นักเรียนทะเลาะวิวาทกันและให้ศึกษาแบบอย่างจากต่างประเทศที่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาดังกล่าว

2. มาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาโดยวางแนวทางไว้ 4 แนวทางประกอบด้วย

2.1 เป็นมาตรการให้วิทยาลัยปฏิบัติตามโดยกำหนดให้วิทยาลัยกลุ่มเสี่ยงทำแผนการดูแลนักเรียนนักศึกษาตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่นักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทให้เสร็จโดยวางเป้าหมายไว้ว่า ภายใน 3 เดือนจากนี้จะต้องไม่มีเหตุทะเลาะวิวาทและเหตุรุนแรงใด ๆ เกิดขึ้นหากเกิดเหตุการณ์ใด ๆ ขึ้น จะได้เข้าไปดูแลระงับเหตุได้ทันกาล ทั้งนี้ให้แต่ละวิทยาลัยกำหนดแผนเผชิญเหตุเพื่อสนองตอบทันทีเมื่อเกิด

เหตุรุนแรงและให้ใช้มาตรการคุ้มครองอย่างต่อเนือง ทั้งติดต่อประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เครือข่ายผู้ปกครอง เครือข่ายนักศึกษาอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

2.2 แนวทางดูแลเด็กกลุ่มเสี่ยงซึ่งที่ประชุมกำหนดให้ทุกวิทยาลัยจัดทำบัญชีและประวัตินักศึกษากลุ่มเสี่ยงและเชิญผู้ปกครองเด็กมาหารือถึงมาตรการดูแลเด็ก โดยในส่วนของเด็กที่เป็นแกนนำและเด็กที่เป็นแนวร่วมจะต้องมีวิธีการดูแลที่แตกต่างกัน

2.3 จะเป็นแนวปฏิบัติภาพรวมสำหรับนักศึกษาอาชีวศึกษาทุกคน โดยกำหนดนักศึกษาทุกคนฝึกปฏิบัติธรรมในแต่ละศาสนาของตนเองและขอความร่วมมือจากทหารช่วยฝึกระเบียบวินัยและแนวทางสุดท้ายเป็นแนวปฏิบัติสำหรับ สอศ. ซึ่งจะทำหน้าที่ประสานหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทหาร ตำรวจ กรมสุขภาพจิตและให้การสนับสนุนวิทยาลัยต่าง ๆ ในการควบคุมป้องปรามพฤติกรรมนักศึกษา รวมทั้งรับหน้าที่วางแผนทางการกำหนดมาตรการลงโทษนักศึกษาของทุกวิทยาลัยไปในแนวทางเดียวกัน

3. มาตรการในการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในสถาบันอาชีวศึกษา ซึ่งมาตรการการลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันศึกษาของไทยนั้นแต่ละโรงเรียนก็มีมาตรการแตกต่างกันขึ้นอยู่กับจำนวนเด็กนักเรียน สภาพปัญหา ธรรมเนียมค่านิยมเดิมของโรงเรียนนั้น ๆ โดยมาตรการในการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษานั้นคือ ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวายและสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน ได้มีการประชุมหามาตรการมาตรการคุมอุเทนถวาย-ปทุมวันเพื่อป้องกันปัญหาและยุติปัญหาการทะเลาะวิวาท โดยสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันเพิ่มมาตรการป้องปรามในกรณีหากพบนักศึกษาอาชีวศึกษาคณโดพกมีดจะถูกภาคทัณฑ์แต่ถ้าหากพกปืนจะถูกไล่ออกทันทีและมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพิ่มรวมถึงจะหามาตรการป้องกันที่เข้มข้นแนวทางดำเนินการเพิ่ม 4 มาตรการคือ

3.1 ห้ามไม่ให้มีอาวุธในสถานศึกษาโดยเด็ดขาด

3.2 หากพบว่ามีผู้กระทำผิดให้ลงโทษอย่างจริงจังและเด็ดขาด

3.3 ฝึกวินัยให้กับนักศึกษาทั้ง 2 สถาบันจัดกิจกรรมปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ร่วมกันเพื่อฝึกวินัยฝึกความสามัคคีกลมเกลียวซึ่งทั้ง 2 สถาบัน

3.4 ทั้ง 2 สถาบันสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการและร่วมมือกันการสร้างงานวิชาการในอนาคตให้มากขึ้น

4. มาตรการป้องกันปัญหานักเรียนอาชีวศึกษาด้วยกัน โดยมาตรการป้องกันปัญหานักเรียนอาชีวศึกษาด้วยกัน โดยวิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกโรงเรียนจะต้องปฏิบัติตามมาตรการ 16 ข้อ ประกอบด้วย

4.1 สถาบันการศึกษาต้องรับผิดชอบนักเรียน นักศึกษาสังกัดที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท โดยให้ที่ประชุมพิจารณาตามกรณีไป

4.2 การแต่งเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษาให้เหมือนกันทุกสถาบันทั่วประเทศหรือยกเลิกเครื่องแบบ โดยที่ประชุมให้ยึดตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ

4.3 ส่งเสริมการจัดโครงการเตรียมอาชีวศึกษาเพื่อปลูกฝังด้านต่าง ๆ

4.4 จัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมความรักความสามัคคีในชาติและความตระหนักรู้และความภาคภูมิใจในอาชีวศึกษาสร้างชาติ

4.5 จัดหลักสูตรนักศึกษาวิชาทหารให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา 100%

4.6 การจัดเวลาเรียนของแต่ละสถาบันในพื้นที่ให้เหลื่อม

4.7 ส่งเสริมให้เข้าเรียนระบบทวิภาคีเพื่อปลูกฝังความรับผิดชอบในหน้าที่

4.8 ส่งเสริมการจัดกิจกรรมเชิงบวก ด้านจิตอาสา ด้านกีฬาและด้านดนตรี

4.9 การดูแลความปลอดภัยให้กับนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารและสถาบันการศึกษาร่วมกัน

4.10 ทุกสถาบันต้องมีข้อมูลนักเรียน นักศึกษาที่สุ่มเสี่ยงที่กำลังศึกษาสำเร็จการศึกษาและพ้นสภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษาของแต่ละสถาบัน โดยต้องอัปเดตข้อมูลอยู่เสมอ

4.11 ทั้งในและนอกสถานศึกษาต้องปลอดภัย

4.12 ใช้หลักสูตรวิชาชีพเข้ามาช่วยในการดูแลนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา

4.13 เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดชุดพิเศษเพื่อป้องกันเหตุและเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วเมื่อเกิดเหตุทะเลาะวิวาท

4.14 สร้างความเข้มแข็งและสัมพันธภาพของสถานศึกษาที่อยู่ใกล้เคียง

4.15 มาตรการจำกัดเสรีกับศิษย์เก่าของแต่ละสถาบัน ทั้งที่สำเร็จการศึกษาและพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาและ

3987176080

4.16 ห้ามทำกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งในและนอกสถานศึกษา

5. มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษาตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 30/2559 โดยที่ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษาก่อให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน รวมทั้งเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนและสังคม อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 44 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงมีคำสั่งคือ

5.1 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามหมวด 7 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มีอำนาจกักตัวนักเรียนและนักศึกษาที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อเหตุดังกล่าวเป็นการชั่วคราวไม่เกิน 6 ชั่วโมงเพื่อนำส่งเจ้าพนักงานตำรวจ ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา บิดามารดาหรือผู้ปกครอง แล้วแต่กรณี

5.2 บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดู อบรม สั่งสอน และยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาที่อยู่ในความปกครองดูแลของตน รวมทั้งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ตลอดจนต้องไม่สนับสนุนหรือปล่อยให้เด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาในปกครองรวมกลุ่มเพื่อก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อเหตุดังกล่าวและให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวติดตามและสอดส่องให้มีการดำเนินการอย่างเคร่งครัดในกรณีที่พบเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษารวมกลุ่มเพื่อกระทำการตามวรรคหนึ่งให้ถือเป็นความรับผิดชอบของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาแล้วแต่กรณีและให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่จะแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองเข้ามารับทราบการกระทำของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาดังกล่าวเพื่อให้คำแนะนำ ตักเตือนทำทัณฑ์บนหรือวางข้อกำหนดเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดอีกหรืออาจให้วางประกันไว้เป็นจำนวนเงินตามสมควรแก่ฐานะานุรูป แต่จะเรียกเงินประกันไว้ได้ไม่เกินระยะเวลา 2 ปี หากเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาได้กระทำความผิดดังกล่าวซ้ำอีกให้ริบเงินประกันเป็นของกองทุนคุ้มครองเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก

5.3 ผู้ใดกระทำการอันเป็นการยุยง ส่งเสริม ช่วยเหลือหรือสนับสนุน ให้ นักเรียนหรือนักศึกษาฝ่าฝืนบทบัญญัติตามมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

พ.ศ.2546 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือนหรือปรับไม่เกิน 30,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ หากการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้นักเรียนหรือนักศึกษาไปก่อเหตุทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือปรับไม่เกิน 60,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับและหากเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตเพราะการทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายนั้น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับและ

5.4 ให้โรงเรียนและสถานศึกษามีหน้าที่จัดให้มีกิจกรรมในการแนะแนว เพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาให้นักเรียนและนักศึกษาทะเลาะวิวาท โดยร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกวดขันและเร่งรัดจัดทำมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษาให้เป็นรูปธรรมเพื่อเป็นการลดปัญหาสังคมโดยเร่งด่วน

สำหรับ “มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล” ที่ได้จากการลงพื้นที่และผ่านการวิเคราะห์และสังเคราะห์มีมาตรการที่สำคัญ 8 มาตรการได้แก่

มาตรการป้องกันด้านครอบครัว มาตรการป้องกันด้านเพื่อนและรุ่นพี่ มาตรการป้องกันด้านสภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา มาตรการป้องกันด้านความกดดัน มาตรการป้องกันด้านกฎหมาย มาตรการป้องกันด้านสถาบันการศึกษาและมาตรการป้องกันด้านศาสนา มาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของนวรรตน์ ทรงเกียรติกุล (2560) ทำการศึกษาเรื่อง มาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลผลการศึกษาพบว่า แนวทางป้องกันปัญหามี 5 แนวทาง โดยสถาบันอาชีวศึกษาครอบครัว กระบวนการยุติธรรม กฎหมายและภาคสังคมอื่นและ

1.แนวทางการแก้ไขและบำบัดฟื้นฟู ส่วนมาตรการแบ่งเป็นมาตรการป้องกันการทะเลาะวิวาทมี 9 มาตรการได้แก่ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ พ่อแม่ผู้ปกครอง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาสถาบัน อาชีวศึกษาต่าง ๆ ผู้บริหารสถาบัน บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมและกฎหมาย การจัด สภาพแวดล้อม กระบวนการคัดเลือกและพัฒนาครูฝ่ายปกครอง และครูที่ปรึกษาและมาตรการแก้ไขปัญหาและบำบัดฟื้นฟูภายหลังจากการทะเลาะวิวาทสอดคล้องกับงานวิจัยของพุทธชาติ สร้อยสนและคณะ (2560) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการลดปัญหาการออกกลางคันของนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในสถานศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือหนองคาย ผลการศึกษาพบว่า แนว

ทางการลดปัญหาการออกกลางคันคือ การที่ครูและผู้ปกครองให้คำปรึกษาและการดูแลอย่างใกล้ชิด มีระบบดูแลนักเรียน การอบรมพัฒนาครูที่ปรึกษาและกิจกรรมเสริมหลักสูตรการเรียนการสอนสอดคล้องกับการศึกษาของปวงชนชาวไทย (2560) ทำการศึกษาเรื่องมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ผลการศึกษาพบว่า ความรับผิดชอบของบิดา มารดาและผู้ปกครอง ซึ่งตามคำสั่งคณะกรรมการแห่งชาติที่ 30/2559 ในการวางข้อกำหนดหรือให้วางประกันเพื่อป้องกันเป็นตัวเงินนั้นเห็นควรวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาบังคับใช้โดยให้นำมาบัญญัติเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในการป้องกันการทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาให้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้การศึกษาของสมพร ชูทองและคณะ (2559) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนากลยุทธ์การจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนากลยุทธ์เพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการก่อให้เกิด 5 กลยุทธ์หลักได้แก่

1. กลยุทธ์พัฒนาผู้เรียนและศิษย์เก่าให้มีความเข้มแข็งมีกลยุทธ์รอง 4 กลยุทธ์
2. กลยุทธ์การจัดการศึกษาและการประสานงาน ซึ่งมีกลยุทธ์รอง 5 กลยุทธ์
3. กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ หลักสูตร การพัฒนาศักยภาพและเทคโนโลยีมีกลยุทธ์รอง 7 กลยุทธ์
4. กลยุทธ์การบริหารงบประมาณและบริหารทรัพยากรทางการศึกษาซึ่งมีกลยุทธ์รอง 2 กลยุทธ์และ
5. กลยุทธ์การมีส่วนร่วมและเครือข่ายความร่วมมือเพื่อจัดการศึกษาร่วมกันมีกลยุทธ์รอง 3 กลยุทธ์

ทั้งนี้วิธีวิธีที่จะทำให้กลยุทธ์ประสบความสำเร็จทั้งสิ้น จำนวน 85 วิธีวิธีการและการศึกษาของ กฤตพร ชุมสุวรรณและชัยเสฏฐ์ พรหมศรี (2559) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาแนวทางเพื่อจัดการปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนแห่งหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า มาตรการตามยุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของกระทรวงศึกษาธิการนั้นสามารถลดปัญหาและความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทได้และกฎหมายมาตรา 44 ที่รัฐบาลประกาศใช้สำหรับแก้ปัญหาก็สามารถช่วยลดปัญหาการทะเลาะวิวาทได้เป็นอย่างมากเช่นกัน ทั้งนี้วิธีแก้ไขปัญหาก็ให้ผู้อำนวยความสะดวกระหว่างสถาบันเพื่อแก้ปัญหาก็ทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น พบว่า วิธีดังกล่าวไม่สามารถ

แก้ไขปัญหาคารวะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาได้ ดังนั้นวิทยาลัยควรที่จะปรับเปลี่ยนการแก้ไขปัญหาโดยการเริ่มปลูกฝังค่านิยมให้กับนักเรียน อาศัยรุ่นพี่ช่วยกันปลูกกระตมแนวคิดใหม่ ๆ ให้กับรุ่นน้อง ช่วยเหลือแก้ไขปัญหให้กับนักเรียนด้วยความเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้ต้องอาศัยความร่วมมือกับสถานศึกษาใกล้เคียงเพื่อที่จะได้แก้ไขปัญหให้สอดคล้องกันและเป็นไปในบริบทเดียวกัน รวมทั้งผู้ปกครองที่ต้องช่วยดูแลให้ความอบอุ่นและรุ่นพี่ที่นักเรียนให้ความเคารพเพื่อที่จะปรับเปลี่ยนความคิดและค่านิยมที่นำไปสู่การแก้ไขปัญหาคารวะเลาะวิวาทได้แบบยั่งยืน ส่วนการศึกษาของอภิญา ดิสสะมาน (2558) ทำการศึกษาเรื่องแนวนโยบายการแก้ไขพันธนาการแห่งความขัดแย้งและความรุนแรงของนักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอาชีวะ ผลการศึกษาพบว่า แนวทางที่นำเสนอคือ

1. แนวทางความร่วมมือสมานฉันท์ระหว่างสถาบันการศึกษาระดับอาชีวะโดยส่งเสริมความสมานฉันท์ผ่านทางกิจกรรมความร่วมมือทางด้านวิชาการ
2. แนวทางการปรับปรุงด้านการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษา
3. แนวทางการสร้างเอกภาพในนโยบายปฏิรูปอาชีวะศึกษาทั้งระบบ
4. แนวทางการสร้างค่านิยมนักศึกษาอาชีวะขึ้นมาใหม่ว่าการทะเลาะวิวาทกันมิใช่ทางออกของการแสดงความเป็นลูกชายและการปกป้องศักดิ์ศรีของสถาบัน
5. การจัดศูนย์รวมข้อมูล (Database) ของสถานศึกษาที่มีกลุ่มความเสี่ยงที่จะก่อความขัดแย้งรุนแรงหรือศูนย์เฝ้าระวัง Acheeva Watch และต้องแก้ปัญหามาจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมมือกันแจกเช่นเดียวกับการศึกษาของวรรณิ เบญจวัฒนาผล (2558) ทำการศึกษาเรื่องความขัดแย้งของนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะความขัดแย้งแบบประนีประนอมที่นักเรียน นักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ ในการแก้ไขปัญหจะพยายามให้ทั้ง 2 ฝ่ายพอใจเท่าที่เป็นไปได้ ลักษณะความขัดแย้งแบบบูรณาการที่นักเรียนนักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ การรับฟังและเสนอความคิดเห็นเพื่อหาทางแก้ปัญหาและลักษณะความขัดแย้งแบบแข่งขันที่นักเรียนนักศึกษาปฏิบัติมากที่สุดคือ การพยายามที่จะให้เพื่อนยอมรับความคิดเห็นของตน ส่วนการศึกษาของชลัท ประเทืองรัตนา (2557) ทำการศึกษาเรื่องแนวทางในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกวิทยาเขตอุเทนถวาย ผลการศึกษาพบว่า ข้อเสนอแนะในการอยู่ร่วมกันในอนาคตต่ออย่างสันติของทั้ง 2 สถาบันการศึกษาคือ

1. ยึดหลักการสร้างความสมานฉันท์และการปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีต่อกัน
2. ยึดหลักการสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจ

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

3. จัดเวทีการสานเสวนา

4. การจัดตั้งกลไกร่วมกัน

5. การทำกิจกรรมร่วมกันอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน สำหรับการศึกษามาตรการของ

ต่างประเทศ พบว่า Devries et al. (2018) ทำการศึกษาเรื่องการลดความรุนแรงทางด้านร่างกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบว่าชุดเครื่องมือการวิจัยที่นำมาใช้ในครั้งนี้จะสามารถนำมาใช้ในการช่วยลดความรุนแรงที่กระทำโดยรอบข้างและเจ้าหน้าที่โรงเรียนต่อนักเรียนที่พิการและมีร่างกายปกติในโรงเรียนประถมศึกษาของยูกันดาได้หรือไม่ ผลการศึกษาพบว่า ชุดของเครื่องมือโรงเรียนจะทำหน้าที่เป็นตัวแทรกแซงที่มีประสิทธิภาพในการช่วยลดความรุนแรงที่เกิดจากคนรอบข้างและเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนที่กระทำต่อนักเรียนชั้นประถมที่มีสภาพร่างกายพิการในประเทศยูกันดา ส่วนการศึกษาของ Chen and Astro (2016) ทำการศึกษาเรื่องการกระทำผิดด้านความรุนแรงในโรงเรียนในไต้หวันมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะบรรยายถึงสภาวะการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนในไต้หวัน ผลการศึกษาในครั้งนี้การส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่มีคุณภาพของคนรอบข้างจะเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการป้องกันการเกิดความรุนแรงได้และสอดคล้องกับมาตรการมาตรฐานการลดการใช้ความรุนแรงในวัยรุ่นของต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่า มาตรการป้องกันความรุนแรงในวัยรุ่นในต่างประเทศมี 3 ด้านคือ 1. Universal Prevention เป็นมาตรการที่ใช้ในเด็กและวัยรุ่นทั่วไปที่ยังไม่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงและไม่มีปัจจัยเสี่ยงใด ๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เด็กและวัยรุ่นเติบโตพัฒนาไปได้ดี 2. Elective Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง โดยมีเป้าหมายเพื่อไม่ให้เด็กและวัยรุ่นเข้าสู่เส้นทางแห่งความรุนแรงและ 3. Indicated Prevention เป็นมาตรการสำหรับเด็กและวัยรุ่นที่ก่อความรุนแรงมาแล้ว โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้เด็กและวัยรุ่นที่เป็นอันตรายกลับไปสู่เส้นทางที่เหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง โดยการป้องกันการกระทำผิดซ้ำและฟื้นฟูให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มาตรการระดับนี้มีความสำคัญมากเพราะวัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำมีสัดส่วนค่อนข้างสูงและการกระทำผิดซ้ำมักจะมีความร้ายแรงขึ้นกว่าเดิม ในแต่ละระดับก็จะมีกลยุทธ์ที่แตกต่างกันออกไป

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นมาตรการดังกล่าวที่กล่าวไปแล้วข้างต้นยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลหรือพื้นที่อื่นๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรม ผู้วิจัยจึงเห็นว่า มาตรการดังกล่าวทั้งหมดที่ผ่านการศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์แล้วนั้นแต่ละสถานศึกษาในพื้นที่สามารถนำไปใช้และนำไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงต่อนักเรียนและโรงเรียน เนื่องจากแต่ละสถานศึกษามีความแตกต่างกันด้านบริบทพื้นที่ ประเพณี

วัฒนธรรม ตลอดจนการดำรงชีวิต ทั้งนี้ครู อาจารย์ ฝ่ายปกครองหรือฝ่ายบริหารที่มีหน้าที่
เกี่ยวข้องสามารถนำไปมาตรการดังกล่าวไปใช้ให้เหมาะสมกับสถานศึกษาของตนเองได้อย่าง
เหมาะสม

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาและเพื่อศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล จากผลการศึกษาในบทที่ผ่านมาทำให้ทราบถึงรายละเอียดที่เกี่ยวกับข้อมูลของผู้ศึกษาได้ที่ได้ทำการศึกษามาทั้งหมด ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นผู้ศึกษาถึงขอสรุปภาพรวมโดยรวมของผลการศึกษาวิจัยข้อมูลดังกล่าว สรุปไว้อย่างรวบรัดอีกครั้งหนึ่งโดยการนำเสนอในรูปแบบความเรียง ส่วนในหัวข้อถัดไปนั้นเป็นการแสดงความรู้ใหม่ที่ได้จากการศึกษา ข้อเสนอแนะของผู้ศึกษา ปัญหาที่พบในการศึกษา และข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

- 5.1 สรุปผลการศึกษา
- 5.2 ข้อเสนอแนะ
- 5.3 ปัญหาที่พบในการวิจัย
- 5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 วัตถุประสงค์ที่ 1 สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

จากการสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล พบว่า ความถี่ในการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล สำหรับประเทศไทยไม่ได้มีการเก็บรวบรวมสถิติของการใช้ความรุนแรงในวัยรุ่นอย่างเป็นทางการ ทั้งยังไม่มี การสำรวจในลักษณะของการเฝ้าระวัง (Surveillance) ดังเช่นต่างประเทศ จึงเป็นการยากที่จะทราบถึงลักษณะทางระบาดวิทยาและแนวโน้มของการใช้ความรุนแรง อย่างไรก็ตามแนวโน้มของความรุนแรงได้เพิ่มขึ้นจากการศึกษาของอูมาพร ตรังคสมบัติและคณะ (2541) ศึกษาความชุกของพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 31.3 เคยวิวาทชกต่อยอย่างน้อยหนึ่งครั้งในช่วงชีวิตที่ผ่านมา (Lifetime Prevalence) กรุงเทพมหานครมีความชุกสูงที่สุด

3987176080

คือ ร้อยละ 35.0 และภาคอีสานมีความชุกต่ำสุดคือ ร้อยละ 27.1 อย่างไรก็ตามเพียงร้อยละ 12.4 เท่านั้นที่วิวาทชกต่ออยู่ในช่วง 3 เดือนก่อนการสำรวจและส่วนใหญ่มีความถี่เพียง 1-2 ครั้ง

ในปัจจุบันจากการศึกษาสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558) เมื่อจำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ พ.ศ. 2556-2558 พบว่า ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกใน พ.ศ.2556 ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ตามลำดับ ใน พ.ศ. 2557 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและใน พ.ศ. 2558 ฐานความผิดที่เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายเช่นเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดที่หลากหลายรูปแบบ และมีความรุนแรงที่แตกต่างกันออกไปจะเห็นได้ว่าความผิดทั้ง 3 รูปแบบนี้เป็นความผิดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเมื่อเทียบกับความผิดอื่น ๆ และความผิดเหล่านี้ยังมีความรุนแรงแตกต่างกันออกไป จึงสรุปได้ว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะเกิดขึ้นในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ซึ่งเป็นวันปกติที่นักเรียนอาชีวศึกษาใช้ความรุนแรง เวลาส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วงเช้าก่อน 08.00 น. และช่วงหลังเลิกเรียนเวลา 15.00 น. และเกิดขึ้น 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์และมากที่สุด 3-4 ครั้งต่อสัปดาห์

ส่วนลักษณะของอาวุธที่ใช้ที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล สรุปได้ว่าอาวุธที่ใช้ก่อให้เกิดความรุนแรง ประกอบด้วยก้อนหิน ไม้ มีด ปืนและอื่น ๆ ได้ตามตารางที่ 5.1 ดังนี้

ตารางที่ 5.1 อาวุธที่ใช้ก่อให้เกิดความรุนแรง

กรณีศึกษา	อาวุธ				
	ก้อนหิน	ไม้	มีด	ปืน	อื่นๆ (อาวุธที่สามารถนำมาใช้ความรุนแรงได้)
A			√		
B	√	√			
K		√	√		
M					√
F					√
L				√	

กรณีศึกษา	อาวุธ				
	ก้อนหิน	ไม้	มีด	ปืน	อื่นๆ (อาวุธที่สามารถนำมาใช้ความรุนแรงได้)
R			✓	✓	
1			✓	✓	
2				✓	
3				✓	

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า อาวุธที่ใช้ก่อให้เกิดความรุนแรง ประกอบด้วยก้อนหิน ไม้ มีด ปืนและ
อื่นๆ

ส่วนระดับความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับความรุนแรงแค่ได้รับบาดเจ็บ
บาดเจ็บสาหัส พิการและเสียชีวิต โดยความรุนแรงที่เกิดขึ้นมีตั้งแต่การทำร้ายร่างกาย ทะเลาะ
วิวาท ชกต่อยรวมถึงการยิงด้วยอาวุธปืน มีด เป็นต้น

รูปที่ 5.1 ระดับความรุนแรง

จากสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงที่ในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และ
บริเวณพลที่กล่าวมาทั้งหมดจึงเกิดผลกระทบต่อนักเรียนอาชีวศึกษา สถาบัน/โรงเรียน ครอบครัว
ชุมชนและสังคมโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผลกระทบต่อนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง
คือถูกตีตราโดยสังคมว่าเป็นเด็กเกเร พฤติกรรมก้าวร้าว ไม่เคารพกฎระเบียบของโรงเรียนและ
สังคม รวมถึงกฎหมายของบ้านเมือง นอกจากนั้นแล้วเมื่อเด็กก่อเหตุความรุนแรงจะทำให้เด็กถูก
ตัดคะแนนความประพฤติในโรงเรียน จนถึงไล่ออก นอกจากนั้นยังถูกดำเนินคดีตามกฎหมายอีก
ด้วย สำหรับด้านจิตใจเด็กอาจรู้สึกเศร้าเสียใจ เสียความภูมิใจในคุณค่าของตนเอง บางรายมี
อาการซึมเศร้าอย่างรุนแรง วิตกกังวลมีปัญหาการเข้าสังคมจนมีแนวโน้มฆ่าตัวตาย เมื่อโตขึ้นมี
แนวโน้มใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่นเพราะว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติ มีอาการก้าวร้าว ชอบ
รังแกเพื่อน มีพฤติกรรมทารุณทางเพศ ทารุณกรรมต่อเด็ก ทำร้ายคู่ครอง เมื่อมีครอบครัวของ

ตนเองก็อาจทำร้ายหรือใช้พฤติกรรมรุนแรงกับลูกทำให้เกิดการถ่ายทอดพฤติกรรมรุนแรงจากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นต่อไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นผลกระทบที่ร้ายแรงและส่งผลถึงอนาคตอีกด้วย

นอกจากนี้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนจะก่อให้เกิดผลกระทบตามมาคือ ขาดความพร้อมในการเรียนหนังสือ การเรียนตกต่ำ เรียนไม่ทันเพื่อน มีความเสี่ยงที่จะต้องหยุดเรียนกลางคัน มีเจตคติต่อต้านสังคม มีความก้าวร้าวและวิตกกังวล ได้รับการปฏิเสธจากการเข้ากลุ่มเพื่อนทำให้ต้องเข้ากลุ่มกับเพื่อนที่มีปัญหาไม่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมความรุนแรงได้

2. ผลกระทบต่อสถาบัน/โรงเรียน โรงเรียนหรือสถาบันจะได้รับผลกระทบเช่นเดียวกันคือ โรงเรียนหรือสถาบันนั้น ๆ จะเสียชื่อเสียงโดยที่ไม่สามารถควบคุม ดูแลพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้ามาเรียนในสถานศึกษานั้น ๆ ได้ เพราะทุกโรงเรียนนอกจากมีกฎ ระเบียบต่าง ๆ แล้ว ยังมีครูฝ่ายปกครอง อาจารย์ที่ปรึกษาคอยแนะนำดูแลการใช้ชีวิตในช่วงวัยรุ่นและแนวทางในการประพฤติตนเป็นคนดีของสังคม แต่ยังไม่สามารถควบคุมดูแลได้จึงทำให้ต่อไปในอนาคตจะไม่มีเด็กและเยาวชนรุ่นต่อไปเข้ามาศึกษาในสถานศึกษาแห่งนี้ นอกจากนี้แล้วยังส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของโรงเรียนที่ส่งสมมาอย่างยาวนานอีกด้วย ทางโรงเรียนหรือวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงจำเป็นต้องรักษาภาพพจน์ ชื่อเสียงของโรงเรียนในทางที่ดี

3. ผลกระทบต่อครอบครัว เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำผิดแล้วย่อมส่งผลกระทบโดยตรงถึงครอบครัว โดยจะถูกตราหน้าจากสังคม เพื่อนผู้ปกครองว่า ขาดการอบรมสั่งสอนดูแลบุตรหลานประพฤติตัวไม่เป็นคนดีของสังคม นอกจากนั้นยังส่งผลต่อด้านจิตใจของผู้ปกครองทำให้บิดาและมารดาเสียใจ นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างตราบาปให้แก่ครอบครัวตนเองอีกด้วย นอกจากนี้แล้วยังส่งผลกระทบต่อไปในอนาคตเพราะหากตนเองมีครอบครัวแล้วบุตรของตนเองมีพฤติกรรมเช่นเดียวกับในอดีตที่ผ่านมาจะทำให้ตนเองและครอบครัวได้รับผลกระทบต่อเนื่องและยาวนาน

4. ผลกระทบต่อชุมชนและสังคม ผลกระทบที่เกิดต่อชุมชนและสังคมจะเป็นผลกระทบโดยตรงและเป็นวงกว้าง ทำให้ชุมชนและสังคมเกิดความเดือดร้อน เกิดปัญหาต่อชุมชนและสังคมมากมาย เช่น ปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วส่งผลกระทบต่อผู้อื่นที่อาศัยอยู่ในชุมชนและสังคมเดียวกัน เช่น การก่อเหตุความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาทำให้ประชาชนหรือบุคคลรอบข้างได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน โดยที่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้เป็นผู้ก่อเหตุด้วยตนเอง แต่ได้รับผลกระทบโดยตรงอาจจะทำให้ผู้อื่นได้รับผลกระทบถึงขั้นเสียชีวิต เป็นต้น

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

5.1.2 วัตถุประสงค์ที่ 2 สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงของนักเรียน อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

“สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล”มีสาเหตุสำคัญ ๆ 7 ประการดังนี้

1. สภาพครอบครัว โดยครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นสาเหตุของการใช้ความรุนแรงซึ่งครอบครัวไม่มีเวลาดูแล พ่อแม่แยกทางกัน นอกจากนั้นบุคคลอื่นในครอบครัวมีผลต่อการใช้ความรุนแรงเช่นเดียวกัน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ตลอดจนคุณภาพชีวิตของแต่ละครอบครัวที่แตกต่างกันเชื่อว่าทุกครอบครัวก็ต้องการเลี้ยงลูกอย่างดี แต่เนื่องจากไม่มีเวลาที่เพียงพอ เช่น บางครอบครัวส่งผลให้ผู้ปกครองต้องดิ้นรนและชวนขายหาทรัพย์สินและเงินทองมาจุนเจือ ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น พ่อแม่ไม่ได้ดูแล แต่ในทางกลับกันอย่างไร้ประเทศญี่ปุ่นการดูแลและการอบรมสั่งสอนทำให้เด็กในประเทศญี่ปุ่นมีจิตสำนึกในเรื่องของผิดถูกคือเริ่มจากครอบครัว พ่อและแม่เป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็ก นอกจากนี้แล้วการใช้ความรุนแรงในครอบครัวยังส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมความรุนแรงอีกด้วย นอกจากนั้นแล้วหากนักเรียนอาชีวศึกษาคนใดที่เกิดมาในครอบครัวที่ปล่อยปละละเลยไม่อบรมบ่มนิสัยก็จะเกิดปมด้อยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามมาได้ ในสภาพสังคมนักเรียนอาชีวศึกษานั้นพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่เกิดมาในสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ทำให้นักเรียนอาชีวศึกษามีสภาพจิตใจที่ไม่ปกติและจะทวีความรุนแรงขึ้นไปหากครอบครัวปล่อยปละละเลยในช่วงเวลาที่นักเรียนอาชีวศึกษามีเวลาว่างไม่ว่าจะช่วงหลังเลิกเรียน วันหยุด หรือแม้กระทั่งช่วงปิดเทอมที่นักเรียนอาชีวศึกษามีเวลาว่างและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สร้างความรู้ที่ดีในชีวิตเพื่อเป็นเกราะป้องกันใจให้มีความเข้มแข็งเมื่อโดนคนอื่นหรือแม้กระทั่งรุ่นพี่ครอบงำอิทธิพลสั่งให้กระทำการใด ๆ อันผิดต่อกฎหมาย

2. การคบเพื่อน เด็กนักเรียนอาชีวศึกษาเหล่านี้ได้รับการปลูกฝังจากกลุ่มเพื่อนและรุ่นพี่ ประกอบกับความกดดันจากรุ่นพี่ ซึ่งรุ่นพี่และเพื่อนส่วนใหญ่ช่วยกันปลูกฝังสิ่งที่ผิดและพยายามสอนว่าสถาบันของตัวเองเป็นสถาบันที่ดีและเก่ง ประกอบกับรุ่นพี่ยุ่ง รวมถึงรุ่นพี่ที่ออกจากสถาบันไปแล้วบอกให้รุ่นน้องเดินตามรอยของรุ่นพี่และบอกว่าสถาบันของเราต้องอยู่ต่อไปทำให้รุ่นน้องทำตาม เด็กกลุ่มนี้มักจะเชื่อเพื่อน เชื่อรุ่นพี่หรือรุ่นน้องมากกว่าคำพูดของครูหรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งรุ่นพี่มีส่วนต่อความเชื่อมันก็ทำให้เกิดการถ่ายทอดกันรุ่นสู่รุ่น รุ่นน้องให้คำสรรเสริญว่ารุ่นพี่คนนี้เป็น “Hero/Idol” และสาเหตุสำคัญที่รุ่นพี่สามารถให้ข้อมูลและถ่ายทอดกันไปรุ่นสู่รุ่นได้เพราะมีการใช้การสื่อสารผ่านช่องทางต่าง ๆ มากมาย เช่น การเลี้ยงรุ่น การไหว้ครูที่ทำให้เจอกัน ที่เป็นช่องทางให้เกิดการถ่ายทอดการปลูกฝังระบบมายาวนาน เป็นต้น ตลอดจนนักเรียนอาชีวศึกษาทุกคน

จะต้องเผชิญกับธรรมเนียมและประเพณีอันเก่าแก่ของโรงเรียนอาชีวะนั่นคือ การรับน้องจากรุ่นพี่ ซึ่งรุ่นพี่และมีการปลุกฝังค่านิยมในทุก ๆ รูปแบบเมื่อนักเรียนอาชีวะได้เข้าไปศึกษาในโรงเรียนอาชีวะแล้วนั้น นักเรียนอาชีวะทุกคนจะต้องเผชิญกับธรรมเนียมและประเพณีอันเก่าแก่ของโรงเรียนอาชีวะนั่นก็คือการรับน้องจากรุ่นพี่ซึ่งรุ่นพี่และมีการปลุกฝังค่านิยมในทุก ๆ รูปแบบ นอกจากนี้แล้ว

2.1 การได้รับการปลุกฝังค่านิยมรักสถาบันและรักเพื่อนพ้องเป็นค่านิยมที่มีผลต่อการ ส่งเสริมให้มีการทะเลาะวิวาทสูง

2.2 การได้รับการปลุกฝังค่านิยมไม่ให้ความสำคัญกับการเรียน แม้ว่าจะมีจำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาได้รับการปลุกฝังค่านิยมด้านนี้้น้อยที่สุดก็ตาม แต่ก็มียุติพลต่อการทะเลาะวิวาทในสูงจึงเป็นปัญหาที่ไม่สามารถละทิ้งไม่ได้

2.3 การปลุกฝังทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาจนถึงแม้ว่าจะมีผลเชิงส่งเสริมหรือยิวติพลต่อการทะเลาะวิวาทต่ำที่สุด แต่เมื่อมาดูที่จำนวนผู้ได้รับการปลุกฝังในระดับสูงจะเห็นว่ามีจำนวนมากจึงเป็นปัญหาที่จะละทิ้งไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

สำหรับการได้รับการปลุกฝังความเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของสัญลักษณ์ที่เป็นตราเหรียญเครื่องหมายของสถาบันนั้น กลุ่มนักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงทุกคนได้รับการปลุกฝังความเชื่อ ด้านนี้ในระดับสูงทุกคน ทั้งที่เคยทะเลาะวิวาทและไม่เคยทะเลาะวิวาท

ระบบรุ่นพี่รุ่นน้องนับเป็นสาเหตุสำคัญที่ถ่ายทอดความรุนแรงและความคิดแบบเดิม ๆ ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาอาชีวะซึ่งเป็นวัยที่ Sensitive และเปราะบางต่อคำพูดและความรู้สึกที่มักจะเชื่อเพื่อน เชื่อรุ่นพี่หรือรุ่นน้องมากกว่าคำพูดของผู้ปกครองอาจารย์หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ รุ่นพี่ของนักเรียนอาชีวะนั้นจะมีส่วนต่อความเชื่อมั่นในการใช้ชีวิตในโรงเรียนและนอกโรงเรียนอันเป็นธรรมเนียมที่ถ่ายทอดกันรุ่นสู่รุ่น โดยรุ่นพี่ไม่ใช่รุ่นพี่ที่ยังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเท่านั้นแต่ยังมีรุ่นพี่ที่ออกไปแล้วและไม่สามารถประกอบอาชีพได้ หากสามารถหยุดดวงจรนี้ได้ที่รุ่นพี่มาถ่ายทอดรุ่นน้องได้ก็จะทำให้ปัญหาการลดการใช้ความรุนแรงน้อยลงและหมดไปอย่างแน่นอน ซึ่งการถ่ายทอดค่านิยม ความเชื่อและทัศนคติต่าง ๆ ที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทจากรุ่นพี่ไปสู่รุ่นน้องๆ ที่อยู่ในแผนกหรือสถาบันเดียวกันจะเริ่มตั้งแต่กระบวนการรับน้องซึ่งภายใน กิจกรรมรับน้องจะทำให้แต่ละคนเรียนรู้ถึงสถานภาพและบทบาทของตนเองว่าควรจะปฏิบัติตน อย่างไรขณะที่เรียนอยู่ในสถาบันนั้นโดยสภาพทางสังคมภายในแต่ละสถาบันอาจมีความแตกต่างกันไปบ้าง การปลุกฝังจะเน้นการยึดเหนี่ยวที่กลุ่มให้มีความรักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความเคารพนับถือกันในระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง ให้มีความรักการพ่อกลุ่มหรือสถาบันเป็นหลักซึ่งทำให้บทบาทที่รุ่นน้องได้รับคือ การยึด

ติดกับกลุ่มหรือสถาบัน โดยมีการนำเอาสัญลักษณ์ต่าง ๆ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันมาเป็นสิ่งย้ำความสำคัญของกลุ่มเพื่อสร้างความผูกพันระหว่างรุ่นพี่ รุ่นน้อง การนำเข้าไปสู่เหตุการณ์ทะเลาะวิวาทนั้น นอกจากจะเห็นแบบอย่างจากรุ่นพี่

3. สภาพสังคมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา สภาพสังคมในวิทยาลัยเป็นสิ่งที่ล่อหล่อมพฤติกรรมของเด็กนักเรียน รุ่นพี่ รุ่นน้องที่ถ่ายทอดพฤติกรรมที่ผิดต่อสังคมจากรุ่นสู่รุ่นทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยเข้ามาสร้างสถานการณ์ปั่นป่วนรุ่นใหม่ ๆ ที่เข้ามาให้เป็นเหมือนรุ่นพี่ การปลุกฝังและความเชื่อในเรื่องสถาบัน

4. สื่อและเทคโนโลยี ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีจึงส่งผลให้ รุ่นพี่สามารถให้ข้อมูลและถ่ายทอดกันไปรุ่นสู่รุ่นได้เพราะมีการใช้การสื่อสารผ่านช่องทางต่าง ๆ มากมาย เกิดจากเทคโนโลยีที่ไปไว้มาก ทำให้สมาธิของเด็กสั้น ความอดทนน้อยลง หงุดหงิดง่ายส่งผลให้เกิดอารมณ์รุนแรง ส่วนสื่อโทรทัศน์มีการนำเสนอข่าวหรือละครที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงในเพศที่ 3 อีกด้วย นอกจากนี้แล้วเทคโนโลยีจะทำให้นักเรียนในยุคปัจจุบันมีความก้าวร้าวมากขึ้น ซึ่งความเจริญก้าวหน้าทางสื่อและเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว พ่อแม่จะต้องเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานให้ดีเป็นพิเศษ ให้ความเวลาและความสำคัญอันเป็นสาเหตุหลักที่จะสร้างให้คน ๆ หนึ่งเติบโตมาอย่างมีคุณภาพไม่ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาทั้งมีสภาพจิตใจและร่างกายที่เป็นปกติไม่ให้เป็นภาระของสังคมตามมาเพราะเทคโนโลยีจะทำให้นักเรียนในยุคปัจจุบันมีความก้าวร้าว สมาธิสั้นและหงุดหงิดง่าย ซึ่งถ้าหากครอบครัวดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีก็จะไม่ทำให้มีพฤติกรรมเบี่ยงไปใช้ความรุนแรง

5. สถาบันการศึกษา สถาบันมีความขัดแย้งกันซึ่งกันและกันมาอย่างยาวนาน สถานศึกษาเป็นแหล่งรวมของคนแบบเดียวกัน เมื่อลองไล่ดูในกรุงเทพฯ เด็กเทคนิค ถ้าไปสืบเด็กที่ทำความผิดจะมีความผิดอุกฉกรรจ์ทั้งนั้นดังคำที่ว่า “แม่น้ำทุกสายไหลมารวมกัน” การได้รับการปลุกฝังค่านิยมรักสถาบัน และรักเพื่อนพ้อง เป็นค่านิยมที่มีผลต่อการส่งเสริมให้มีการทะเลาะวิวาทสูงเช่นเดียวกัน มีการได้รับการปลุกฝังความเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของสัญลักษณ์ที่เป็นตราเหรียญเครื่องหมายของสถาบันนั้นกลุ่มนักเรียนอาชีวะที่ใช้ความรุนแรงทุกคนได้รับการปลุกฝังความเชื่อด้านนี้ในระดับสูงทุกคน ทั้งที่เคยทะเลาะวิวาทและไม่เคยทะเลาะวิวาท

6. ปัญหาความกดดันในสถานศึกษา เด็กนักศึกษาใหม่ที่เข้าไปศึกษาต่อส่วนใหญ่จะเป็นเด็กชั้นปีที่ 1 ซึ่งอายุไม่เกิน 18 ปี พอเข้าไปแล้วถูกชักชวนจากรุ่นพี่ ซึ่งหากเด็กนักเรียนคนดังกล่าวไม่ไปด้วยจะทำให้ตัวนักเรียนเองจะเรียนอยู่ในสถาบันอย่างลำบากซึ่งจะทำให้เกิดความกดดันเมื่อ

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

อยู่ภายในสถานศึกษาประกอบด้วยเพื่อนชว่น นอกจากนี้แล้วถ้าไม่ทำตามระบบของรุ่นพี่ตัวเขาเอง จะอยู่และทำตัวลำบากและสุดท้ายไม่มีทางเลือกก็เลยเข้าไปอยู่ในจุดนี้

7. กฎหมายและระเบียบปฏิบัติกฎหมาย กฎหมายเด็กและเยาวชนที่บังคับใช้กับนักเรียน อาชีวะนั้นมีการกำหนดโทษเบาจนเกินไปกล่าวคือ นักเรียนอาชีวะที่ก่อเหตุมีความกล้าหาญที่จะสร้างปัญหาขึ้นมาโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายเพราะกฎหมายขาดความเข้มงวดศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่ไม่สามารถทำให้นักเรียนอาชีวะที่กระทำความผิด ก่อเหตุ ใช้ความรุนแรงทำให้สังคมและโรงเรียนอาชีวะได้รับความเดือดร้อนเกิดการสูญเสียได้รับโทษจำคุกได้ เนื่องจากกฎหมายของประเทศไทยได้ตีความเหมือนเด็กเป็นผ้าขาว ทำให้นักเรียนอาชีวะที่ยังอายุไม่เกิน 18 ปี ยังเป็นเยาวชนอายุไม่ถึงเกณฑ์ที่จะต้องได้รับโทษดังกล่าว นอกจากนี้แล้วกฎหมายในปัจจุบันนี้มีการคุ้มครองเด็กที่กระทำความผิดที่มีความผิดเพียงเล็กน้อยหรือที่ไม่ได้ตั้งใจในการกระทำความผิด กฎหมายว่าด้วยเรื่องความเสียหายในการกระทำความผิดของเด็ก เช่น กฎหมายอาญาที่บัญญัติในเรื่องของโทษที่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับ หรือกฎหมายแพ่งที่ว่าด้วยเรื่องของความเสียหายที่อาจชดใช้หรือทดแทนได้ รวมถึงพระราชบัญญัติว่าด้วยเรื่องการคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชนในหลาย ๆ ฉบับ โดยกฎหมายต่าง ๆ ที่สถาบันทางการเมืองการปกครองทำขึ้นนั้นได้มีการแก้ไข ปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงไปตามพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมในสังคมที่แปรเปลี่ยนไป หากกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายที่ดีควรที่จะสามารถนำมาปรับใช้ให้ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบันและมีความสมเหตุสมผลต่อแนวโน้มทิศทางของการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้เป็นอย่างดี โดยกฎหมายเด็กและเยาวชนที่บังคับใช้กับนักเรียนอาชีวะนั้นมีการกำหนดโทษเบาจนเกินไปกล่าวคือนักเรียนอาชีวะที่ก่อเหตุมีความกล้าหาญที่จะสร้างปัญหาขึ้นมาโดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายเพราะกฎหมายขาดความเข้มงวดศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่ไม่สามารถทำให้นักเรียนอาชีวะที่กระทำความผิด ก่อเหตุใช้ความรุนแรงทำให้สังคมและโรงเรียนอาชีวะได้

5.1.3 วัตถุประสงค์ที่ 3 ศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

สำหรับ “มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล” ที่ได้จากการศึกษามีมาตรการที่สำคัญดังนี้

1. แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้แก่

3987176080

CU Thesais 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

1.1 มาตรการเชิงรุก

1.1.1 ให้สถานศึกษาในกลุ่มเสี่ยงจัดทำทะเบียนประวัตินักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยมีรูปถ่าย ประวัติส่วนตัว ประวัติของครอบครัว ส่งให้กับสถานีตำรวจในท้องที่และสารวัตรนักเรียนให้เรียบร้อยภายใน 7 วัน

1.1.2 ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติยกระดับปัญหาเด็กนักเรียนทะเลาะวิวาทเป็นปัญหาสำคัญ โดยจัดให้มีเจ้าหน้าที่เฝ้าระวังเหตุ ทั้งนักเรียนกลุ่มเสี่ยง โรงเรียนในกลุ่มเสี่ยง และสถานที่ในบริเวณที่มีความเสี่ยงที่จะเกิดเหตุ โดยปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นจากเดิมที่เป็นเรื่องระหว่างศักดิ์ศรีสถาบันได้มีแนวโน้มจะเปลี่ยนเป็นปัญหาที่ซับซ้อนมากขึ้น ทั้งเรื่องของพฤติกรรมส่วนตัวของเด็กเอง สภาพปัญหาครอบครัว สภาพแวดล้อม

1.1.3 ให้สถานศึกษาสร้างและพัฒนาเครือข่าย เช่น เครือข่ายเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อช่วยเหลือกันเองในกลุ่มนักเรียน เครือข่ายผู้ปกครอง ให้ผู้ปกครองมีส่วนในการรับผิดชอบแก้ไขปัญหา โดยเชิญผู้ปกครองเข้ามาร่วมกิจกรรมกับนักเรียนในเวลาหลังเลิกเรียนหรือเวลาเรียนพิเศษ เครือข่ายกลุ่มสถานศึกษาใกล้เคียงกัน ให้จัดทำกิจกรรมร่วมกัน ทั้งครู ผู้ปกครอง และนักเรียน เครือข่ายอาสาสมัคร มีการจัดตั้งเครือข่ายร่วมกับอีก 6 หน่วยงานในการร่วมกันบูรณาการแก้ไขปัญหาเด็กนักเรียนทะเลาะวิวาทกัน

1.1.4 ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีอย่างเด็ดขาดกับกลุ่มนักเรียนที่ก่อปัญหาทะเลาะวิวาทและให้มีการติดตามผลการบังคับใช้กฎหมายกับนักเรียนในกลุ่มเสี่ยงอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้หากเกิดการกระทำความผิดผู้ปกครองต้องร่วมรับผิดชอบด้วย

1.2 มาตรการระยะยาว

1.2.1 ให้สถานศึกษามีการคัดกรองนักเรียนกลุ่มเสี่ยงเพื่อสร้างระบบการดูแลเป็นพิเศษ

1.2.2 บูรณาการหลักสูตรเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง

1.2.3 มีการพัฒนาคุณภาพนักเรียนอย่างต่อเนื่องโดยจัดกิจกรรมเสริม เช่น กีฬา กิจกรรมลูกเสือ ค่ายวิวัฒน์พลเมือง การเยี่ยมชมสถานพินิจให้เห็นความเป็นอยู่ของผู้กระทำผิดเพื่อให้เกิดความยำเกรงที่จะกระทำความผิด เป็นต้น

1.2.4 มีการพัฒนาทางสังคม สร้างความเข้าใจ ไม่นิยมการใช้ความรุนแรง ร่วมกันสร้างสันติในสังคม

1.2.5 ให้มีการวิจัย หาดองค์ความรู้ใหม่ในการแก้ไขปัญหา นักเรียน ทะเลาะวิวาทกันและให้ศึกษาแบบอย่างจากต่างประเทศที่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา ดังกล่าว

2. มาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาโดยวางแนวทางไว้ 4 แนวทางประกอบด้วย

2.1 เป็นมาตรการให้วิทยาลัยปฏิบัติตามโดยกำหนดให้วิทยาลัยกลุ่มเสี่ยงทำแผนการดูแลนักเรียนนักศึกษาตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียนก่อนเหตุทะเลาะวิวาท ให้เสร็จโดยวางเป้าหมายไว้ว่า ภายใน 3 เดือนจากนี้จะต้องไม่มีเหตุทะเลาะวิวาทและเหตุรุนแรง ไต ๆ เกิดขึ้นหากเกิดเหตุการณ์ใด ๆ ขึ้น จะได้เข้าไปดูแลระงับเหตุได้ทันกาล ทั้งนี้ให้แต่ละวิทยาลัย กำหนดแผนเผชิญเหตุเพื่อสนองตอบทันทีเมื่อเกิดเหตุรุนแรงและให้ใช้มาตรการคุ้มครองอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง ทั้งติดต่อประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เครือข่ายผู้ปกครอง เครือข่ายนักศึกษาอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

2.2 แนวทางดูแลเด็กกลุ่มเสี่ยงซึ่งที่ประชุมกำหนดให้ทุกวิทยาลัยจัดทำบัญชีและประวัตินักศึกษากลุ่มเสี่ยงและเชิญผู้ปกครองเด็กมาหารือถึงมาตรการดูแลเด็ก โดยในส่วนของเด็กที่เป็นแกนนำและเด็กที่เป็นแนวร่วมจะต้องมีวิธีการดูแลที่แตกต่างกัน

2.3 จะเป็นแนวปฏิบัติภาพรวมสำหรับนักศึกษาอาชีวศึกษาทุกคน โดยกำหนด นักศึกษาทุกคนฝึกปฏิบัติธรรมในแต่ละศาสนาของตนเองและขอความร่วมมือจากทหารช่วยฝึก ระเบียบวินัยและแนวทางสุดท้ายเป็นแนวปฏิบัติสำหรับ สอศ. ซึ่งจะทำหน้าที่ประสานหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทหาร ตำรวจ กรมสุขภาพจิตและให้การสนับสนุนวิทยาลัยต่าง ๆ ในการ ควบคุมป้องกันปรามพฤติกรรมนักศึกษา รวมทั้งรับหน้าที่วางแนวทางการกำหนดมาตรการลงโทษ นักศึกษาของทุกวิทยาลัยไปในแนวทางเดียวกัน

3. มาตรการในการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในสถาบันอาชีวศึกษา ซึ่งมาตรการ การลดการใช้ความรุนแรงในสถาบันศึกษาของไทยนั้นแต่ละโรงเรียนก็มีมาตรการแตกต่างกัน ขึ้นอยู่จำนวนเด็กนักเรียน สภาพปัญหา ธรรมเนียมค่านิยมเดิมของโรงเรียนนั้น ๆ โดยมาตรการในการป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษานั้นคือ ในมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวายและสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน ได้มีการ ประชุมหามาตรการมาตรการคุมอุเทนถวาย-ปทุมวันเพื่อป้องกันปัญหาและยุติปัญหาทะเลาะ วิวาท โดยสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันเพิ่มมาตรการป้องกันปรามในกรณีหากพบนักศึกษาอาชีวศึกษา คนใดพกมีดจะถูกภาคทัณฑ์แต่ถ้าหากพกปืนจะถูกไล่ออกทันทีและมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชม

มงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพิ่มรวมถึงจะหามาตรการ
ป้องกันที่เข้มข้นแนวทางดำเนินการเพิ่ม 4 มาตรการคือ

- 3.1 ห้ามไม่ให้มีอาวุธในสถานศึกษาโดยเด็ดขาด
- 3.2 หากพบว่ามีผู้กระทำผิดให้ลงโทษอย่างจริงจังและเด็ดขาด
- 3.3 ฝึกวินัยให้กับนักศึกษาทั้ง 2 สถาบันจัดกิจกรรมปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่
ร่วมกันเพื่อฝึกวินัยฝึกความสามัคคีกลมเกลียวซึ่งทั้ง 2 สถาบัน
- 3.4 ทั้ง 2 สถาบันสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการและร่วมมือกันการสร้างงาน
วิชาการในอนาคตให้มากขึ้น

4. มาตรการป้องกันปัญหานักเรียนอาชีวศึกษาด้วยกัน โดยมาตรการป้องกันปัญหานักเรียน
อาชีวศึกษาด้วยกัน โดยวิทยาลัยอาชีวศึกษาทุกโรงเรียนจะต้องปฏิบัติตามมาตรการ 16 ข้อ
ประกอบด้วย

- 4.1 สถาบันการศึกษาต้องรับผิดชอบนักเรียน นักศึกษาสังกัดที่ก่อเหตุทะเลาะ
วิวาทโดยให้ที่ประชุมพิจารณาตามกรณีไป
- 4.2 การแต่งเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษาให้เหมือนกันทุกสถาบันทั่วประเทศ
หรือยกเลิกเครื่องแบบ โดยที่ประชุมให้ยึดตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
- 4.3 ส่งเสริมการจัดโครงการเตรียมอาชีวศึกษาเพื่อปลูกฝังด้านต่าง ๆ
- 4.4 จัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมความรักความ
สามัคคีในชาติและความตระหนักและความภาคภูมิใจในอาชีวศึกษาสร้างชาติ
- 4.5 จัดหลักสูตรนักศึกษาวิชาทหารให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษา 100%
- 4.6 การจัดเวลาเรียนของแต่ละสถาบันในพื้นที่ให้เหลื่อม
- 4.7 ส่งเสริมให้เข้าเรียนระบบทวิภาคีเพื่อปลูกฝังความรับผิดชอบต่อหน้าที่
- 4.8 ส่งเสริมการจัดกิจกรรมเชิงบวก ด้านจิตอาสา ด้านกีฬาและด้านดนตรี
- 4.9 การดูแลความปลอดภัยให้กับนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาระหว่าง
เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารและสถาบันการศึกษาร่วมกัน
- 4.10 ทุกสถาบันต้องมีข้อมูลนักเรียน นักศึกษาที่สุ่มเสี่ยงที่กำลังศึกษา สำเร็จ
การศึกษาและพ้นสภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษาของแต่ละสถาบัน โดยต้องอัปเดตข้อมูลอยู่
เสมอ
- 4.11 ทั้งในและนอกสถานศึกษาต้องปลอดอาวุธ
- 4.12 ใช้หลักสหวิชาชีพเข้ามาช่วยในการดูแลนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา

3987176080

CD :Thesirs 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

4.13 เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดชุดพิเศษเพื่อป้องกันเหตุและเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วเมื่อเกิดเหตุทะเลาะวิวาท

4.14 สร้างความเข้มแข็งและสัมพันธภาพของสถานศึกษาที่อยู่ใกล้เคียง

4.15 มาตรการจำกัดเสรีกับศิษย์เก่าของแต่ละสถาบัน ทั้งที่สำเร็จการศึกษาและ
 4.16 ห้ามทำกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งในและนอกสถานศึกษา

5. มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษาตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 30/2559 โดยที่ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษาก่อให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน รวมทั้งเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนและสังคม อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 44 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของคณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงมีคำสั่งคือ

5.1 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามหมวด 7 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีอำนาจกักตัวนักเรียนและนักศึกษาที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อเหตุดังกล่าวเป็นการชั่วคราวไม่เกิน 6 ชั่วโมงเพื่อนำส่งเจ้าพนักงานตำรวจ ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา บิดามารดาหรือผู้ปกครอง แล้วแต่กรณี

5.2 บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดู อบรม สั่งสอนและยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาที่อยู่ในความปกครองดูแลของตน รวมทั้งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ตลอดจนต้องไม่สนับสนุนหรือปล่อยปละละเลยให้เด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาในปกครองรวมกลุ่มเพื่อก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือเตรียมการเพื่อก่อเหตุดังกล่าวและให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวติดตามและสอดส่องให้มีการดำเนินการอย่างเคร่งครัดในกรณีที่พบเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษารวมกลุ่มเพื่อกระทำการตามวรรคหนึ่งให้ถือเป็นความรับผิดชอบของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาแล้วแต่กรณีและให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่จะแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองเข้ามารับทราบการกระทำของเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาดังกล่าวเพื่อให้คำแนะนำ ตักเตือน ทำทัณฑ์บนหรือวางข้อกำหนดเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดอีกหรืออาจให้วางประกันไว้เป็นจำนวนเงินตามสมควรแก่ฐานานุรูป แต่จะเรียกเงินประกันไว้ได้ไม่เกินระยะเวลา 2 ปี หากเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียน

และนักศึกษาได้กระทำความผิดดังกล่าวซ้ำอีกให้ริบเงินประกันเป็นของกองทุนคุ้มครองเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก

5.3 ผู้ใดกระทำการอันเป็นการยุยง ส่งเสริม ช่วยเหลือหรือสนับสนุน ให้นักเรียนหรือนักศึกษาฝ่าฝืนบทบัญญัติตามมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือนหรือปรับไม่เกิน 30,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ หากการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้นักเรียนหรือนักศึกษาไปก่อเหตุทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือปรับไม่เกิน 60,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับและหากเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตเพราะการทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายร่างกายนั้น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปีหรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับและ

5.4 ให้โรงเรียนและสถานศึกษามีหน้าที่จัดให้มีกิจกรรมในการแนะแนวเพื่อตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาให้นักเรียนและนักศึกษาทะเลาะวิวาท โดยร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกวดขันและเร่งรัดจัดทำมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและนักศึกษาให้เป็นรูปธรรมเพื่อเป็นการลดปัญหาสังคมโดยเร่งด่วน

จากการลงพื้นที่เพื่อศึกษามาตรการจึงทำให้ได้มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลที่สำคัญ 8 มาตรการดังตารางที่ 5.2

ตารางที่ 5.2 มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลสำคัญ 8 มาตรการ

มาตรการ	รายละเอียด
1. มาตรการป้องกันด้านครอบครัว	โดยใช้ครอบครัวเป็นเครื่องมือในการดูแลอบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนเอง ส่งเสริมให้บิดาและมารดาใช้เวลากับเด็กนักเรียนเพิ่มมากขึ้นเมื่อมีเวลาว่างจากการทำงาน การทำกิจกรรมระหว่างกันในครอบครัวเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีเพราะทั้งนี้ครอบครัวถือเป็นสถาบันหลักที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน เป็นจุดเริ่มต้นในการอบรมสั่งสอนพฤติกรรมต่าง ๆ และยังเป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิตของเด็กและเยาวชน
2. มาตรการป้องกันด้านการคบเพื่อน	“มาตรการสลายกลุ่มรุ่นพี่” หากสามารถสลายกลุ่มรุ่นพี่ที่มีการรวมตัวกันภายนอกสถาบันแล้วเข้ามาก่อวินาศกรรม ชักนำรุ่นน้องไปในทางที่ผิดได้ก็จะช่วยให้ปัญหาการใช้ความรุนแรงลดน้อยลงไป เนื่องจากระบบรุ่นพี่รุ่นน้องเป็นตัวการสำคัญที่ถ่ายทอดความคิดแบบเดิม ๆ การรักและเทิดทูนสถาบัน ปลูกฝังค่านิยมที่ผิด ๆ ว่าใครคืออริ สถาบันไหนเป็นศัตรูทั้งที่ไม่เคยมีปัญหาหรือเรื่องผิดใจบาดหมางกันมาก่อน ฝังความแค้นตั้งแต่โบราณ
3. มาตรการป้องกันด้าน	“มาตรการสุ่มตรวจค้น” เป็นมาตรการป้องปรามของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ใช้ปราบปรามป้องกันการใช้ความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นกับกลุ่มนักเรียนอาชีวะนี้ ซึ่งมักก่อเหตุช่วงก่อนหรือหลังเลิก

มาตรการ	รายละเอียด
สภาพสังคม ในวิทยาลัย อาชีวศึกษา	เรียนโดยการสุ่มตรวจค้นในที่สาธารณะ ค้นได้ทั้งตัวบุคคล ยานพาหนะ กระเป๋าหรือทรัพย์สินภายในรถ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา 93 แต่การที่จะไปตรวจค้นบุคคลใดหรือรถยนต์คันใดจะต้องกระทำโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ค้นเท่านั้น บุคคลอื่นไม่มีสิทธิตรวจค้นและจะค้นได้ก็ต่อเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลนั้นมีสิ่งของในความครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด เช่น มีอาวุธปืน มีด ขวาน อุปกรณ์งัดแงะ เป็นต้น หรือบุคคลนั้นมีสิ่งของที่ได้มาโดยการกระทำความผิด เช่น มีทรัพย์สินของบุคคลอื่นที่ลักมาหรือจี้บ้านบุคคลอื่นมา เป็นต้น หรืออีกกรณีหนึ่งบุคคลนั้นมีสิ่งของซึ่งมีไว้เป็นความผิด เช่น ยาบ้า ยาไอซ์ เป็นต้น
4. มาตรการ ป้องกันด้าน ความกดดัน	เป็นกิจกรรมหรือโครงการที่ลดความกดดันเมื่อก้าวสู่สถานศึกษาใหม่ เพื่อให้เกิดการปรับตัวเข้ากับสถานศึกษา รุ่นพี่ รุ่นน้องและเพื่อนใหม่ โดยการจัดการกิจกรรมที่ละลายพฤติกรรมเป็นกิจกรรมที่สร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้อง จะไม่ใช่เป็นกิจกรรมที่สุ่มเสี่ยงหรือมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความรุนแรง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ต้องมีควบคุม ดูแลจากอาจารย์และครูที่ปรึกษา
5. มาตรการ ป้องกันด้าน กฎหมาย	<p>“มาตรการการแก้ไขกฎหมาย” ระเบียบข้อกำหนดต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว แก้ไขกฎหมายที่สามารถลงโทษผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม</p> <p>“มาตรการ 1 ตำรวจ 1 โรงเรียน” ซึ่งเป็นมาตรการที่ใช้ในการแก้ไขสถานการณ์ของยาเสพติด จำเป็นเร่งด่วนต้องสนับสนุนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาควบคู่ไปกับเป้าหมายตำรวจชุมชนจะทำหน้าที่ในการให้การสนับสนุนและส่งเสริมการให้ความรู้ในการสร้างภูมิคุ้มกันร่วมกันกับครู อาจารย์และเครือข่ายผู้ปกครองโดยผลักดันให้โครงการ “ตำรวจประสานโรงเรียน 1 ตำรวจ 1 โรงเรียน” เป็นกิจกรรมหลักในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาและเกิดความต่อเนื่องจนสามารถขยายผลการปฏิบัติครอบคลุมสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและวิทยาลัยอาชีวศึกษาให้ได้เร็วที่สุด การแก้ไขปัญหายาเสพติดและกาปัญหาการใช้ความรุนแรงจำเป็นต้องดำเนินการให้ครอบคลุม ทั้งในมิติการป้องกันปราบปรามและการบำบัดรักษาควบคู่กันไป มีรายงานว่าบางโรงเรียนครูที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจังก็ถูกคุกคามจากกลุ่มผู้ค้าหรือผู้มีอิทธิพล ดังนั้นเพื่อที่จะรองรับและแก้ไขปัญหาดังกล่าว สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงได้ร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการกระทรวงมหาดไทย กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินกิจกรรมโครงการตำรวจประสานโรงเรียน 1 ตำรวจ 1 โรงเรียน เป็นโครงการที่ใช้ได้ผลมาแล้วจากทุก ๆ วิทยาลัยอาชีวศึกษาทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยสถานีดำรวจที่อยู่ในพื้นที่ที่มีวิทยาลัยอาชีวศึกษาจึงถือได้ว่าโครงการนี้จัดได้ว่าเป็นมาตรการที่มีประสิทธิผลที่ได้อย่างแท้จริง ซึ่งรายละเอียดของโครงการคือ การจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เข้าไปพูดคุยกับนักเรียนอาชีวะก่อนหรือหลังเคารพธงชาติเพื่อเล่าประสบการณ์หรือแนะนำ</p>

มาตรการ	รายละเอียด
	<p>มาตรการในการป้องกันเหตุต่าง ๆ รวมทั้งรับฟังปัญหาและสถานการณ์ที่สถาบันการศึกษาต้องการความช่วยเหลือ นอกจากนี้ยังมีเรื่องของการให้ความรู้ในการป้องกันตนเองจากปัญหานักเรียนอาชิวะตีกัน ปัญหาการใช้ความรุนแรง ให้ความรู้ทางด้านกฎหมายแก่นักเรียนอาชิวะเพื่อให้นักเรียนอาชิวะกลุ่มเสี่ยงได้รับทราบถึงบทลงโทษหากลงมือก่อเหตุใช้ความรุนแรง มาตรการนี้รวมถึงโครงการโรงเรียนสีขาวที่เน้นเรื่องยาเสพติด มีการตรวจปัสสาวะและแนะนำเรื่องยาเสพติด</p>
6. มาตรการป้องกันด้านสถาบันการศึกษา	<p>“มาตรการห้ามเข้าใกล้เส้นทางเสี่ยง” มาตรการนี้เป็นมาตรการที่เกิดขึ้นในพื้นที่โซนกลางเมืองของกรุงเทพมหานคร เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำพื้นที่ผานกำลังกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและอาจารย์ประจำโรงเรียนในการกำหนดพื้นที่หวงห้ามที่ไม่ให้นักเรียนของตนไปเข้าใกล้โดยมีการกำหนดว่าถนนใดเป็นถนนต้องห้ามจุดใดเป็นจุดต้องห้ามเพื่อลดปัญหาการปะทะกันของนักเรียนอาชิวะและนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ ในการก่อเหตุทะเลาะวิวาทและป้องกันปัญหาการแอบรับน้องที่อาจเกิดขึ้นจากรุ่นพี่ในช่วงต้นเทอม ซึ่งหากนำมามาตรการกำหนดเส้นทางเสี่ยงมาใช้แล้วนั้นจะช่วยป้องกันให้นักเรียนอาชิวะมีโอกาสในการหาพื้นที่พบปะกันเพื่อที่จะกระทำความผิด แอบรับน้องกันได้และทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ครูอาจารย์ฝ่ายปกครองทำงานกันได้ง่ายขึ้นลดปัญหาการใช้ความรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p>
7. มาตรการป้องกันด้านสื่อ และเทคโนโลยี	<p>“มาตรการในการใช้เทคโนโลยี” โดยการใช้เทคโนโลยีในการรายงานผลหรือประสานข้อมูลทาง Group Line ของเจ้าหน้าที่และอาจารย์ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลติดต่อประสานงาน รายงานการเกิดเหตุหรือเหตุที่จะสุ่มเสี่ยงที่มีแนวโน้มที่จะก่อความรุนแรงทางอาจารย์และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะประสานงานกันผ่าน Group Line เพื่อติดต่อและเตรียมตัวในการเข้าป้องกันการเกิดเหตุ</p>
8. มาตรการป้องกันด้านศาสนา	<p>“การเข้าวัดปฏิบัติธรรม” โดยมาตรการเข้าวัดปฏิบัติธรรม นักเรียนอาชิวะที่ใช้ความรุนแรงกับผู้อื่นหรือกลุ่มเพื่อนจนต้องได้รับโทษนั้น มักมีสภาพจิตใจที่มีปัญหา อาจจะมาจกพื้นฐานการเลี้ยงดูจากครอบครัวหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีส่งผลถึงด้านความคิด โดยมุ่งเน้นไปที่การสอนศาสนา คนไทยนับถือศาสนาพุทธ แต่ทว่าไม่เคยศึกษาถึงแก่นแท้ของพุทธศาสนา มาตรการนี้จึงให้นักเรียนอาชิวะได้เข้าฝึกการทำสมาธิควบคู่ไปกับเรียนหลักสูตรเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางจิตใจ ทำให้จิตใจเยือกเย็นลง ซึ่งพ่อแม่ต้องหมั่นเพิ่มเติมคุณธรรมจริยธรรมแก่บุตรหลานตั้งแต่เยาว์วัย เมื่อมีสภาพจิตใจที่มั่นคง มีพระพุทธรูปศาสนาในการยึดเหนี่ยวจิตใจแล้วนั้นก็จะมีจิตสำนึกที่จะทำความดีมากยิ่งขึ้นไม่ไปสร้างปัญหาใช้ความรุนแรงจนเกิดความวุ่นวายในสังคม เมื่อศึกษาแล้วสามารถนำหลักธรรมมาปฏิบัติเพื่อพัฒนาชีวิตให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป การปฏิบัติธรรมเป็นทางสายเอกที่นำไปสู่ความพ้นทุกข์ อันเป็นเป้าหมายสูงสุดในพระพุทธศาสนาและทำให้นักเรียนอาชีวศึกษาเกิดศรัทธาในการศึกษาและปฏิบัติธรรม เช่น โครงการจิตตปัญญา</p>

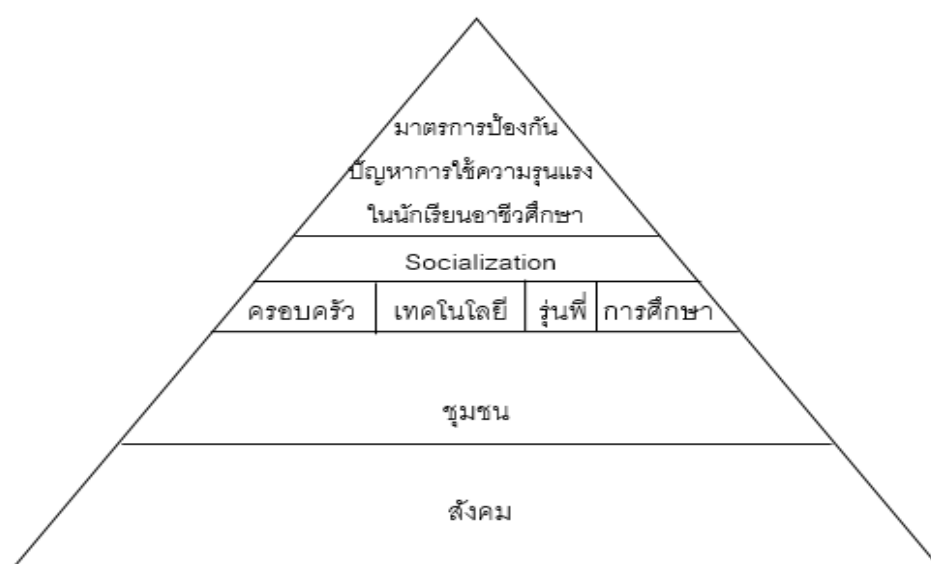

3987176080

CT :Thesis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 4 ในส่วนของผลการศึกษา ทั้งนี้ทั้งนั้นมาตรการดังกล่าวที่กล่าวไปแล้วข้างต้นยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลหรือพื้นที่อื่นๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรม ผู้วิจัยจึงเห็นว่า มาตรการดังกล่าวทั้งหมดที่ผ่านการศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์แล้วนั้น แต่ละสถานศึกษาในพื้นที่สามารถนำไปใช้และนำไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงต่อนักเรียนและโรงเรียน เนื่องจากแต่ละสถานศึกษามีความแตกต่างกันด้านบริบทพื้นที่ ประเพณี วัฒนธรรม ตลอดจนการดำรงชีวิต ทั้งนี้ครู อาจารย์ ฝ่ายปกครองหรือฝ่ายบริหารที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปมาตรการดังกล่าวไปใช้ให้เหมาะสมกับสถานศึกษาของตนเองได้อย่างเหมาะสม

เมื่อได้มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษามาแล้วนั้นปรากฏเป็นโมเดลในการป้องกันปัญหาความรุนแรงโดยการป้องกันปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องเริ่มต้นจากการขัดเกลาทางสังคมก่อนเป็นลำดับแรก (Socialization) ซึ่งการขัดเกลาทางสังคมนั้นเป็นการอบรมสั่งสอนให้เรียนรู้ระเบียบของสังคมเพื่อให้เห็นคุณค่าและนำเอากฎเกณฑ์ ระเบียบปฏิบัติเหล่านั้นไปเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ การขัดเกลาสังคมเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องได้รับตลอดชีวิตเพื่อที่จะทำให้มนุษย์สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ได้เป็นอย่างดี ดังนั้นนักเรียนอาชีวศึกษาที่ใช้ความรุนแรงจะต้องเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงจากการถูกขัดเกลาทางสังคม ซึ่งจากโมเดลตามภาพที่ 5.1 นั้นประกอบด้วยการขัดเกลาทางตรงและทางอ้อม

รูปที่ 5.2 มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา

(ได้รับแนวคิดมาจากรองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน)

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอเชิงนโยบาย

1. ภาครัฐควรมีการจัดระเบียบทางสังคมเพื่อลดการใช้ความรุนแรงของนักเรียนอาชีวะ เช่นการบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ ให้มีบทลงโทษ อย่างจริงจัง

2. การควบคุมสถานบันเทิง การควบคุมการขายสิ่งเสพติดในสถานบันเทิงที่มีการสุ่มเสี่ยง ตลอดจนสถานบันเทิงที่เป็นเป้าหมายที่ให้บริการแก่เด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี

3. การสร้างแนวทางการร่วมมือความสมานฉันท์ระหว่างสถาบันการศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยทำการส่งเสริมผ่านกิจกรรมการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ เช่น กิจกรรมกีฬา การแข่งขันทางวิชาการ ศิลปวัฒนธรรมและความสามารถในการแข่งขันวิชาชีพระหว่างสถาบัน

4. หน่วยงานของภาครัฐต้องมีนโยบายการพัฒนาสร้างมาตรฐานหลักสูตรของสถาบันอาชีวศึกษา รวมถึงมีเกณฑ์วัดมาตรฐานวิชาชีพและสนับสนุนการบริหารงานของสถาบันอาชีวศึกษาให้เป็นอย่างมีคุณภาพ รวมถึงแนวนโยบายการสร้างค่านิยมนักศึกษา อาชีวศึกษาขึ้นมาใหม่ว่าการใช้ความรุนแรงนั้นเป็นสิ่งไม่ดีและปลูกฝังการอยู่ร่วมกันอย่างสันติและสมานฉันท์ให้เป็นกระแสความนิยมใหม่ในสังคม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงลักษณะการถ่ายทอดค่านิยมและทัศนคติที่ดีหรือการลดการถ่ายทอดค่านิยมที่เป็นการส่งเสริมการใช้ความรุนแรงจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้องนับเป็นเป็นวิธีการที่ดีที่สุดเพราะนักเรียนใหม่ส่วนใหญ่คงไม่มีใครที่จะเข้ามาเพื่อที่จะได้อยู่ในเหตุการณ์ความรุนแรงหรือมีการทะเลาะวิวาทอย่างแน่นอน นักเรียนใหม่ส่วนใหญ่ต้องการที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อใช้ประกอบการทำงานในอนาคต นักเรียนใหม่เหล่านั้นเปรียบเสมือนผ้าขาวหาก ซึ่งสามารถปลูกฝังค่านิยมที่ดี หากได้เข้ามาสัมผัสกับสิ่งดี ๆ จากครู อาจารย์หรือบุคลากรของสถาบันการศึกษาเป็นผู้ถ่ายทอดให้ คงจะไม่มีนักเรียนอาชีวะคนใดที่จะคิด ไปสร้างปัญหาแก่ตนเองและสถาบันอย่างแน่นอน ซึ่งส่งผลให้ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน อาชีวศึกษาก็จะลดน้อยหรืออาจหมดไปเลยก็ได้

5. ควรมีนโยบายโครงการให้ความสนับสนุนด้านการศึกษาค้นคว้าต่อนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นโครงการที่ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนอาชีวศึกษาให้ได้รับการศึกษาและสำเร็จการศึกษาจากสถาบันอาชีวะอย่างมีคุณภาพเพราะการให้โอกาสทางการศึกษานั้นมีผลให้เยาวชนจะได้รับการขัดเกลาทางสังคม อยู่ในศีลธรรมอันดีงามและมีความรักและความรู้สึกผูกพันกับสถาบันการศึกษาอาชีวะ ซึ่งจะทำให้นักเรียนอาชีวะห่างไกลจากพฤติกรรมความรุนแรงต่าง ๆ ได้

3987176080

CU Thesisis 5981375924 dissertation / rev: 06082562 10:26:05 / seq: 26

6. สถานศึกษาที่ดำเนินการเปิดการเรียนการสอนในสายอาชีพ ควรกำหนดนโยบายสร้างมาตรการร่วมกันอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อนำมาทดลองใช้กับเด็กนักเรียนอาชีวศึกษา เทคนิคเพื่อนำมาตรการดังกล่าวมาพัฒนา ปรับปรุงและสามารถนำไปใช้ได้อย่างยั่งยืนในอนาคต

7. กรมอาชีวศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนดนโยบายสู่การปฏิบัติให้เป็นอย่างรูปธรรมในการป้องกันและลดความรุนแรงเด็กนักเรียนที่อยู่ภายใต้กรมอาชีวศึกษา

8. การกำหนดวาระในการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนอย่างบูรณาการเพื่อค้นหามาตรการการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากเด็กและเยาวชนให้มีความยั่งยืนและนอกจากนั้นต้องมีการกำหนดวาระในการแก้ไขพระราชบัญญัติเด็กและเยาวชนเพื่อปรับเปลี่ยนอัตราโทษในการลงโทษเด็กให้สอดคล้องกับพฤติกรรมกระทำผิด

5.2.2 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การใช้ความรุนแรงที่เกิดจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม ควรแก้ไขโดยการบังคับใช้กฎระเบียบในการดูแลพฤติกรรมของนักเรียน ให้เข้มงวดมากยิ่งขึ้นและควรมีการจัดกิจกรรม ในการส่งเสริมจิตใจและสุขภาพ เช่น การทำบุญตักบาตร การเล่นกีฬา การสร้างความสามัคคี การปฏิบัติธรรม และการใช้ชีวิตร่วมกัน เป็นต้น เพื่อเป็นการปรับ พฤติกรรมของนักเรียนและทางสถาบันอาชีวศึกษาควรมีการติดต่อประสานระหว่างแต่ละสถาบันและติดต่อประสานระหว่างบ้านของนักเรียนอาชีวศึกษาเพื่อให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง ซึ่งจะช่วยให้ผู้ปกครองดูแลนักเรียนได้เข้าใจและเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลของนักเรียนทั้งที่บ้านและโรงเรียนก็จะสามารถช่วยให้เด็กที่จะเติบโตมาเป็นเยาวชนในภายภาคหน้าไม่ก่อปัญหาการใช้ความรุนแรง ลดปัญหาการทะเลาะกันด้วยการใช้กำลังได้

2. การให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวเพื่อสร้างกระบวนการควบคุมความประพฤติบุคคลของนักเรียนอาชีวศึกษา เช่น การรณรงค์ของหน่วยงานของภาครัฐหรือจากภาคเอกชน เพื่อให้เห็นความสำคัญของสถาบันทางครอบครัว การให้ความสำคัญของครอบครัวนั้นเนื่องจากเป็นพื้นฐานในการพัฒนาบุคคลเพื่อให้เป็นคนดีในสังคมและลดปัญหาการใช้ความรุนแรงได้ต่อไปในอนาคต

3. ภาคสังคม ทั้งองค์กรเอกชน บริษัท ห้างร้านและหน่วยงานภาคสังคมอื่น ๆ ต้องร่วมกันต่อต้านพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่าง ๆ โดยการสร้างค่านิยมที่ดีใหม่ๆให้กับนักเรียนอาชีวศึกษา เช่น ส่งเสริมค่านิยมความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ค่านิยมนักประดิษฐ์หรือ ค่านิยมยกย่องแก่นักเรียนอาชีวศึกษาที่สร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ หรือมีจิตอาสาทำงานเพื่อสังคม เป็นต้น ซึ่งค่านิยมเหล่านี้จะมีผล

ให้ความรุนแรงลดลงหรือหมดไปในอนาคตได้ และสุดท้ายนี้ตัวของนักเรียนอาชีวะนั้นต้องทบทวนตัวเองและเลิกพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงและส่งเสริมการสร้างคุณค่าให้กับตัวเองใหม่ โดยการตั้งใจศึกษาให้มีความรู้ ความสามารถในเชิงวิชาอย่างท่งแท้และในภาคการปฏิบัติต้องฝึกให้มีความชำนาญในงานหรือสาขาเฉพาะทางที่นักศึกษาอาชีวะเรียน เพื่อจะนำไปประกอบอาชีพที่ดีในอนาคตได้

4. การส่งเสริมหรือสร้างการรับรู้ใหม่ ๆ ให้แก่ประชาชนในสังคมเปลี่ยนมุมมองเด็กนักเรียนสายอาชีพให้เป็นเหมือนเด็กสายสามัญทั่วไป ที่มีความรู้ ความสามารถและสามารถสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมได้อย่างเท่าเทียมกัน เมื่อมุมมองเปลี่ยนอาจจะส่งผลให้เด็กนักเรียนสายอาชีพมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นกว่าเดิม

5. การให้โอกาสแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ได้หันมาปรับปรุงตนเองโดยเข้ากระบวนการบำบัดรักษาตามที่ตนเองสนใจ เช่น การบำบัดโดยชุมชนหรือการบำบัดโดยภาคประชาสังคม

5.3 ปัญหาที่พบในการวิจัย

1. ในการสัมภาษณ์นั้นผู้ให้สัมภาษณ์บางรายไม่เต็มใจในการตอบคำถามมากนัก เนื่องจากหัวข้อสัมภาษณ์นั้นเสมือนการนำเอาพฤติกรรมหรือค่านิยมในด้านที่ไม่ดีมาเปิดเผยให้ผู้อื่นได้รับรู้ข้อมูลดังกล่าวส่งให้นักเรียนอาชีวศึกษามีความไม่สบายใจเมื่อมีผู้มาขอข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการศึกษา

2. มีการย้ายตำแหน่งงานใหม่หรือสถานที่ทำงานใหม่ของผู้ให้สัมภาษณ์ทำให้บางครั้งผู้ให้สัมภาษณ์ยังไม่เข้าใจหรือสามารถอธิบายข้อมูลเชิงลึกในสถานที่นั้น ๆ มากพอส่งผลทำให้บางครั้งข้อมูลที่ได้ไม่ได้รับข้อมูลในเชิงลึกมากพอ

3. ในการสัมภาษณ์นั้น ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายเกิดความลำเอียงในการตอบคำถามโดยปกป้องและเข้าข้างกลุ่มนักเรียนอาชีวะในสถาบันการศึกษาของตนเองทำให้ข้อมูลที่ได้รับเกิดความลำเอียงไม่เที่ยงธรรมได้

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งต่อไปควรจะได้มีการสังเกตการณ์ พฤติกรรมภายในของนักเรียน อาชีวศึกษาประกอบการวิจัยด้วยเพื่อจะทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป
2. การนำกระบวนการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาศึกษาไปใช้จริง แล้วสังเกตการณ์พฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนอาชีวะและบุคลากรในองค์กรสถาบันการศึกษาอาชีวะ โดยกระบวนการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาความคิด อารมณ์ภายในตนเองและพัฒนาจิตใจเพื่อทำให้เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง รู้คุณค่าของสิ่งต่าง ๆ โดยไม่มีอคติ ทำให้ก่อเกิดความรักความเมตตาและมีจิตสำนึกต่อส่วนรวม ซึ่งกระบวนการเรียนรู้แนวจิตตปัญญาศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาในทุก ๆ ระดับ
3. ควรมีการศึกษาในการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษารูปแบบหรือมาตรการป้องกันปัญหา ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาให้เกิดเป็นโมเดลที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างชัดเจน
4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบมาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียน อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และบริเวณทลกับพื้นที่อื่น ๆ รวมถึงเปรียบเทียบกับมาตรการในต่างประเทศ

3987176080

ภาคผนวก

3987176080

CU Theses 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

ภาคผนวก ก
แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

3987176080

CU Theses 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26

**แบบสัมภาษณ์เชิงลึกการศึกษาเรื่อง
มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาใน
เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล
(ชุดที่ 1 สำหรับเจ้าหน้าที่วิทยาลัยอาชีวศึกษา)**

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล และศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยคำถามชุดที่ 1 สำหรับเจ้าหน้าที่วิทยาลัยอาชีวศึกษามีจำนวน 10 ข้อดังต่อไปนี้

1. สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในปัจจุบันเป็นอย่างไร
2. อะไรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะใช้ความรุนแรง เพราะเหตุใด
3. ทางกรมอาชีวศึกษามีวิธีการหรือมาตรการอะไรในการป้องกันการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนอาชีวศึกษาทั่วประเทศ
4. ท่านคิดว่ามีวิธีการหรือมาตรการอะไรบ้างที่จะสามารถแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนได้อย่างยั่งยืน
5. ท่านคิดว่าเพราะเหตุใดนักเรียนจึงเลือกใช้ความรุนแรงในการยุติปัญหา
6. ท่านคิดว่าวิธีการเลี้ยงดูในครอบครัว มีผลต่อการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือไม่อย่างไร
7. ท่านคิดว่าความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในครอบครัวมีผลต่อการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือไม่อย่างไร
8. ท่านคิดว่ารุ่นพี่หรือเพื่อนของนักเรียนมีการปลุกฝังค่านิยมในการทะเลาะเบาะแว้งกับสถาบันอื่นหรือไม่ อย่างไร
9. ท่านคิดว่ากฎระเบียบที่ใช้ในโรงเรียนปัจจุบันสามารถแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนได้หรือไม่ อย่างไร
10. ท่านคิดว่าการลงโทษสามารถแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในนักเรียนได้หรือไม่ อย่างไร

**แบบสัมภาษณ์เชิงลึกการศึกษาเรื่อง
มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาใน
เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล
(ชุดที่ 2 สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจ)**

การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล และศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยคำถามชุดที่ 2 สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจมีจำนวน 12 ข้อดังต่อไปนี้

1. สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในปัจจุบันเป็นอย่างไร
2. อะไรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะใช้ความรุนแรง เพราะเหตุใด
3. หน่วยงานป้องกันปราบปรามมีวิธีการหรือมาตรการอะไรในการป้องกันการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนอาชีวศึกษาทั่วประเทศ
4. ท่านคิดว่าทางตำรวจมีวิธีการหรือมาตรการอะไรบ้างที่จะสามารถแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนได้อย่างยั่งยืน
5. ท่านคิดว่าเพราะเหตุใดนักเรียนจึงเลือกใช้ความรุนแรงในการยุติปัญหา
6. ท่านคิดว่าวิธีการเลี้ยงดูในครอบครัว มีผลต่อการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือไม่อย่างไร
7. ท่านคิดว่าความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในครอบครัวมีผลต่อการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือไม่อย่างไร
8. ท่านคิดว่ารุ่นพี่หรือเพื่อนของนักเรียนมีการปลุกฝังค่านิยมในการทะเลาะเบาะแว้งกับสถาบันอื่นหรือไม่ อย่างไร
9. ท่านคิดว่ากฎระเบียบที่ใช้ในโรงเรียนปัจจุบันสามารถแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนได้หรือไม่ อย่างไร
10. ท่านมีมุมมองอย่างไรกับนักเรียนกลุ่มที่มักใช้ความรุนแรง
11. ท่านคิดว่าการลงโทษสามารถแก้ไขปัญหาความรุนแรงในนักเรียนได้หรือไม่ อย่างไร
12. นอกจากการลงโทษนักเรียนแล้ว ทางตำรวจยังมีวิธีการอื่นในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในนักเรียนหรือไม่ อย่างไร ยกตัวอย่าง

**แบบสัมภาษณ์เชิงลึกการศึกษาเรื่อง
มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาใน
เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล
(ชุดที่ 3 สำหรับผู้พิพากษาสมทบศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง/อัยการศาลเยาวชน)**

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลและศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยคำถามชุดที่ 3 สำหรับผู้พิพากษาสมทบศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง/อัยการศาลเยาวชนมีจำนวน 6 ข้อดังต่อไปนี้

1. สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในปัจจุบันเป็นอย่างไร
2. อะไรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะใช้ความรุนแรง เพราะเหตุใด
3. ทางศาลมีการตัดสินนักเรียนที่ใช้ความรุนแรงในทิศทางใดและมีแนวทางที่จะปราบปรามนักเรียนที่ใช้ความรุนแรงกลุ่มนี้ได้อย่างไร
4. ท่านคิดว่ามีวิธีการหรือมาตรการอะไรบ้างที่จะสามารถแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนได้อย่างยั่งยืน
5. ท่านคิดว่าการลงโทษสามารถแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในนักเรียนได้หรือไม่ อย่างไร
6. ท่านคิดว่าควรมีมาตรการใดที่จะช่วยให้นักเรียนอาชีวศึกษาลดหรือการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา

3987176080

**แบบสัมภาษณ์เชิงลึกการศึกษาเรื่อง
มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาใน
เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล
(ชุดที่ 4 สำหรับเจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็ก/เจ้าหน้าที่ NGO/เจ้าหน้าที่กรมพินิจ)**

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลและศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยคำถามชุดที่ 4 สำหรับเจ้าหน้าที่มูลนิธิเด็ก/เจ้าหน้าที่ NGO/เจ้าหน้าที่กรมพินิจมีจำนวน 7 ข้อดังต่อไปนี้

1. สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในปัจจุบันเป็นอย่างไร
2. อะไรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะใช้ความรุนแรง เพราะเหตุใด
3. ทางมูลนิธิมีวิธีการหรือมาตรการอะไรในการป้องกันการใช้ความรุนแรงในเด็กนักเรียนที่อยู่ในมูลนิธิเด็ก
4. ท่านคิดว่ามีวิธีการหรือมาตรการอะไรบ้างที่จะสามารถแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนได้อย่างยั่งยืน
5. ท่านคิดว่าเพราะเหตุใดนักเรียนจึงเลือกใช้ความรุนแรงในการยุติปัญหา
6. ท่านคิดว่าวิธีการเลี้ยงดูในครอบครัว มีผลต่อการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือไม่อย่างไร
7. ท่านคิดว่าความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในครอบครัวมีผลต่อการใช้ความรุนแรงในเด็กหรือไม่อย่างไร

**แบบสัมภาษณ์เชิงลึกการศึกษาเรื่อง
มาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาใน
เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล
(ชุดที่ 5 สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา)**

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลและศึกษามาตรการป้องกันปัญหาความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยคำถามชุดที่ 2 สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษามีจำนวน 20 ข้อดังต่อไปนี้

1. ประสบการณ์ที่ได้รับจากการใช้ความรุนแรง มีหรือไม่ อย่างไร (ประสบการณ์ตนเองและเพื่อน)
2. ประสบการณ์ที่ได้รับจากการใช้ความรุนแรง มีผลกระทบต่อตัวนักเรียนหรือเพื่อนอย่างไร
3. นักเรียนคิดว่าตนเองเคยใช้ความรุนแรงบ้างหรือไม่ อย่างไร (ยกตัวอย่าง)
4. เพราะเหตุใดนักเรียนจึงเลือกใช้ความรุนแรงในการยุติปัญหา
5. สภาพปัญหาการใช้ความรุนแรงในปัจจุบันเป็นอย่างไร
6. อะไรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กอาชีวะใช้ความรุนแรง เพราะเหตุใด
7. ท่านคิดว่ามีวิธีการหรือมาตรการอะไรบ้างที่จะสามารถแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา
8. ถ้าไม่ใช้ความรุนแรง นักเรียนจะมีวิธีการอื่นที่ใช้ในการแก้ปัญหาได้หรือไม่อย่างไร
9. นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นบุคคลอื่นใช้ความรุนแรง
10. นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นบุคคลอื่นได้รับอันตรายจากความรุนแรงที่ตนได้กระทำ
11. นักเรียนพอใจกับการตัดสินใจแก้ไขปัญหามาตรการของตนเองหรือไม่อย่างไร

12. ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในครอบครัวเป็นอย่างไร
13. ในครอบครัวของนักเรียนมีปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งบ้างหรือไม่ อย่างไร
14. ในครอบครัวที่ใช้ความรุนแรงหรือไม่ ยกตัวอย่าง
15. รู้สึกอย่างไรที่เห็นคนในครอบครัวใช้ความรุนแรง
16. เคยถูกกระทำจากบุคคลในครอบครัวหรือไม่ อย่างไร
17. นักเรียนมีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่าง ๆ ในครอบครัวบ้างหรือไม่อย่างไร
18. เพื่อน ๆ มีใครใช้ความรุนแรงบ้าง อย่างไร ยกตัวอย่าง
19. รู้สึกอย่างไรที่เห็นเพื่อน ๆ ใช้ความรุนแรง
20. ในโรงเรียนมีครูท่านใดใช้ความรุนแรงกับนักเรียนบ้าง ยกตัวอย่าง

3987176080

บรรณานุกรม

- _____. 2548. ความรุนแรงในวัยรุ่นไทยและข้อเสนอเชิงนโยบายและการวิจัย.
กรุงเทพฯ: คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ออนไลน์จาก: http://www.dr-umaporn.com/downloadable/download/linkSample/link_id/2.
- _____. 2551. จิตตปัญญาศึกษาในประเทศไทย (Contemplative education in Thailand). ใน **จิตตปัญญาศึกษา: การศึกษาเพื่อการพัฒนาคนมนุษย์**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- _____. 2551. **หนังสือรวบรวมบทความการประชุมวิชาการประจำปี 2551 เรื่อง จิตตปัญญาศึกษา การศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์**. กรุงเทพฯ: โครงการศูนย์จิตตปัญญาศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- _____. 2557. ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของสื่อกับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร. *SDU Res. J* 10(3), 17-36.
- กมลพร กัลยาณมิตร. 2562. การนำนโยบายการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสมุทรสาคร. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์* 7(1), 126-140.
- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ). 2558. **บริการสถิติและสารสนเทศภาครัฐ: จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี โดยสถานพินิจฯ จำแนกตามฐานความผิด พ.ศ.2556-2558**. ออนไลน์จาก: <http://service.nso.go.th/nso/govstat/GR/GR4.html>.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2553. **มาตรการป้องกัน: แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหะทะเลาะวิวาทของนักเรียน สพฐ**. ออนไลน์จาก: <http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=20355&Key=news1>.
- กฤตพร ชุมสุวรรณและชัยเสฏฐ์ พรหมศรี. 2559. การศึกษาแนวทางเพื่อจัดการปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนแห่งหนึ่ง. **การประชุมวิชาการระดับชาติด้านบริหารธุรกิจราชชมงคลพระนครและการนำเสนอผลงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ “การจัดการธุรกิจและเทคโนโลยีดิจิทัล”**, 16-17 ธันวาคม 2559.

- กองกำกับการศูนย์รวมข่าว กองบังคับการสายตรวจและปฏิบัติการพิเศษ กองบัญชาการตำรวจนครบาล. 2562. **สถิติที่นักเรียนทะเลาะวิวาทในกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ: กองบัญชาการตำรวจนครบาล.
- ขจรจิต บุญนาค. 2554. ความขัดแย้ง VS ความรุนแรง. **วารสารนักบริหาร** 31(3), 136-144.
- จริยา ทรงพระ, นฤมล ศราภพันธุและอังคณา ชันตรีจิตรานนท์. 2558. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. **วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์** 30(3), 96-109.
- จิตพิสุทธิ แทนวันและชญญา อภิบาลกุล. 2553. แนวทางการลดความรุนแรงของนักเรียนในสถานศึกษาโดยใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยคนกลาง: กรณีศึกษา โรงเรียนบ้านสะอาดหนองเรือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4. **วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น** 4(2), 30-38.
- จิรัฐกาล พงศ์ภคเธียร. 2550. **การวิจัยและการพัฒนาจิตตปัญญาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไทย**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุมพล พูลภัทรชีวิน. 2555. **การตกผลึกและการระเบิดประสบการณ์ทางจิตตปัญญาทัศน์และจิตตปัญญาปฏิบัติ**. ออนไลน์จาก: http://jitwivat.blogspot.com/2012/06/blogpost_22.html.
- ชลลดา ทองทวีและคณะ. 2551. **จิตตปัญญาพฤษภา: การสำรวจและสังเคราะห์ความรู้จิตตปัญญาศึกษาเบื้องต้น. โครงการวิจัยและจัดการความรู้จิตตปัญญาศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์จิตตปัญญาศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชลัท ประเทืองรัตนา. 2557. **แนวทางในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออกวิทยาเขตอุเทนถวาย**. **วารสารพัฒนบริหารศาสตร์** 53(3/2556), 151-173. .
- ดวงกมล ทองอยู่. 2555. **การประยุกต์ทฤษฎีทางจิตวิทยาเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะให้เด็กและเยาวชนไทย**. **วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์** 2(1), 11-22.
- ไทยรัฐออนไลน์. 2562. **เชียงใหม่ “แก๊งซามูไร” เข็มหมักไล่พันกลางเมือง เด็ก ปวช.ดับ 2 ศพ**. ออนไลน์จาก: <https://www.thairath.co.th/news/crime/1594260>.
- ธนา นิลชัยโกวิทย์. 2551. **หนังสือรวบรวมบทความการประชุมวิชาการประจำปี 2551 เรื่องจิตตปัญญาศึกษา การศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์**. กรุงเทพฯ: โครงการศูนย์จิตตปัญญาศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล.

- นวรรตน์ ทรงเกียรติกุล. 2560. มาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. **วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์** 19(2), 63-81.
- ประเวศ วะสี. 2550ข. **ปาฐกถาสวัสดิ์ สกุลไทย: มหาวิทยาลัยจิตปัญญาศึกษาและไตรยางค์
แห่งการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์จิตตปัญญาศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปิยะ อุทาโย. 2556. **สตช.เปิด 3 จุดเสี่ยงนักเรียนตีกันช่วงเปิดเทอม-กำชับจนท.จับตาเข้ม**.
ออนไลน์จาก: <http://news.thaipbs.or.th/content/169297>.
- บุญยภรณ์ แสงเทศ. 2560. มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการทะเลาะวิวาทใช้ความรุนแรง
ของนักเรียนอาชีวศึกษาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546. **วารสารวิชาการ
เฉลิมกาญจนา** 4(2), 334-343.
- พรชัย ชันดี, จอมเดช ตริเมฆและกฤษณพงศ์ พุตระกูล. 2558. **ทฤษฎีอาชญาวิทยา: หลักการ
งานวิจัยและนโยบายประยุกต์**. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรังสิต.
- พินทุสร ดิวุฒานนท์. 2556. **กระบวนการภาวนาศึกษา: เมื่อความรู้แปรเป็นความรัก**. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์สวนเงินมีมา.
- พุทธชาติ สร้อยสน, ไชตรีรัตน์ แกมจินดาและไพฑูรย์ สร้อยสน. 2560. การศึกษาสภาพปัญหาและแนว
ทางการลดปัญหาการออกกลางคันของนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพใน
สถานศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือหนองคาย. **การประชุมทาง
วิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 55: สาขาศึกษาศาสตร์, สาขา
เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ, สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 31 ม.ค.-3 ก.พ.2560.
- โพสต์ทูเดย์. 2557. **สิ่งเพิ่ม 4 มาตรการป้องกันเด็กอุเทนฯ-ปทุมวันตีกัน**. ออนไลน์จาก:
<https://www.posttoday.com/social/general/320602>.
- มติชนออนไลน์. 2559. **“สลด ! เด็กอาชีวะยกพวกตีกันหน้าเมเจอร์รังสิต 2 รายสาหัสเลือด
ท่วม”**. ออนไลน์จาก: https://www.matichon.co.th/local/crime/news_165702.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. 2549. **การศึกษสาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหาการทะเลาะ
วิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาเอกชน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- เรื่องเล่าเช้านี้. 2561. **ระทึก นร.อาชีวะยกพวกถล่มมิด-ปีน ไล่ตีกันกลางสมุทรปราการ ชาวบ้าน
ผวาเกรงลูกหลงวอน จนท. กวดขัน**. ออนไลน์จาก: [https://morning-
news.bectero.com/share-of-the-day/2018-Nov-27/133962](https://morning-news.bectero.com/share-of-the-day/2018-Nov-27/133962).

- วรรณิ์ เบญจวัฒน์นาผล. 2558. ความขัดแย้งของนักเรียนนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี 7(2), 38-45.
- วรางคณา ธรรมะ. 2554. ปัจจัยที่มีผลต่อความรุนแรงในครอบครัวของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม, คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิรยาพร กมลธรรม. 2560. ความรุนแรงที่ปรากฏในสื่อ กรณีศึกษา ละครโทรทัศน์เรื่อง “ล่า 2017”. การค้นคว้าอิสระนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ศุณย์วิชัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี. 2562. ความล้มเหลวของสังคมไทยในการป้องกันพฤติกรรมความรุนแรง. ออนไลน์จาก: http://www.csip.org/csip/autopage/show_page.php?h=119&s_id=9&d_id=9.
- สมพร ชูทอง, ทวีศิลป์ กุลนภาดล, สุธี ประจักษ์ดี และปรีชา ดิลกภูมิสิทธิ์. 2559. การพัฒนาดุลยกรรมการจัดการศึกษาเพื่อป้องกันปัญหาทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. วารสารวิจัยและพัฒนาวิจัยและพัฒนาวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 11(3), 267-280.
- สรยุทธ จิโรภาส. 2558. ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมวิทยา, คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สลักจิต ตวีรณโสภาส. 2554. จิตตปัญญาศึกษากับการจัดการเรียนรู้. คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม. ออนไลน์จาก: <http://edu.psru.ac.th/2011/pdf/Jitta.pdf>.
- สำนักกรรมาธิการ 1 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. 2560. ผลการศึกษาและข้อเสนอแนะการปฏิรูปการใช้โซเชียลมีเดีย (Social Media). กรุงเทพฯ: สำนักกรรมาธิการ 1 สำนักงาน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. ออนไลน์จาก: https://library2.parliament.go.th/giventake/content_nrsa2558/d070360-01.pdf.

- สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา. 2558. **สอศ. และ สช. หาช้อสรูปการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาท**. ออนไลน์จาก: <http://www.vec.go.th/portals/0/tabid/103/ArticleId/3677/3677.aspx>.
- สำนักติดตามและประเมินผลอุดมศึกษา. 2560. **คำสั่ง ประกาศ คสช.** ออนไลน์จาก: <http://www.bme.mua.go.th/ncpo/>.
- สิริภิญญา อินทรประเสริฐ. 2556. **อิทธิพลของสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- สิริรัตน์ นาคนิ, พิสมัย ศรีอำไพและจิระพร ชะโน. 2560. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมจริยธรรมสำหรับครู: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. **วารสารอัล-ฮิกมะฮุมมหาวิทยาลัยฟาฏอนี** 7(13), 25-35.
- สุภาวดี เจริญวานิช. 2557. พฤติกรรมการติดยา: ผลกระทบและการป้องกัน. **วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี** 22(6), 871-879.
- องค์การอนามัยโลก. 2545. **กรอบแนวคิดและนิยามการกระทำ ความรุนแรง**. ออนไลน์จาก: <http://stin.ac.th/th/file.pdf>.
- อภิญา ดิสสะมาน. 2558. แนวนโยบายการแก้ไขพันธุนาการแห่งความขัดแย้งและความรุนแรงของนักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอาชีวะ. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร** 17(1), 150-161.
- อภิญา เฟื่องฟูสกุล. 2546. **อัตลักษณ์: การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด = Identity**. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- อารีย์ นัยพินิจ, ภัทรพงษ์ เกริกสกุล และธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร. 2557. การปรับตัวภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา** 7(1), 1-12.
- อุมาพร ตรังคสมบัติและคณะ. 2541. **พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น: ความชุกและปัจจัยทางจิต-สังคมที่เกี่ยวข้อง**. รายงานผลการวิจัยทุนองค์การอนามัยโลกภายใต้แผนงาน HEALTH PROTECTION AND PROMOTION. คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Akers, Ronald L. 1994. *Criminological Theories: Introduction and Evaluation*. Los Angeles, CA: Roxbury Publishing Company.
- Bandura, A. 1977. *Social Learning Theory*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Braithwaite John. 1989. *Crime, shame and reintegration*. Cambridge University Press.

- Burke, P. J., and Reitzes, D. C. 1991. An identity theory approach to commitment. **Social Psychology Quarterly** 54(3), 239-251.
- Burke, Peter J. 1980. "The Self: Measurement Implications from a Symbolic Interactionist Perspective. **Social Psychology Quarterly** 43, 18-29.
- Chanya Apipalakul, Tang Keow Ngang and Prachak Bouphanc. 2015. Decreasing Student Violence in School by Mediator: A Case Study. **Procedia-Social and Behavioral Sciences** 190, 77-81, 2nd GLOBAL CONFERENCE on PSYCHOLOGY RESEARCHES, 28-29, November 2014.
- Cohen, A. K. 1955. **Delinquent boys; the culture of the gang**. New York, NY, US: Free Press.
- Foot, N. N. 1951. Identification as the basis for a theory of motivation. **American Sociological Review** 16, 14-21.
- Galtung. 1990. Cultural Violence. **Journal of Peace Research** 27(3), 291-305.
- Gary Kielhofner and Janice Posatery Burke. 1980. A Model of Human Occupation, Part 1. Conceptual Framework and Content. **American Journal of Occupational Therapy** 34, 572-581.
- Hakusho K. 2000. **White paper on education, school violence, bullying, larceny and some other statistics on education by Sugita S**. The Ministry of Education, Science and Technology. Available at <http://www.aba.ne.jp/~sugita/56e.htm>.
- Hirschi, Travis. 1969. **Causes of Delinquency**. Berkeley: University of California Press.
- Inciardi, J. A., Lockwood, D., and Pottieger, A. E. 1993. **Women and Crack-Cocaine**. Macmillan, New York.
- Ji-Kang Chen and Hsi-Sheng Wei. 2011. The Impact of School Violence on Self-Esteem and Depression Among Taiwanese Junior High School Students. **Soc Indic Res** 100, 479-498.
- Ji-Kang Chen and Ron Avi Astro. 2016. The Perpetration of School Violence in Taiwan an Analysis of Gender, Grade Level and School Type. **School Psychology International** 36, 568-584.
- Karen Devries, Hannah Kuper, Louise Knight, Elizabeth Allen, Nambusi Kyegombe, Lena Morgon Banks, Susan Kelly, and Dipak Naker. 2018. Reducing Physical Violence

Toward Primary School Students With Disabilities. *Journal of Adolescent Health* 62, 303–310.

Klapper, J. 2010. *Reinforcement Theory*. New York: John Wiley and Sons.

Krug et al. 2002. *World report on violence and health*. World Health Organization.

Matza, D. 1964. *Delinquency and drift*. New York: Wiley.

McCall, George J. and J.L. Simmons. 1966. *Identities and Interactions*. New York: Free Press.

MGR Online. 2555. **สอศ.จัด 4 มาตรการแก้ปัญหาอาชีพติดกัน**. ออนไลน์จาก:[https:// mgronline.com/qol/detail/9550000075221](https://mgronline.com/qol/detail/9550000075221).

Nihon Seishonen Kenkyusho. 1984. Nichibei chugakko kyoshi chosa hokokusho [Survey report on Japanese and American junior high school teachers]. Tokyo: Nihon Seishonen Kenkyusho. In. **Secondary Education in the Life of Japanese Adolescents: Adolescents' Problem Behaviors Contemporary Research in the United States, Germany, and Japan: Japan**. Available at: http://www.ed.gov/pubs/Research5/Japan/secondary_j3.html.

Nihon Seishonen Kenkyusho. 1985. Chugoku no chugakusei, hahaoya, kyoshi chosa hokusho-Chugoku Nihon Beikoku hikaku kenkyu [Survey report on Chinese junior high school students, mothers, and teachers-Chinese, Japanese, and American comparative research]. Tokyo: Nihon Seishonen Kenyusho In. **Secondary Education in the Life of Japanese Adolescents : Adolescents' Problem Behaviors Contemporary Research in the United States, Germany, and Japan: Japan**. Available at: http://www.ed.gov/pubs/ Research5/Japan /secondary_j3.html.

Richard B. Felson. 1978. Aggression as Impression Management. *Social Psychology* 41(3), 205-213.

Stone, G. P. 1962. **Appearance and the Self**. In A. M. Rose (Ed.), *Human Behavior and Social Processes: An Interactionist Approach* (86-118). New York: Houghton Mifflin.

Stryker, Sheldon. 1968. "Identity Saliency and Role Performance." *Journal of Marriage and the Family* 4, 558-64.

Sutherland, Edwin H. 1947. *Principles of criminology*. (4th ed.). Philadelphia: Lippincott.

- Sutherland, Edwin H., Cressey, Donald R. 1978. **Criminology**. (10th ed). Philadelphia: J.B. Lippincott.
- Treputtarat Saowanee, Ariratana Wallapha and Tang Keow Ngang. 2013. **A case study in Nongkungsriwittayakarn School for guidelines in decreasing student violence in school through mediation**. *Procedia-Social and Behavioral Sciences* 93, 1286-1290, 3rd World Conference on Learning, Teaching and Educational Leadership (WCLTA-2012).
- WHO. 2002. **World Report on Violence and Health**. Geneva: World Health Organization.
- Zajonc, A. 2009. **Mediation as contemplative inquiry: When knowing become love**. Great Barrington, MA: Lindisfarne Books.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พันตำรวจตรี อิศเรศวร์ ลักษมีพิเชษฐ์
วัน เดือน ปี เกิด	31 กรกฎาคม 2529
สถานที่เกิด	จังหวัดนครปฐม
วุฒิการศึกษา	รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต (ตร.) โรงเรียนนายร้อยตำรวจ นิติศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่อยู่ปัจจุบัน	512/614 WishSignature Condo เพชรบุรี ราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400

3987176080

CD :Thesis 5981375924 dissertation / recv: 06082562 10:26:05 / seq: 26